04 2011

Kasr-ı Arifan®

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NE GÖRE HAZRET-İ MEHDÎ'NİN BU YÜZYILDA ÇIKMAYACAĞI

Sayfa 4

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

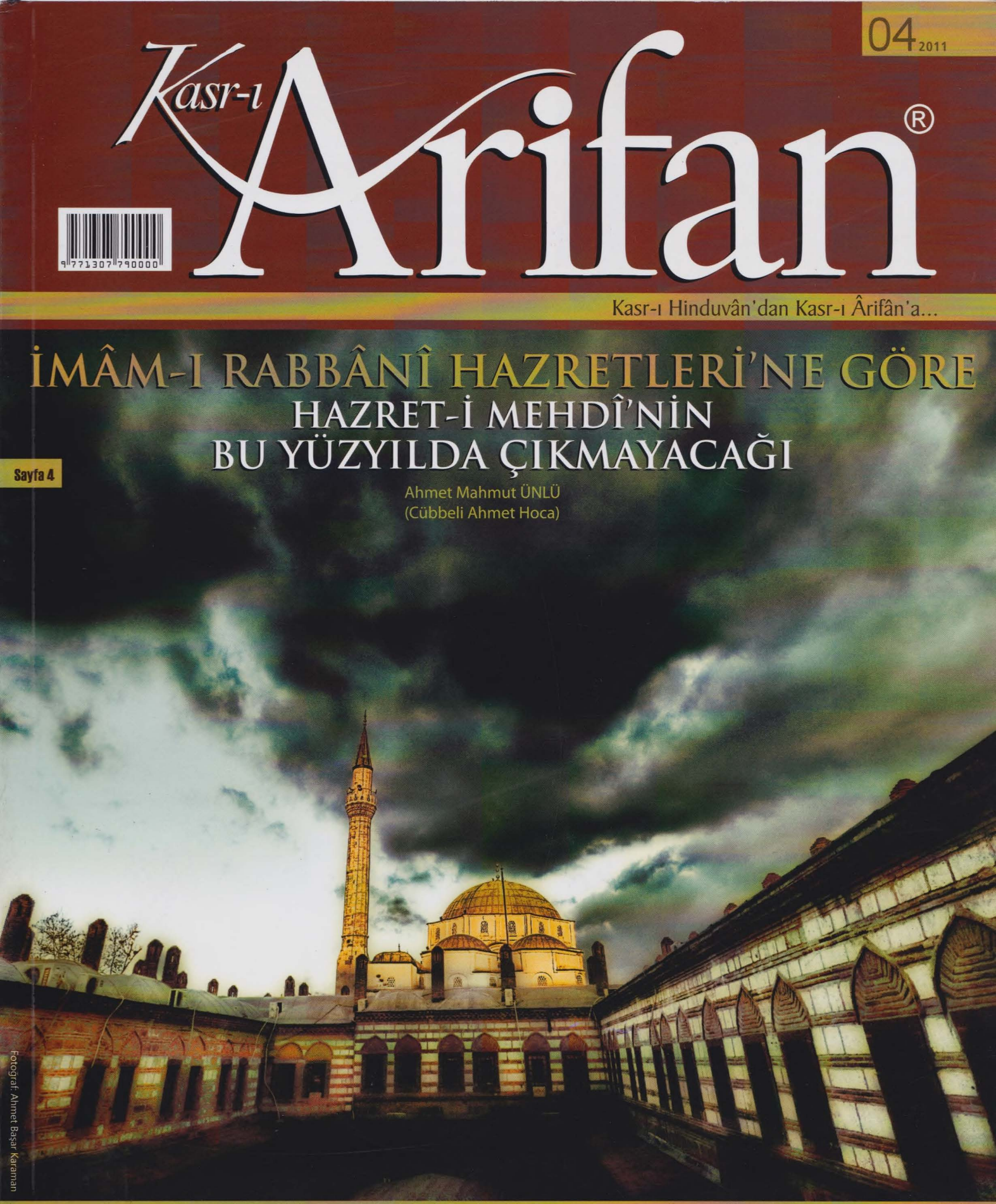

Fotoğraf: Ahmet Başar Karaman

10 MEHMET TALÛ
HZ. ÂİŞE (RADIYALLAHÜ ANHA) VALİDEMİZE YAPILAN İFTİRALARDAN, ÂYET-İ KERİMELERLE TEBRİE VE TENZİH EDİLİŞİ (2)

22 ALİ EREN
SAMİMİ GAYRETLER GÖRMEK İSTİYORUZ...

28 ALİ KARA
KUR'ANLA SAPAN VE SAPTIRANLAR -1-

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 4 Sayı: 43/ Nisan 2011 Fiyat: 7,-TL (KDV Dahil) - www.arifandergisi.com - ISSN: 1307-7902

EDİTÖRDEN

İnsanın, hayatında unutamadığı, etkilendiği, duygulandığı gıpta ettiği bazı olaylar vardır. Geçen ay içerisinde bunlardan birini daha yaşadık. Sizinde malumunuz olduğu üzere Merhum Prof. Dr. Necmeddin Erbakan Hocamızın cenaze namazı, Fatih camiinde mahşeri bir kalabalığın iştirakiyle kılındı. Türkiye'nin ve Dünya'nın her tarafından sevenleri son görevlerini yapmak için akın akın geldiler. Bu asrın müceddidi Sevgili üstadımız Efendi Hazretlerimiz de, rahatsızlığına rağmen bu cenazeye teşrif ederek son yolculuğunda onu yalnız bırakmadılar.

Böylesine bir cenaze merasimi kaç kişiye nasip olmuştur ki?

Altmış ülkede gıyabi cenaze namazları kılındı. Üç bin camide selalar okutuldu. 42 ülkeden Müslümanlar yüz binlerce hatim okudular. Altmış ülkeden iki yüze yakın üst düzey isim başta olmak üzere, bir milyondan fazla seveni katıldı. Ve tekbirlerle, dualarla, gözyaşlarıyla Rabbisine uğurlandı.

Cenazeye Cumhurbaşkanından Başbakanına, askerinden siviline, sağcısından solcusuna kadar herkes geldi. Parti liderleri, cemaat liderleri, devlet-millet, asker-sivil hepsi oradaydı. Caddeler, sokaklar, balkonlar, çatılar her taraf doluydu. Türkiye böyle bir cenazeyi ilk defa gördü.

Sağcısı, solcusu herkes Erbakan hocamız için; "büyük bir devlet, siyaset ve bilim adamıydı" diye açıklamalar yaptılar. Bu açıklamaların hepsi doğruydu ama hepsinden önemlisi de Allah adamı olmasıydı. Ömrünü Allah'a adamış, Allah için çalışmış ve her türlü zorluğa rağmen eğilmeden, bükülmeden, taviz vermeden Hakkın üstün olması için çalışmıştı.

Demek ki koskoca bir ömür Allah'a adandı mı, bütün işlerinde ahiret öncelikli karar verildi mi, kalplerin sahibi olan Hz. Allah (Celle celalühü) o kalplere sevgi koyuyor da manevi bir mıknatısla herkesi oraya çekiyor. Ve gıpta edilecek bir manzara ortaya çıkıyor.

Asrımızın müceddidi, Allah dostlarının pîri Mahmud Efendi Hazretlerimiz de, cenaze merasiminin ertesi günü şöyle buyuruyor: "Erbakan ahiretini kurtardı."

Böyle bir Allah dostunun bu şehadeti, Merhum Necmeddin Erbakan hocamızın durumunu anlatmaya kafi...

Yine geçen ay Konya'nın manevi dinamiklerinden olan, büyük alim Tahir Büyükkörükçü Hocaefendiyi de kaybettik. O da Hakkın rahmetine kavuştu.

"Sultanül-Va'izin" Va'izlerin, kürsülerin sultanı olan Tahir hocamız, ömrünü kürsülerde vaaz etmekle geçirmiş, en zor zamanlarda, Allah demenin yasak olduğu dönemlerde kürsülerde bangır bangır konuşmuş bir dava adamı... Nicelerini günah bataklıklarından isyan çukurlarından kurtarıp; onların namazlı, abdestli, cennet yolcusu olmasına vesile olmuş bir ehli sünnet alimi... Tabi böyle bir alimin ardından kürsü ağlar, mihrap ağlar, minber ağlar, ardından yüz binler ağlar.

Evet böyle zatların ardından yüz binler ağlar ama hiç şüphe yok ki onlar gülüyorlardı. Zira onlar şu meşhur sözün muhatabıdırlar:

Doğduğunda herkes gülen idi, sen ise ağlayan. (Öyle bir ömür sür ki)

Öldüğünde herkes ağlayan olsun, sen ise gülen.

Ömürlerini İslam'a Kur'an'a hizmetle geçiren gönül dostları için, vefat ettikleri gün

çile ve meşakkatlerden kurtuluştur. İmtihanlarını başarıyla verip sınıflarını geçtikleri, ebedi zevk ve safa yeri olan cenneti kazandıkları gündür. Onların dünyadaki son günleri Arefe, vefat ettiği günleri ise Bayramdır. Üstad Necip Fazıl bu gerçeğe şu beyitle işaret ediyor:

Ölüm ölene bayram, bayrama sevinmek var;
Oh ne güzel bayramda, tahta ata binmek var!.."

Allah-u Teala Necmeddin Erbakan Hocamıza ve dava arkadaşı Tahir Büyükkörükçü Hocamıza dağlar emsali rahmetler ihsan eylesin. Kabirlerini pür nûr makamlarını cennet eylesin. Rabbim bizlere de, İslam'a Kur'an'a hizmetle dopdolu geçen bir hayat nasip ederek, dünyadaki son günümüzü arefe, ölüm günümüzü de bayram eylesin. Amin!..

Fi Emanillah!

Mustafa Özşimşekler
mustafaozsimsekler@arifandergisi.com

YENİ

PEYGAMBER EFENDİMİZİN MEVLİD KISSASI VE MÛCEZ HAYATI

ÇIKTI

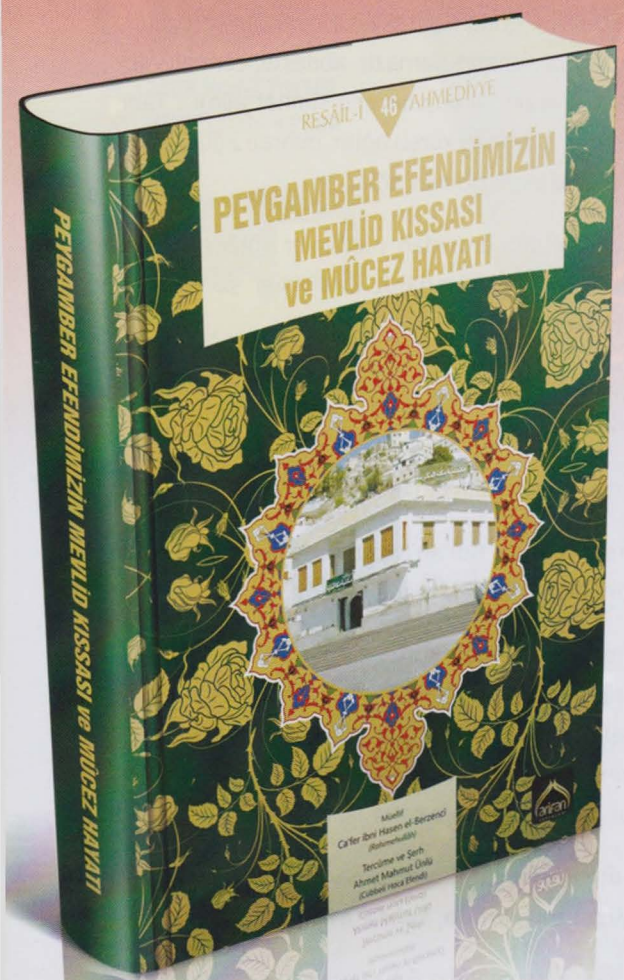

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

arifan YAYINLARI

Sipariş Hattı
444 18 10

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NE GÖRE HAZRET-İ MEHDÎ'NİN BU YÜZYILDA ÇIKMAYACAĞI

10

MEHMET TALÛ
HZ. ÂİŞE (RADIYALLAHÜ ANHA) VALİDEMİZE YAPILAN İFTİRALARDAN, ÂYET-İ KERİMELERLE TEBRİE VE TENZİH EDİLİŞİ (2)

16

MURAT SOYDAN
MEVLÂNÂ'DAN ESİNTİLER

22

ALİ EREN
SAMİMİ GAYRETLER GÖRMEK İSTİYORUZ...

28

ALİ KARA
KUR'ANLA SAPAN VE SAPTIRANLAR -1

34

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ONA LAYIK ÜMMET OLABİLMEK...

NİSAN 2011
Yıl 4 Sayı 43
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

40

ADEM ŞENER

TİCARET ÂDÂBI (1)

44

ALİ ULVİ UZUNLAR

EMR-İ BİL-MARUF VE NEHY-U ANİL MÜNKER (1)

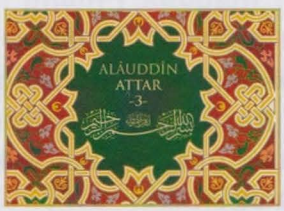

48

BİR VELİ

HÂCE YAKUB-U ÇERHÎ (Kuddise sürruhu)

52

CÜBBELİ AHMET HOCA

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

58 **AHMET MAHMUT ÜNLÜ** DUALAR VE ZİKİRLER

DİKKAT, HESAP NUMARALARIMIZ DEĞİŞMİŞTİR

Görsel Tasarım
Fatih ARAZ

Temsilci İrtibat
0212 521 93 92

Abone Dağıtım
Beyzade Yayınları
Tel: 444 18 10

Adres
Arifan Yayınları
Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.
Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com
şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Turmatsan 2011

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dişi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına
Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)
TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01
EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03
USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki
Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NE GÖRE HAZRET-İ MEHDÎ'NİN BU YÜZYILDA ÇIKMAYACAĞI

Bütün hamdler: **"Doğru yol kendisine açıkça belirdikten sonra her kim o Râsule karşı gelir ve** (inanç yâhut amel bakımından) **müminlerin yolundan başkasına uyarsa, onu bağlı kalıp devam ettiği o** (kötü) **şeye takipçi kılar** (ve seçmiş olduğu bâtıl yolla baş başa bırakır)**ız,** (âhirette ise) **kendisini cehenneme girdiririz. Bir varış yeri olarak o ne kötü olmuştur!"** *(Nisâ Sûresi:115)* buyuran **Allâh-u Te'âlâ**'ya mahsustur.

Sonsuz salât-ü selamlar: **"Allâh'ın kuvveti cemaat üzerindedir, ayrılan ateşe ayrılmıştır"** buyuran **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in ve ona muhâlefetten sakınan âl-i ashâbının üzerine olsun.

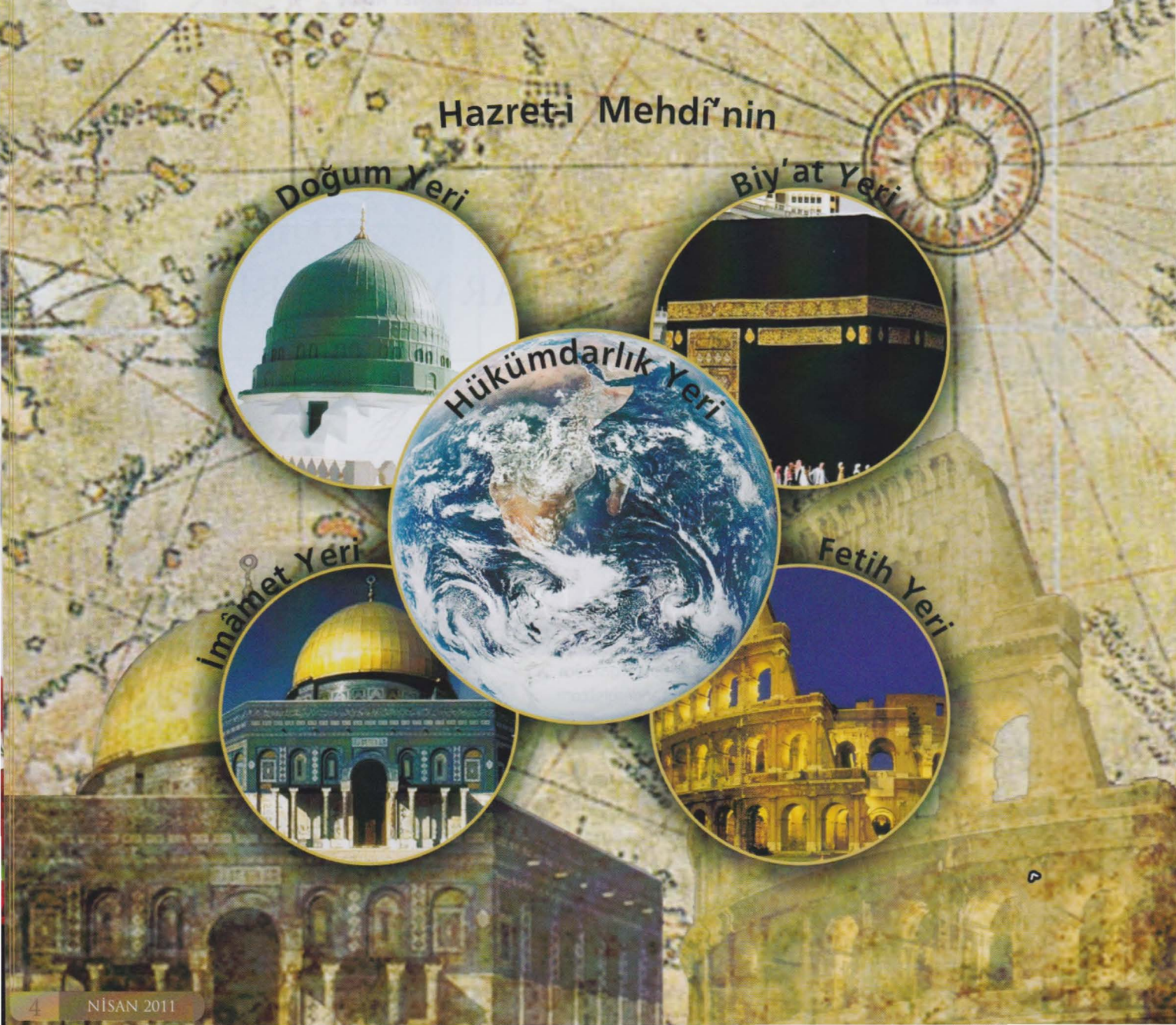

Bir önceki yazımızdan hatırlayacağınız üzere; **Hazreti Mehdî** kesinlikle çıkacaktır. "**Hazreti Mehdî** çıktı" diyenlerin **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bu konudaki bütün hadîs-i şerîflerine muhâlefet etmekte oldukları kesin delillerle sâbit olmuştur. Artık bu iddia sahiplerinin ne akla hizmet ettikleri hususu Ehl-i Sünnet kardeşlerimizde gerçekten ciddî mânâda şüpheler uyandırmıştır.

Biz bu yazımızda: "**Mehdî** çıktı" görüşünü ortaya atanların tarikatımızın Müceddidiyye kolunun müessisi ve ikinci bin yılın müceddidi olan **İmâm-ı Rabbânî** *(Kuddise Sirruhû)*ya ve Kıymetli Üstâdımız **Hacı Mahmud Efendi Hazretleri**'ne nasıl muhâlefet ettiklerini açıklamaya çalışacağız.

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri *(Kuddise Sirruhû)* **Şerefüddin Hüseyn Hazretleri**'ne yazmış olduğu ikinci cildin altmış sekizinci mektubunda şöyle buyurmuştur:

Rahman ve **Rahîm** olan **Allâh**'ın adıyla!

Bizi bu nimete eriştiren **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamdolsun! **Allâh-u Te'âlâ** bizi hidâyete erdirmeseydi biz hidâyet bulamazdık. **Rabb**imizin rasulleri bize hakkı getirdiler. -Salât ve tahiyyeler onların üzerine olsun.-

Çok kıymetli (Hoca Şerefüddin Hüseyn) evlâdı(mızı)n, Mevlânâ **Ebû Hasen** ile birlikte gönderdiği kıymetli sayfanın ulaşması bizi mesrur kıldı. Sizler doğu tarafından doğan nûrânî sütunun neye alâmet olduğunu defaatla sordunuz.

Şunu bil ki; vaadedilen **Mehdî**'nin ortaya çıkmasının öncülerinden olan alâmetlerden biriyle ilgili haberde (Ebû Ca'fer *(Radıyallâhu Anh)* dan) vârid olduğuna göre: **"Melik-i Abbâsî** (Abbasoğullarından bir hükümdar) **Horasan'a ulaştığında, doğu cihetinden iki dişli bir boynuz belirecektir."**

Hâşiye'de (bu rivâyetin kenar notunda) yazıldığına göre; bahsedilen sütunun iki başı olacaktır. (Rivâyet şöyle devam etmektedir:)

"Bu boynuzun ilk doğuşu Nuh *(Aleyhisselâm)* **ın kavminin helaki zamanında olmuştur.**

Bu boynuz İbrâhîm *(Aleyhisselâm)***ı ateşe attıkları vakitte de tulû' etmiş, Firavun ve kavminin helaki anında tekrar belirmiş, Yahya** *(Aleyhisselâm)* **şehit edildiği zaman yine ortaya çıkmıştır.**

Artık onu gören kimse fitnelerin şerrinden Allâh-u Sübhanehû'ya sığınsın!" *(Nu'aym ibn-i Hammâd, el-Fiten, no:623, 1/224, Ali el-Muttakî, Kitâbü'l-Burhân, Bab:4, no:17/103, 2/628)*

Kardeşim Şeyh **Muhammed Tâhir el-Bedahşî**, Confûr'dan gelip:

"Doğu tarafında bir beyazlık belirdi, evvela nurlu bir sütun sûretinde görüldü. Sonra kendi-

sine bir eğrilik ârız olarak boynuza benzedi ki, bu sütunun üst ucunda iki dişe benzeyen iki baş bulunup, aralarında az bir ayırım mevcuttu. Bu husûsun teşhisi sahrada yapıldı (çölde daha iyi görüldü)" diye bize bir haber getirdi. Başka bir cemaat da buna benzer haberler verdiler.

Bu rivayette geçen boynuza "İki başlı" denmesi, iki ucunun da dişe benzer şekilde ince olması itibarıyla olabilir ki, böylece her bir uç birer baş olarak değerlendirilmiştir.

Nitekim her iki tarafı çok ince olan mızrağın her bir ucu baş olarak kabul edilir. Ama şunu bilin ki; bu doğuş, **Mehdî**'nin zuhûru zamanında meydana gelecek belirmeden farklıdır. Çünkü **Mehdî**'nin zuhûru, yüz senenin başlangıcında olacaktır. Şu an ise yüz yılın başını yirmi sekiz sene geçmiştir. *(Mektûb no:68, 2/118-120)*

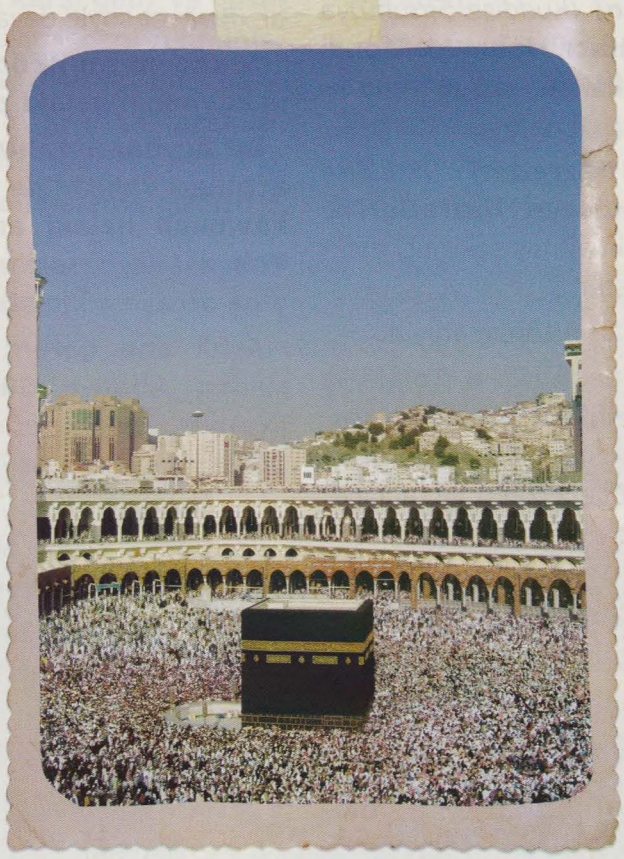

İşte **İmâm-ı Rabbânî** *(Kuddise Sirruhu)* **Hazretleri**'nin bu sözü şunu açıkça ortaya koymuştur ki; **Mehdî**'nin öncüsü sayılan alâmetler mutlaka bir yüzyılın başından önce meydana gelmelidir ve bir yüzyılın başından ilk çeyrek geçtikten sonra artık o yüzyılda **Hazreti Mehdî** *(Aleyhi'r-Rıdvân)*ın gelmesi beklenemez.

Şu anda da on beşinci yüzyılın başından otuz iki sene geçmiştir. Dolayısıyla artık bu yüzyılda **Hazreti Mehdî** *(Aleyhi'r-Rıdvân)*ın gelmesi **İmâm-ı Rabbânî** *(Kuddise Sirruhû)* **Hazretleri**'nin beyânına göre mümkün görülmemektedir.

Mehdî'nin çıktığını söyleyenlere göre **Mehdî**'nin otuz iki yıldır iş başında olması lâzımdır. Dolayısıyla burada kimse: "**Mehdî** yaşıyor ama henüz kendisini ilan etmedi" diyemez.

Çünkü **İmâm-ı Rabbânî** *(Kuddise Sirruhû)* hadîs-i şerîfin beyanı vechile; **Mehdî**'nin zuhûrunun yani kendisini îlan etmesinin yüz yılın başında olacağını, dolayısıyla yirmi sekiz sene geçmişken böyle bir îlan olmayınca **Mehdî**'nin artık o yüzyılda zuhûr etmeyeceğini açıkça beyan etmiştir.

Bundan anlaşıldığına göre **Mehdî**'nin doğumu bir yüzyılın başından kırk sene önce olacaktır ki; kırk yaşına geldiğinde Mehdîliğini îlan etmesi hicri takvime göre bir yüzün başına denk gelebilsin.

Aksi takdirde on beşinci asrın başından otuz iki sene geçmiş olan günümüzde: "Ben **Mehdî**'yim" diye çıkıp onun vasıflarına sahip olan biri mevcud değilken, birileri çıkıp: "**Mehdî** çıktı" diyorlarsa, bu durumda onların itikadı bin yüz küsur sene önce doğup, yedi yaşında bir mağarada kaybolan **Muhammed Mehdî**'nin hâlâ yaşadığını ve günü geldiğinde ortaya çıkacağını savunan sapık görüşlü Şî'î'lerin itikadına benzemiş olur.

Oysa Şî'a fırkasının bu inancı Ehl-i Sünnet ulemâsı tarafından birçok yönden çürütülmüştür. Ehl-i Sünnet'e göreyse, **Mehdî** Medîne'de doğacak ve kırk yaşına kadar kendisi dahi **Mehdî** olduğunu bilmeyecek, hicrî takvim yüz başına geldiğinde kendisi kırk yaşına varacak ve **Allâh-u Te'âlâ** onu bir gecede Mehdîliğe elverişli hâle getirecektir. Yani Mehdîlik için gereken bütün üstün vasıfları kendisine bir gecede ihsan edecektir.

Nitekim **Ali** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Mehdî bizdendir; Ehl-i Beyt'ten!** (Evvelce tevbeye muvaffakiyet üzereyse de ilhama mazhar değilken) **Allâh onu bir gecede ıslah edecek** (o makama ehliyetli hâle ge- tirecek)**tir."** *(İbn-i Mâce, Fiten:34, no:4085, 2/1367, Hâşiyetü's-Sindî:4/413, Nu'aym ibn-i Hammâd, el-Fiten, no: 1053, 1/361, Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:44, 2/557)*

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NE GÖRE MEHDÎ'NİN YAŞAYIP-YAŞAMADIĞI

Bu fakir bir kere tefsir odasında yanımıza geldiği vakit **Efendi Hazretlerimiz**'e: "**Mehdî**'nin çıkışı yakın mıdır?" diye sorduğumda bize: "Daha var" diye cevap vermiş, "Yakın mı, uzak mı?" diye tekrar sual ettiğimde ise: "Uzak" diye cevap buyurmuştur ki, tefsir heyetinde bulunan diğer arkadaşlar da buna şâhid olmuşlardır.

Ayrıca **Mahmud Efendi Hazretleri** birçok sohbetinde **Gözlüklü Ahmed Efendi**'nin eniştesi olan kaptan **Mehmet Akgün** Efendi'den üç zuhûrat naklederdi ki, birincisi; bir kere hatm-i şerîfe geç kaldığında kendisine **Şâh-ı Nakşibend Hazretleri** zuhur edip: "Hepinizin bizim yanımızda kütüğünüz var, hatm-i şerîfin başına mı yâhut ortasına mı veya sonuna mı kavuştuğunuz bize mâlumdur" dediği şeklindedir.

İkincisi; Ravza-i Mutahhara'da uzun boylu zatlar muvâcehe-i şerîfeye geçmek isteyenleri: "Uzak olun buradan, siz buraya lâyık değilsiniz" diyerek engellerken, kısa boylu olan bu zat onların yanına gidip: "Ben Nakşî tarîkatındanım" diyerek ziyarete geçme izni istediğinde, o zatların: "Hangi kolundansın?" diye sormaları üzerine: "Hâlidî kolundanım" diye cevap verdiğinde geçmesine izin verdikleri hakkındaki zuhûrâtıdır.

Üçüncüsü ise; Mânâ âleminde **Îsâ** *(Aleyhisselâm)*ı görüp, ona sarılarak: "Dünyaya ne zaman ineceksin?" diye sorduğunda **Îsâ** *(Aleyhisselâm)*ın: "Daha var, bizden önce gelecekler var" diye cevap buyurmasına dâir olan zuhûrâtıdır ki, bu fakir ve daha nice kimseler **Mahmud Efendi Hazretleri**'nden bu üç hâdiseyi defaatle dinlemişizdir.

Yine böylece yirmi sene kadar önce Mekke-i Mükerreme'de **Seyyid Muhammed Alevî Hazretleri**'yle ilk olarak tanışmak için kendisinin Rusayfe'de bulunan dergâhına gitmek üzere **Mahmud Efendi Hazretlerimiz**'le beraber bir minibüs dolusu hoca efendi yola çıktık. Adresi de tam bilmediğimiz için baya dolaştık. O zaman yanımızda İstanbul Müftüsü **Selahaddin Kaya** ile **Merhum Erbakan Hoca**'nın eniştesi Prof. Dr. **Osman Çataklı** ağabeyimiz de bulunuyordu.

Kendisini tanıyanların mâlumu vechile; bu zat **Hazreti Mehdî** hakkındaki bütün rivayetleri inceleyip araştırmış biri olarak çıkma zamanının çok yaklaştığı itikadıyla her sene hacca gidiyor ve Mina'da çıkması vaad edilen olaylara şâhid olmak daha sonra da **Hazreti Mehdî** ile buluşup, ona biat etmek istiyordu.

O sene de son uçakla zoraki yer bularak en sonunda hacca yetişebilmişti. Bizimle **Seyyid Mâlikî Hazretleri**'ne gelmesi de onda Mehdîlik alâmetleri olup-olmadığını tespit içindi. Bir saat kadar süren yolculuğumuz boyunca sürekli **Mahmud Efendi Hazretleri**'ne Suriye devlet başkanı **Hâfız Esed**'in hadislerde geçen **Süfyânî** olduğunu ve **Mehdî**'nin çıkmasının çok yaklaştığını anlatarak daha nice alâmetleri o günlerde yaşanan bazı hâdiselere uyarlamaya çalışıp durdu.

Sonunda **Mahmud Efendi Hazretleri** kendisine: "**Osman Efendi** kendini bu işlerle yorma! **Mehdî**'nin çıkmasına daha var" diyerek meseleye son noktayı koydu.

Üstâdımız Hazretleri'nin sohbetlerini takip eden herkesin bildiği üzere **Mahmud Efendi Hazretleri** sohbetlerinde birçok defa: "**Mehdî** İslam'ın çok garip olduğu ve ilmin kaybolmaya yüz tuttuğu bir zamanda çıkacak, şu anda İslam parlamaktadır, ilim esbâbı çoğalmaktadır. **Hazreti Mehdî**'den önce İslam'ın bir daha parlaması var" buyurmuştur ki, bu söz **Câbir ibn-i Abdillâh** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen **"Deccal, dînin zayıf zamanında ve ilmin kaybolmaya yüz tuttuğu bir vakitte çıkacaktır"** *(Ahmed ibn-i Hanbel, el-Müsned, no: 14959, 5/156, Hâkim, el-Müstedrek, no:8613, 4/575)* hadîs-i şerîfine muvâfık bulunmaktadır.

Zira Deccal ile **Hazreti Mehdî**'nin çıkış dö-

nemleri birbirine çok yakındır. Nitekim **Hazreti Mehdî**'nin hüküm süresi olan kırk yılın bitmesine yedi sene kala **Deccal** Isbahan Yahudileri arasında çıkacak, o vakit Kudüs'te imam olan **Hazreti Mehdî**'yi ve Müslümanları muhasara altına alacak, işte tam o anda **Îsâ** *(Aleyhisselâm)* Şâm-ı Şerif'teki beyaz minareye inerek Kudüs'e gelecek ve **Deccal**'ı gebertecektir. Bu hâdiseden sonra da **Hazreti Mehdî** *(Aleyhirrıdvân)* **Îsâ** *(Aleyhisselâm)*la birlikte yedi sene kadar yaşayıp vefat edecektir.

Ayrıca kırk iki ülkeden toplanan üç yüz elli âlimin **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni içinde bulunduğumuz on beşinci asrın müceddidi olarak îlan ettikleri herkesin mâlûmudur.

Biz bunu daha önce çeşitli vesîlelerle îlan etmiş hatta ***"Rabıta-ı Celiyye"*** isimli eserimizin başında açıkça zikretmiş isek de, biz **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin müridi olduğumuz için bu görüşümüz herkesi bağlamayabilir. Ama ilm-i kelam, tefsir, hadis, fıkıh ve usul sahalarında zirveye ulaşmış olan bunca âlimin İstanbul'da toplanıp, **Üstâdımız Hazretleri**'nde tecdid vasıflarının tümünün toplandığını îlan etmeleri elbette ki ilim, insaf ve fazîlet sahibi herkesi bağlar niteliktedir.

Üstâdımız Hazretleri "Rabbinin nîmetini anlat" *(Duhâ Sûresi:15)* âyet-i kerîmesiyle: **"Allâh'ın nimetini anlatmak şükür, anlatmamak ise küfür** (nankörlük)**dür"** *(Beyhakî, Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 8/545)* hadîs-i şerîfi mûcebince kendisi hakkında açıklanan bu vasfı hiç itiraz etmeden, hatta tevazu için bile olsa istiğfar dahi etmeden kabul etmiş ve huzurlarında bu konuyu ne zaman konuşsak, her seferinde mübârek başını sallayarak bu vasfa sahip olduğunu tasdik etmiştir.

Bu asırda **Mehdî**'nin çıktığını söyleyenler ise **Üstâdımız Hazretleri**'nin kendisi hakkında tasdik ve kabul buyurduğu bu vasfı ondan selbetmektedirler.

Zira **Hazreti Mehdî**'nin çıkacağı asrın müceddidi sadece **Hazreti Mehdî** olabilir. Diğer asırlarda birkaç farklı yönlerden birkaç müceddid bulunabileceği görüşü mevcutsa da **Hazreti Mehdî**'nin çıkacağı asırda ondan başka müceddid olacağına dâir hiçbir zayıf rivayet dahi bulunmamaktadır.

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e, meşâyıhımıza ve kıymetli şeyhimize iftira ve itirazlarda bulunmaktan, ayrıca Ehl-i Sünnet ulemâsının cumhûrunun görüşlerine muhâlif olan şaz fikirlere sahip olmaktan muhafaza eylesin. Âmîn!

Önemli Not: Bazıları son iki yazımızda ve flash tv'deki konuşmamızda **Mehmet Talu Hoca Efendi**'ye hakaret kastettiğimize dâir bir zanna kapılmışlarsa da bu asla doğru değildir. Zira maksadımız görüş farkını uslüp farkıyla beyandan ibarettir. Ancak şu var ki, meseleyi incelediğimizde **Talu Hoca**'nın hiçbir zaman: "**Mehdî** çıktı" demediği, ancak "**Mehdî** yaşıyor ve huruc zamanını bekliyor" dediği indimizde sâbit olmuştur.

Lâkin 23 mart günü birlikte **Efendi Hazretlerimiz**'in huzuruna çıkıp bu suali sorduğumuzda: "**Mehdî** şu anda yaşamıyor" buyurunca mesele çözülmüş, **Talu Hoca** da: "**Efendi Hazretleri** böyle diyorsa iş bitti" diyerek **Efendi Hazretleri**'ne sadâkatini ortaya koymuştur. Bundan dolayı kendisini tebrik ve takdir ederiz.

Tam o anda **Muhammed Keskin Hoca Efendi**'nin: "**Efendi Hazretleri** siz ve ihvânınız **Mehdî**'ye mülâkî olabilecek misiniz?" diye sorması üzerine, **Efendi Hazretlerimiz**'in: "Hayır! **Mehdî**'ye daha var" şeklinde cevap buyurması da, meselenin tam bir vuzuha kavuşmasına sebep olmuştur.

Bu vesîleyle şunu da ifade etmek isterim ki; **Mehmet Talu Hoca Efendi**'nin eski görüşünü nakl ederken: "**Mehdî** çıktı" şeklinde konuşmuş olmamızdan dolayı da kendisinden özür dileriz.

Son sözümüz **Ka'b bin Züheyr** *(Radıyallâhu Anh)*ın: "İyi insanlar nezdinde özür makbuldür" mısrası olsun. Son duamız: "Âlemlerin **Rabb**i olan **Allâh**'a hamd olsun."

MEHMET TALÛ

Hz. Âişe
(Radıyallahü Anha)
Validemize Yapılan İftiralardan, Âyet-i Kerimelerle Tebrie ve Tenzih Edilişi (2)

Hz. Aişe (Radıyallahü anha) validemiz der ki: "Vallahi, yapılan iftiradan berî ve uzak olduğumu, ALLAH Teâlâ'nın muhakkak beni ondan berî kılacağını biliyordum. Fakat, vallahi, ALLAH Teâlâ'nın durumum hakkımda Kur'an-ı Kerîm'de tilavet edilir bir vahiy indireceğini ummuyordum; şahsımı ilgilendiren bir iş için Kur'an-ı Kerîm'de ALLAH tarafından dile getirilmekten kendimi uzak ve aşağı görüyordum. Ne var ki, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in uykuda bir rüya göreceğini ve ALLAH Teâlâ'nın o rüya ile beni isnadlardan berî kılacağını, aklayacağını umuyordum.

Vallahi daha Resûlullah yerinden kalkmamış ve ev halkından hiçbiri de dışarı çıkmamıştı ki, O'na vahiy geldi. Kendisini vahyin ağırlık ve şiddetinden terlemek gibi vahiy alâmetleri bürüdü. Nitekim vahiy sırasında, kış gününde bile Kendisinden inci taneleri gibi ter dökülürdü. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in üzerine elbisesi örtüldü. Başının altına da deriden bir yastık konuldu. Vallahi ben, ne korktum, ne aldırış ettim. Çünkü kendimin o fenalıktan uzak olduğumu ve yüce ALLAH Teâlâ'nın bana zulmetmeyeceğini biliyordum. Annemle babama gelince, Âişe'nin varlığı Kudret Elinde bulunan ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki; halkın söylediği laflar, ALLAH Teâlâ tarafından doğrulanacak diye korkularından, onların ödleri kopuyor, cansız düşüvereceklerini sanıyordum! Babam Ebû Bekir:

- Araplardan hiç bir âile bilmiyorum ki, Ebû Bekir Hânedanının başına gelen, onların da başına gelmiş olsun! Vallahi, ALLAH Teâlâ'ya ibâdet etmediğimiz ve O'na hiç bir duada bulunmadığımız cahiliye çağında bile, bize karşı söylenemeyen bu şeyler, Müslümanlık devrimizde bize söylendi! dedi. Babam, öfkeli bir halde üzerime doğru geldi. Kendi kendime:

- Vallahi, ben, hiç bir zaman sizin zikrettiğiniz şeylerden dolayı ALLAH Teâlâ'ya tevbe etmeyeceğim! dedim.

Vahyin, Kendisine inen sözün ağırlığı üzerinden kalktığı zaman, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sevincinden gülüyordu. Bana ilk söylediği söz şu oldu:

- Müjde yâ Âişe! ALLAH seni kesin olarak tebrie etti, yapılan iftiradan beri ve uzak kıldı, buyurdu. Hz. Ebû Bekir (Radıyallahü anh), kalkıp Hz. Aişe (Radıyallahü anha) validemizin başını öptü. Hz. Aişe (Radıyallahü anha) validemiz der ki:

- Ben, o sırada öfkelenmiş bulunuyordum. Annem, babam, bana:

- Kalk, yanına var da, Resûlullah'a teşekkür et! dediler.

- Vallahi, ben ne kalkıp O'nun yanına varırım, ne O'na, ne de sizlere teşekkür ederim. Fakat, ben ancak sizlerin işitip de inkâr etmediğiniz ve gayrete gelemediğiniz o kötü şeylerden beni berî ve uzak tutan âyet-i kerîmeler indirmiş bulunan ALLAH Teâlâ'ya hamd ve şükür ederim! dedim.

Hz.Aişe (Radıyallah anha) validemiz hakkında nazil olan âyet-i kerîmeler: **"Peygamber'in eşine bu ağır iftirayı uyduranlar şüphesiz sizin içinizden bir guruptur. Bunu kendiniz için bir kötülük sanmayın, aksine o, sizin için bir iyiliktir. Onlardan her bir kişiye, günah olarak ne işlemişse onun karşılığı ceza vardır. Onlardan elebaşlık yapıp bu günahın büyüklüğünü yüklenen kimse için de çok büyük bir azap vardır.**

Bu iftirayı işittiğinizde erkek ve kadın müminlerin, kendi vicdanları ile hüsnü zanda bulunup da: 'Bu, apaçık bir iftiradır' demeleri gerekmez miydi?

O iftiracıların da bu konuda dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? Mademki şahitler getiremediler, öyle ise onlar ALLAH Teâlâ nezdinde yalancıların ta kendisidirler.

Eğer dünyada ve ahirette ALLAH Teâlâ'nın lütuf ve merhameti üstünüzde olmasaydı, içine daldığınız bu iftiradan dolayı size mutlaka büyük bir azap isabet ederdi.

Çünkü siz bu iftirayı, dilden dile birbirinize aktarıyor, hakkında bilgi sahibi olmadığınız şeyi ağızlarınızda geveleyip duruyorsunuz. Bunun önemsiz olduğunu sanıyorsunuz. Hâlbuki bu, ALLAH Teâlâ katında çok büyük bir suçtur.

Onu duyduğunuzda: 'Bunu konuşup yaymamız bize yakışmaz. Hâşâ! Bu, çok büyük bir iftiradır" demeli değil miydiniz?

Eğer inanmış insanlarsanız, ALLAH Teâlâ, bir daha buna benzer tutumu tekrarlamaktan sizi sakındırıp uyarır.

Ve ALLAH Teâlâ âyet-i kerimeleri size açıklıyor. ALLAH Teâlâ, işin iç yüzünü çok iyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir.

İnananlar arasında çirkin şeylerin yayılmasını arzulayan kimseler için dünyada da ahirette de çetin bir ceza vardır. ALLAH Teâlâ bilir, siz bilmezsiniz.

Ya sizin üstünüze ALLAH Teâlâ'nın lütuf ve merhameti olmasaydı, ALLAH Teâlâ çok şefkatli ve merhametli olmasaydı, haliniz nice olurdu!"[1]

Görülüyor ki, bu ilâhî beyanda çirkin iftirayı çıkaranın büyük bir azaba mâruz bırakılacağı ifade edilmekte, ona alet olup dedikoduyu yayanların bir avuç insandan ibaret olduğu bildirilmekte, bunun yanında söylentileri duyan kadın erkek bütün Müslümanların duyarsız ve bilinçsiz davranışları da kınanmaktadır. Zira olay, insanoğluna yöneltilebilecek en çirkin bir iftira olduktan başka Peygamber Efendimizin masum eşini hedef almış ve dolayısıyla Müslüman toplumun tamamı itham altında bırakılmıştır. Onlar bu haberi duyduklarında basiretlerini kullanarak: "Böyle bir söylentiye alet olmak bize asla yakışmaz. Hâşâ! Bu çok büyük bir iftiradır" demeli ve Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in masum ailesiyle Müslüman toplumun onurunu korumalıydı. Âyet-i kerîmelerde bundan böyle benzeri gafletlere düşmemeleri konusunda Müslümanlar uyarılmakta ve rencide olan Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in ailesinin yine de hoşgörü ve affedicilikle davranması tavsiye edilmektedir. Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemiz, kendisini fazlasıyla üzüp zor duruma düşüren iftira hadisesinin sonuç itibariyle hakkında hayırlı olduğunu anlamış ve şahsı vesilesiyle on âyetin birden inmesini ömrünün sonuna kadar hayatının en şerefli hadisesi olarak kabul etmiştir.

Bu hadisede Hz. Âişe (Radıyallahü anha) valia demizin bizzat ilâhî beyanla aklanması, art niyetli kimselerin O'nun iffetine gölge düşürücü nitelikte söz söylemelerini imkânsız hale getirmiştir.

1 Nûr sûresi:11-20

Ancak siyasî sebeplerle Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemizi eleştiren bazı aşırı Şiî grupları bu olayı istismar etmek istemişlerse de, çoğunluğu teşkil eden mutedil Şiîler bunlara karşı çıkmıştır. Öte yandan bir kısım Şiî müfessirleri ifk olayında iftiraya uğrayanın Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemiz değil, Peygamber Efendimizin diğer bir eşi Mâriye olduğunu ileri sürmüşlerdir. Onlara göre Resûl-i Ekrem Efendimiz, oğlu İbrahim'in vefatı münasebetiyle üzüldüğünde Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemiz:

- Niçin üzülüyorsun, o Cüreyc'in oğludur, diyerek Mâriye'ye iftira atmış, bunun üzerine ilgili âyet-i kerîmeler nazil olmuştur. Güvenilir bir kaynağa dayanmayan bu rivayetin, Hz. Âişe validemize karşı duyulan siyasî kızgınlığın eseri olduğu anlaşılmaktadır.

Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemiz der ki:

- ALLAH Teâlâ beraatim hakkındaki bu âyet-i kerîmeleri indirince, babam Hz.Ebu Bekir (Radıyallahü anh), akrabalığından ve fakirliğinden dolayı nafaka vermekte bulunduğu Mıstah b. Üsâse için:

- Âişe'ye bu iftirayı söyledikten sonra, vallahi ben de Mıstah'a hiçbir zaman bir şey vermem, diye yemin etmişti. Bunun üzerine ALLAH Teâlâ:

"İçinizden faziletli ve servet sahibi kimseler akrabaya, yoksullara, ALLAH Teâlâ yolunda göç edenlere mallarından vermeyeceklerine yemin etmesinler; bağışlasınlar; feragat göstersinler. ALLAH Teâlâ'nın sizi bağışlamasını arzulamaz mısınız? ALLAH Teâlâ çok bağışlayandır, çok merhametlidir."[2] âyet-i kerimesini indirdi. Bunun üzerine, Hz.Ebu Bekir (Radıyallahü anh):

- ALLAH Teâlâ'nın beni mağfiret etmesini elbette arzu ederim, dedi, Mıstah'a veregeldiği nafakayı vermeye başladı ve:

- Vallahi ben artık bunu ondan hiçbir zaman kesmem! dedi.

2 Nûr sûresi:22

İftiracıların Cezalandırılışı

Cenab-ı Hak şöyle buyurdu:

"Namuslu, kötülüklerden habersiz mümin kadınlara zina isnadında bulunanlar, dünya ve ahirette lânetlenmişlerdir. Onlar için çok büyük bir azap vardır.

O gün dilleri, elleri ve ayakları, yapmış olduklarından dolayı aleyhlerinde şahitlik edecektir.

O gün ALLAH Teâlâ onlara gerçek cezalarını tastamam verecek ve onlar ALLAH Teâlâ'nın apaçık gerçek olduğunu anlayacaklardır."[3]

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Hz. Âişe validemizin beraati hakkında inen âyet-i kerîmeleri halka okuduktan sonra, bu çirkin iftirayı yaymakta ileri gitmiş olan Hassan b. Sabit, Hamne bint Cahş ve Mistah b. Üsâse'ye, iffetli kadına zina isnadında bulundukları için Nûr sûresinin:

"Namuslu kadınlara zina esnasında bulunup, sonra bunu isbat için dört şahit getiremeyenlere seksener sopa vurun ve artık onların şahitliğini hiçbir zaman kabul etmeyin. Onlar tamamen günahkârdırlar." 4. âyet-i kerîmesine göre seksener sopa vurulması ve bir daha şahitliklerinin kabul edilmemesi cezasını uyguladı. Bunlardan, Peygamber Efendimiz tarafından çok sevilen ve "şâirünnebî" diye anılan Hassan b. Sabit, Hz. Âişe validemizin iffetini dile getirdiği bir kasideyle onun affını ve teveccühünü kazanmıştır.

Had cezası uygulanan ikinci kişi olan Hamne bint Cahş, Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem) nezdinde Hz. Âişe validemizin itibarını düşürüp kız kardeşi Zeyneb'in konumunu güçlendirmek amacıyla iftira olayına katıldığını söylemiştir.

Cezaya çarptırılan üçüncü kişi olan Mistah b. Üsâse Bedir gazilerindendi ve akrabası Hz. Ebû Bekir'den maddî yardım görüyordu.

Asıl iftira olayının tertipçisi Abdullah b. Übey b. Selûl'ün cezalandırılıp cezalandırılma-dığı kesin biçimde bilinmemektedir. Farklı rivayetle-

3 Nûr sûresi:23-25

re göre dedikoduyu çıkardığını bizzat kendisinden duyan şahitlerin bulunamaması sebebiyle cezadan kurtulmuş veya kırbaçlanmış, bir rivayete göre ise bu ceza iki misli uygulanmıştır.

İftira Yüzünden Uğranılan Musibetler:

Vurulan bu hadler, iftiracıların dünyadaki cezaları idi. Hassân b. Sâbit'in, Safvan tarafından kılıçla vurulup gözünün söndürülmesi de, o'nun dünyadaki cezalarından sayılmıştı. Hassân'ın aynı zamanda iki eli de, çolak kalmıştı.

Mıstah b. Üsâse ise, gözlerini gayb etmişti.

Hassân b. Sâbit; Hz. Aişe (R.Anha) validemize yapılan iftirayı, iç yüzünü bilmediği halde yaymış olmaktan pişmanlık duymuş, özür dilemiş ve söylediği bir şiirinde Hz. Aişe validemizin son derecede iffetli ve vakarlı olduğunu, hiç bir kimseyi, hiç bir şeyle itham ve gıybet etmediğini, kendisinin, ahlâkî güzelliklere ve yüceliklere koşan Lüey b. Galip soyundan gelmiş bulunduğunu, ALLAH Teâlâ'nın, O'nu güzel tabiatlı yarattığını, bütün kötülüklerden ve boş şeylerden pak kıldığını.. Hulâsa, aleyhinde yapılan iftiralardan tamamıyla berî ve uzak olduğunu açıklamıştı.

Hz. Aişe (Radıyallahü anha) validemiz, bir vakit:

- Hiç şüphesiz benim babam, babamın babası ile benim şeref ve namusum, Muhammed'in şerefi için size karşı bir mahfazadır! diyerek Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i müşriklere karşı müdâfaa ettiğinden dolayı, ALLAH Teâlâ'nın O'nu yarlığayıp Cennete koyacağını umduğunu da, söylemiştir.

Hz. Aişe (Radıyallahü anha) Validemizin Berâetindeki Üstünlük:

Abdullâh b. Abbas (Radıyallahü anhüma)'ya Basra'da Arefe günü Kur'ân-ı Kerîm tefsirinden bazı sorular sorulduğu sırada, Hz. Aişe validemiz hakkındaki âyet-i kerimelerin tefsiri de, sorulmuştu. Abdullah b. Abbas, yaptığı açıklamada:

- Kim bir günah işler, sonra da o'ndan tevbe ederse, o'nun tevbesi kabul olunur. Ancak, Hz. Aişe validemizin işi hakkında kandırılarak günaha girmiş olanlar, bunun dışında kalır. ALLAH Teâlâ dördü, dört şeyle berâet ettirmiş, yapılan isnadlardan onları beri ve uzak tutmuştur:

1- Hz. Yûsuf (Aleyhisselam)ı, ehlinden getirilen şâhidin dili dile berâet ettirmiştir.

2- Hz. Mûsâ (Aleyhisselam)ı, Yahûdîlerin dedikodularından, elbisesini alıp götüren taşla berâet ettirmiştir.

3- Hz. Meryem'i; kucağındaki oğlunu dile getirip: "Ben, ALLAH Teâlâ'nın kuluyum!" diye söyletmek sûretiyle berâet ettirmiştir.

4. Hz. Aişe (Radıyallahü anha) validemizi ise ALLAH Teâlâ zaman boyunca tilâvet olunacak îcazkâr Kitabı Kur'ân-ı Kerîm'indeki o azametli âyet-i kerimelerle berâet ettirmiştir ki, bu derece belâğatlı berâet ettirmenin benzeri görülmemiştir. Bakınız da, bununla, öteki berâet ettirmeler arasındaki üstün farkı görünüz! ALLAH Teâlâ bunu, ancak, Resûlünün mertebesinin yüceliğini açıklamak için yapmıştır, demiştir.

Değerlendirme

Bu ifk hâdisesi Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in karşılaştığı, düşman eziyet ve hilelerinin en çetin halkalarından birisidir. Ve bu eziyet daha öncekilerin hepsini unutturacak derecede ağır gelmişti nefsine. Bu da yine münafıkların kötü karakterinin eseri olmuştu. Zira münafıklar öbür bütün düşmanlardan çok daha âdi, hileleri daha ustaca ve zararlıdır. Çünkü fırsatlar ve imkânlar onlara daha çok elvermektedirler. İşte ifk haberi de münafıklara özgü hıyanetlerden birisidir.

İşte bu olay da Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ötekilerden daha değişik bir derecede üzmüştü. Çünkü daha önce geçenleri olağan çileler olarak göğüslemiş ve onlara tahammül için nefsini hazmetmeye zorlamıştı. Hani ya, çıktığı büyük da'vet yolunda bu çileler sürpriz değildi, zaten beklenecek cinstendi... Ama bu umulmadık bir fecaat, geçiştirilmesi ve hazmi mümkün olmayan şeydi. Bugün başka bir gündü. Bir şayia ki; eğer doğru çıksa, insan haysiyet ve şerefi için onulmaz bir yara, mânevi ve ailevi bir leke olacaktı.

Ama aslı olmasa da, bu şayia insan ruh ve vicdanına ettiği etki bakımından, öbür eza ve cefa ile kıyaslananı azdı. Hiçbir ilâcı bulunmaz, ruha ve nefse yüklenen ezadır bu.

Bunu insanların açıklaması ve hakikati ortaya koyup şayiayı silmesi mümkün olmadığına göre, gerçeği aydınlatacak tek çare, vahyin gelmesi ve münafıkların tezgâhladığı iftirayı kökünden kazıması gerekmez miydi? Bu ızdırap ve tereddüdü silmeli değil miydi? Ama vahiy de bir aydır gecikmiş, bu da ayrı bir karışıklık ve bocalama sebebi olmuştu.

Bütün bunlarla birlikte, ifk olayı bile, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in üstün şahsiyetini bir kere daha belirginleştirmek için, ilâhî hikmet ve hedefe bağlı olarak zuhur etti. Onu örtüp ters gösterebilecek hiçbir gücün, hiçbir hile ve iftiranın bulunamayacağını vurgulamak için... Yâni Efendimizin hayatında, nübüvvetinin yeri ile beşeriyetinin mevkii, böyle bir olay zuhur etmese, gerek mü'minler, gerek kafirler tarafından kavranamaz, karıştırılıp gidebilirdi. Bu beşerî şahsiyetini şiddetle sarsan olay, insaniyetiyle nübüvvetini seçilir hâle getirdi. Onun Peygamberliğinin anlamı net olarak, vahyin yeri de kesin çizgilerle, gözler önüne serilip açıklanmış oldu. Artık onun peygamberlik yönü ile beşeriyet yönünü karıştırmaya mahal bırakılmamış oldu. Çünkü çoğu kimse onun vahiyle sunduğu hârikaları, onun kişiliğine atfederek, nübüvvet müessesesini unutuyor veya örtmek istiyorlardı.

Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), aniden patlayan bu olay karşısında normal insan haliyle düşünüyor, araştırıyor; Nübüvvetinin ve Risâletinin masumiyet çemberine rağmen, rastgele bir beşer gibi karşılıyordu olayı. O gaybı bilemiyor, meçhule nüfuz edemiyordu. Bu tavır asla yapmacık değil, tamamen tabiî ve normal idi. Normal biri gibi üzüntü çekiyor, endişe gösteriyor, çeşitli görüşler alıp veriyor, güvendiği arkadaşlarıyla istişare edip görüşlerine başvuruyordu...

Bütün bu sıkıntılı anlara rağmen de, Efendimizin insanî yönünü net olarak akıllara kavratmak hikmetine bağlı olarak da vahiy hayli uzun sayılacak derecede kesiliyor ve bununla da iki gerçeğin halka önemle belirtilmesi hedef alınıyordu:

Biri: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Resûl ve Nebî olmasına rağmen beşer olmaktan çıkmadığı, ilâhlaşmadığı gerçeğidir. Yâni O'na inanan kimse bilmelidir ki; Nübüvvet asla beşeriyet sınırını tecâvüz etmez. ALLAH Teâlâ'ya nisbet edilemeyen birçok etki ve iş, O'nu da etkiler, O'na da bu şeyler nisbet edilir...

İkincisi ise: Vahiy olayı ilâhîdir, asla peygamberin şuur ve nefsinden doğan, ondan kaynaklanan bir hâl değildir: Yine vahiy O'nun isteğine tâbi, O'nun dilemesi ve zevki istikametinde, istediği anda gerçekleşecek bir şey de değildir. Haniya böyle olsa, o zaman, hâdisenin zuhur ettiği anda nefsini kurtarması, olayın ilerisinde türeyecek şeyleri önlemesi, yâni mes'eleyi bir anda bertaraf etmesi kolaydı. Ve O, hangi yönde hayır gördüyse, vahyi öylece işletir, samimî ashabına, Kur'anî bir güvence verip ikna eder, onlar da öbürlerini susturup ağızlarını kapatırdı. Ama bunu yapamadı. Çünkü bu onun elinde değildi...

İfk olayını münafıklar onun temiz zevcesi Hz. Âişe (Radıyallahü anha) validemizin hakkında tertib etmişlerdi. Vahiy gecikmiş, halk bunalmıştı. Gönüller derinden yaralanmıştı. Ama o bütün dikkat ve sabrıyla: "Ben ondan böyle bir kötülük ummuyorum" diyebiliyordu. Yine bütün gücüyle söylentinin kökenini arıyor, soruyor, ashâbıyla danışıp konuşuyor ve bunun üzerine tam bir ay geçiyor. Sonunda da herkes: Ondan böyle bir kötülük ummadığını söylerken, O da hepsinin sonucunda sadece:

- Âişe!.. Bana şu şu tarzda bir haber ulaşmış bulunuyor. Eh, sen günahsızsın, ALLAH Teâlâ seni temize çıkaracaktır, ergeç... Ama şayet hatâen bir suç işledinse, artık ALLAH Teâlâ'ya sığın, demekle yetiniyordu.

Bu onun içinden doğan şeydi. Bu ise görüldüğü gibi, gaybı bilmeyen bir beşerin sözüdür. Zan ile hareket etmeyen, sabit karakterli, dürüst bir kişiye yakışan ifadedir. Bilmediği şey hususunda rastgele söz etmeyen bir hüviyyetin ifadesi. Şöyle ki; bu sözleri söylerken de daha yerinden ayrılmadan o şerefli hanımının beratını veren, temizliğine dair hükmü getiren Nur sûresinin başındaki âyet-i kerimeler nazil oluyor.

Eğer Kur'an-ı Kerîm'i indirmek elinde olsa, bu kurtarıcı kelâmı tâ baştan söyleyivermesine engel ne olabilirdi? İşin başında ırzını koruyup, aile şerefini ve eşinin problemini semavi vahye bağlayıverirdi. O gözü dönmüşlerin de dilleri dibinden kesilirdi... Ama O, ne ALLAH Teâlâ'ya, ne de insanlar üzerinde yalana tevessül etmezdi.

«Eğer O, bazı sözleri bize karşı kendinden uydurmuş olsaydı O'nun sağ elini alıverirdik. Sonra şübhesiz kalb damarını koparırdık. O vakit sizden bir kimse de buna mâni olamazdı.»[4]

Böylece Hz. Âişe validemiz, hakkında iki gerçeğin tahakkuk ettiği hanımların ilki oldu. Öyle ki, o sadece ALLAH Teâlâ'ya ibâdet ve O'nu birlemede kendine has bir mezhebin öncüsü oldu. Bu anlayışta ALLAH Teâlâ'dan başka ve ALLAH Teâlâ'ya denk hiçbir varlık tanınmıyor. İşte bunun için anası ona, kalkıp Resûlullah teşekkür etmesini tavsiye ettiği zaman:

- Ne O'na kıyam ederim, ne de ALLAH Teâlâ'dan başkasına teşekkür ederim. Çünkü beni tebriye için vahyeden ALLAH Teâlâ'dır!, dedi. Hz. Aişe validemizin bu sözlerinde Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e yönelen bir tariz görülür gibi ise de; durum ve şartlara dikkat edersek, bu sözü söyleten onlardır.

Ve esasen, mü'minlerin akidesini ortaya vurdurmak için hikmet-i ilâhinin oluşturup yönelttiği bir hâlet-i ruhiyyenin eseri olduğunu kavrarız. Aynı zamanda da iftiracı münafıkların ve mülhidlerin imkânını kesmek, tevhid ve ubûdiyyetin de, bütün mânâ ve şümulüyle yalnız ALLAH Teâlâ'ya mahsus olduğunu açıklamak...

İşte böylece ifk olayı da, İslâm akidesini pekiştirmek hedefiyle tecelli eden, anlaşılması oldukça zor bir ilâhî hikmet sonucu tahakkuk etti. Yönelecek her şüpheyi de böylece bertaraf ederek, Cenâb-ı Hakk'ın isimlendirdiği bir tür hayır oldu: **"Onu siz, sizin için şer zannetmeyin, aksine sizin için hayırdır o."**

Şu ifk olayında, ayrıca: Haddi Kazf yâni iftiraya verilen cezanın meşruiyetini de öğrendik. Zira, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) açıkça iftirayı yapan, ağızlarıyla söyleyenlere had vurulmasını emretti. Ve kesinlikle seksener değnek vurulduğu belli. Ancak baş tahrikçi Abdullah İbn Selûl'ün bu cezadan kurtuluşunu anlamak müşkil olabilir. Zira bu fitnenin ağırlığı onun omuzundadır. Ama burada da çok önemli bir sebeb ve hikmet var: Evet bütün mel'anet ve iftiranın kaynağı o ama, o bunu bizzat ağzıyla söylemek yerine fitnesini şöyle yürütüyordu; dedikoduları topluyor, biçimlendiriyor ve etrafa başkasından naklen yayıyor. Böylece çuval kendisi, ağız başkası oluyordu. Halbuki iyi bilinir ki, hadd-i kazf ancak bizzat kendi diliyle iftira edene uygulanır. Bunu da açık kelâmla söylemiş olması şarttır...

4 Hakka sûresi: 44-47

15. ASRIN MÜCEDDİDİ MAHMÛD EFENDİ HAZRETLERİ BUYURMUŞLARDIR Kİ: "ŞEYHİM ALİ HAYDAR AHISHAVÎ (KUDDİSE SİRRUHÛ) ŞÖYLE BUYURURLARDI: 'İKİ KİTABA ASLA İTİRÂZ EDİLEMEZ; BİRİ MESNEVÎ, BİRİ DE RİSÂLE-İ KUDSİYYE".

MEVLÂNÂ VE HAZRET-İ PEYGAMBER (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)E BAĞLILIĞI

Nasıl ki bütün evliyâullâh hazerâtı, Hakîkât-i Muhammediyye bahçesinde açılmış bir çiçekse, işte;

من بندهٔ قرآنم اگر جان دارم
من خاکِ رهِ محمدِ مختارم
گر نقل کند جز این کس از گفتارم
بیزارم ازو وزین سخن بیزارم

Men bende-i **Kur'ân**em eğer cân dârem
Men hâk-i reh-i **Muhammed**-i **Muhtâr**em
Ğer nakl koned coz in kes ez goftârem
Bîzârem ezû vezin sohen bîzârem

Ben can taşıdığım müddetçe Kur'ân'ın kölesiyim,

Ben (o) **Seçkin Muhammed'in yolunun tozu-toprağıyım.**

Benim sözümden, bundan başkasını her kim naklederse,

Ben o kişiden de, bu sözden de berîyim (uzağım ve incinmişim)!

îtirâfıyla **Mevlânâ Muhammed Celâleddîn-i Rûmî** (Kaddesallâhu Sirrahü'l-Âlî) de, **Habîb-i Kibriyâ**

Hâtemü'l-Enbiyâ Hazret-i Muhammed Mustafâ (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in has bahçesinin mis kokulu bir gülüdür. O bahçenin âleminde senlik-benlik yoktur, birlik ve berâberlik vardır.

Mevlânâ Hazretleri'nden bahseden kimileri, **Mevlânâ**'nın yanında, son derece bağlı olduğu **Peygamber Efendimiz**'e yer vermek istememekte ve bahsetmemekte, onu büyük birisi olarak yükseklere çıkartırken, **Peygamber** (Aleyhisselâm)dan ayırararak, müstakilleştirmekte ve bunu da kendi çıkarları doğrultusunda kullanmakta olduklarını esefle görmekteyiz. Halbuki o, adı güzel, kendi güzel, dîni güzel, sünneti güzel **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e hizmetçi ve âşık olan bir ümmetidir.

Muhammed Mustafâ (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in dîninin ve sünnetinin dışında kurtuluş ve huzûr arayanlar ve tabî ki bulamayanlar, bu uğurda **Mevlânâ Hazretleri**'nin sûfî tarafına mal bulmuş mağribî gibi sarılarak, güyâ onun izinde ve sevgisinde hakîkat arayışında olanlar, utanmalıdırlar. "**Mevlânâ** dinler üstü insandı, **Mevlânâ** din ayrımı yapmazdı" gibi sözlerde bulunanlar, feci bir uçuruma yuvarlanmışlardır. İşte **Mevlânâ**, bu gibilerden berî ve şikâyetçidir.

Mevlânâ Hazretleri bütün eser ve sohbetlerinde **Peygamberi Hazret-i Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i medhetmiştir:

امروز هر کجا که نشاطست و ذوق و شوق
آثار فضل و جود و کمال احمد است

İmrûz her kocâ ki neşâtest-o zevk-o şevk
Âsâr-i fazl-o cûd-o kemâl-i Ahmed est

Bugün nerede bir neşe, zevk ve şevk varsa,

(İsmi göklerde) **Ahmed** (olan Hazret-i Muhammed)**in fazîlet, cömertlik ve kemâlâtının eserlerindendir.**

Sevgilerin sözle değil, kalple olması mûteberdir. **Mevlânâ** (Kuddise Sirruhû)yu sevenler için lâzım olan, ona benzer amel, ona benzer ahlâk, ona benzer îtikâd, **Allâh**'ın emirlerine uyma, yasaklarından kaçınma, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in yoluna ve sünnetine sıkı sıkıya bağlanma ve itâattir. İşte gerçek sevginin böyle alâmetleri vardır. Büyükleri sevmek de hâl iledir, sadece kâl ile (sözde) olan sevginin kıymeti yoktur.

Bugün Batı'da I LOVE YOU (Ay lav yu) – Seni Seviyorum- cümlesinin çok sık kullanılmasının ardında, hakîki sevgi yoksunluğunun sözle telâfî edilmeye çalışılması yatmaktadır.

Bir gün **Mevlânâ**'nın huzûruna vezîr **Muîniddîn Pervâne** gelerek nasîhat etmesini istedi. Ona cevâben: "İşittim ki, **Kur'ân-ı Kerîm**'i ezber etmişsin, **Şeyh Sadreddîn** (**Konevî**'n)in hadîs derslerini dinlemişsin, **Allâh**'ın kelâmını ezberleyip, **Peygamber Aleyhisselâm**'ın mübârek sözlerini dinleyene ben ne söyleyeyim?! Ezberledik ve dinlediklerinle amel et" buyurdular.

Hazret-i Mevlânâ, hayatının hiçbir döneminde, şerî'atten ve sünnetten ayrılmamış, dâima **Kitâb** ve **Sünnet**'le amel etmiştir. Nasıl etmesin ki, **Allâh-u Te'âlâ**, **Kur'ân-ı Kerîm**'de şöyle buyurmuyor mu?:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللهُ

"(Habîbim! Ehl-i Kitap, müşrik veya Müslüman; **Allâh**'ı sevdiğini iddia eden herkese) **de ki: "Eğer siz Allâh'ı seviyor olduysanız, bana hakkıyla uyun ki Allâh da sizi sevsin."** (Âl-iİmrân Sûresi:31)

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللهَ كَثِيرًا

"Andolsun ki elbette sizin için; (özellikle de) **Allâh'a ve o son güne ümit bağlamakta bulunmuş olan/Allâh'tan ve o son günden korkmakta bulunmuş olan/ ve** (korku, arzu, bolluk ve darlık gibi tüm hallerinde) **Allâh'ı çokça anmış olan kimseler için Allâh'ın Rasûlünde pek güzel ve uyulmayı gerektiren bir çok haslet/çok güzel bir örnek/ bulunmaktadır!"** (el-Ahzâb Sûresi:21)

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

"O Rasûl size ne verirse onu hemen alın(, kabul edin), **sizi neden engellerse hemen** (ondan) **vazgeçin!"** (el-Haşr Sûresi:7)

Mevlânâ Hazretleri, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e itâat edilmesi ve dediğinin tutulması gerektiğini, aksinin delilik ve çocukluk olacağını ifâde eder ve der ki:

آن بکن که کرد مختار نبی
آن مکن که کرد مجنون و صبی

An mekon ki kerd Muhtâr-i Nebî,
An mekon ki kerd mecnûn-o sebî

(**Allâh** tarafından) **Seçilmiş Peygamber** (olan **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem))**in yaptığını yap,**

Deli ve çocuk olanın yaptığını yapma (sakın)**!**

(Mesnevî-i Mânevî:5/163)

Mevlânâ Hazretleri, **Fahr-i Âlem ve Nebiyy-i Muhterem Hazret-i Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in medhinde hayli **nât-i şerîf**ler söylemişlerdir. İşte o nât-i şerîflerden biri:

یا حبیب اللہ رسول خالق یکتا تویی
بر گزین ذو الجلال پاک و بی همتا تویی

Yâ Habîbellâh Rasûl-i Hâlık-i Yektâ toyî

Ber gozîn-i Zülcelâl-i pâk-o bî hemtâ toyî

Ey Allâh'ın Sevgilisi! Sen,
Tek olan Yaratıcı'nın Elçisisin,

Münezzeh ve Eşsiz olan Zülcelâl Hazretleri'nin Seçkinisin,

نازنین حضرت حق صدر بدر کائنات
نور چشم انبیا چشم چراغ ما تویی

Nâzenîn-i Hazret-i Hakk sadr-i bedr-i kâinât

Nûr-i çeşm-i enbiyâ çeşm-i çerâğ-i ma toyî

Hazret-i Hakk Te'âlâ'nın nâzenîni, kâinâtın başında dolunaysın,
Peygamberlerin gözünün nûru, bizim gözümüzün kandili Sen'sin (Yâ Rasûlellâh)**!**

در شب معراج بوده جبرائیل اندر رکاب
پا نهاده بر سر این گنبد حضراء تویی

Der şeb-i mîrâc bude Cebrâil ender rikâb

Pâ nihâde ber ser-i in gonbed-i hazrâ toyî

Mîrâc gecesinde Cebrâil (Senin bineğinin) **üzengi**(sin)**de**(n tutar) **idi,**

(Arşın, Kürsînin, Sidre'nin fevkında) **bu yeşil kubbenin üstüne ayak basan** (ancak) **Sen'sin!**

یا رسول اللہ تو دانی امتانت عاجزست
رهنمای عاجزان بی سر و بی پا تویی

Yâ Rasûlellâh to dânî ümmetânet âcizest

Rehnümây-i âcizân bî ser-o bî pâ toyî

Yâ Rasûlellâh! Bilirsin ki senin ümmetlerin âcizdirler,
Elsiz, ayaksız âcizlerin kılavuzu Sen'sin!

شمس تبریزی که دارد نعت پیغمبر زبر
مصطفی و مجتبی آن سید اعلی تویی

Şems-i Tebrîzî ki dâred nât-i peygamber zeber

Mustafâ vo Müctebâ an Seyyid-i Âlâ toyî

Şems-i Tebrîzî (yâni Mevlânâ)**, Peygamber** (Aleyhisselâm)**ı övmeyi** (her şeyden) **üstün tutar,**

O En Yüce Mevlâ'nın Mustafâ'sı, Müctebâsı Sen'sin!

Mevlânâ (Kuddise Sirruhû)dan diğer bir nât-i şerîf:

ای رسول حضرت حق و ای حبیب کبریا
ای ضیاء عین عالم و ای امام انبیا

Ey Rasûl-i Hazret-i Hakk vay Habîb-i Kibriyâ

Ey ziyâ-i ayn-i âlem vay imâm-i enbiyâ

Ey Hazret-i Hakk'ın Rasûlü ve Hazret-i Kibriyâ'nın Habîb'i,

(Ve) **ey bütün âlemin nûru** (aydınlığı) **ve** (bütün) **peygamberlerin İmâmı** (olan **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem))**!**

عندلیب نعت گویم گنج باغ حسن تو
منتظر بودم بغایت حکم و فرمان شما

Andelîb-i nât gûyem gonc-i bâğ-i hüsn-i to

Muntezir bûdem begâyet hükm-o fermân-i şomâ

Güzel cemâlinin bahçesinin köşesinde nât söyleyen (medh-ü senâda bulunan) **bir bülbülüm,**

Hüküm ve fermânınızı son derece beklemekteyim.

مرحمت کن خاک پایت روی منلا روز و شب
احمد و محمود ابو القاسم محمد مصطفی

Merhamet kon hâk-i pâyet rûy-i Mollâ rûz-o şeb

Ahmed-o Mahmûd Ebu'l-Kâsım
Muhammed Mustafâ

Gece-gündüz Senin ayağının toprağı olan bu Mollâ'ya merhamet et,

(Ey) **Ahmed Mahmûd Ebu'l-Kâsım Muhammed Mustafâ!**

Tüm eserlerinde **Peygamber Aleyhisselâm**'a olan bağlılığını gösteren ve **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hadîs-i şeriflerini, mübârek sözlerini anlatıp, açıklayan **Hazret-i Mevlânâ Hüdâvendigâr** (Kaddesallâhu Sirrahü'l-Ğaffâr)ın, **Mesnevî**'si de böyle içinde nice şerhler ve mânâlar barındıran beyitlerle doludur.

Mevlânâ Hazretleri, **Hazret-i Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in gönderilmesiyle, artık onun yıldızının parladığını, onun dîninin yayıldığını ve imânın onunla mihenge vurulduğunu belirtir:

یک ستاره در محمد رو نمود
تا فنا شد کفر هر گبر و جهود
آنکه ایمان یافت رفت اندر امان
کفرهای باقیان شد دوگمان

Yek sitâre der Muhammed rû nümûd
Tâ fenâ şod küfr-i her gebr-o cühûd
Anki îmân yâft reft ender emân
Küfrhây-i bâkiyân şod do gomân

Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in **yüzünde bir yıldız parladı** (nûr oldu),

Bundan kâfirlerin, inâd eden (yahûdi)**lerin küfrü yok ol**(maya mahkûm ol)**du.**

(O Rasûl-i Ekrem'e) **îmân eden emân** (ve selâmet) **buldu,**

(O'na îmân etmeyen) **diğerlerinin küfürleri iki kat şüphe içinde oldu.**

(Mesnevî-i Mânevî:5/3397-3398)

دست را اندر احد و احمد بزن
ای برادر واره از بو جهل تن

Dest râ ender Ehad-o Ahmed bezen
Ey berâder vâ reh ez Bû Cehl-i ten

(Mesnevî-i Mânevî:1/782)

Ehad (olan **Allâh**)**a ve** (O'nun Rasûlü olan) **Ahmed** (Aleyhisselâm)**a yapış,**

Ey kardeşim! (Cismânî ve fânî olan) **beden Ebû Cehl'linden kurtul!**

Ehad, **Allâh**'ın ismi ve sıfatı, **Ahmed** de, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ismi ve sıfatıdır. **Ahmed** Aleyhisselâm'ın canı, **Ehad** Te'âlâ ile ebedî ve berâberdir. Arapça yazımında görüldüğü üzere, **Ehad** ile **Ahmed** arasında sadece bir mîm (harfi) farkı vardır. **Hâlik** (Yaratan) ile mahlûku (yaratılanı) bu mîm ayırır. Bu "mîm"e, 'imkân mîmi' veyâ 'halk mîmi' adı verilir. **Ahmed**, **Ehad**'den olmuştur. Yokken var edilmiş ve ikrâm görmüş insan da, kendi varlığını bu 'mim'de mahvedip eriterek, **Hakk** Te'âlâ'nın varlığında fenâya erer ve **Hakk** Te'âlâ ile bekâ bulurlar. İşte insanın gelmiş bulunduğu dünyâda, yaratılış gereği olarak bu asla ulaşması beklenmektedir. **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e uymadan da bu asla gerçekleşemez.

Mevlânâ Hazretleri,

کج ماندن دهان آن مرد که نام محمد را صلی الله علیه وسلم به تسخر خواند

Kej manden-i dehân-i an merd ki nâm-i Muhammed râ (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) be tesher hând

"Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**in ismini alayla ağzına alan kişinin ağzının çarpılıp, eğrilmesi"**

başlığıyla **Hazret-i Peygamber-i Zîşân**'a hakâret etmenin zarar ve çirkinliğini işlemiş ve şöyle demiştir:

آن دهان کژ کرد و از تسخر بخواند
مر محمد را دهانش کژ بماند
باز آمد کای محمد عفو کن
ای ترا الطاف علم من لدن
من ترا افسوس می کردم ز جهل
من بدم افسوس را منسوب و اهل
چون خدا خواهد که پرده کس درد
میلش اندر طعنهٔ پاکان برد

An dehân kej kerd vez tesher behând
Mer Muhammed râ dehâneş kej bemând

Bâz âmed kây Muhammed afv kün

Ey torâ eltâf-i ilm-i min ledün

Men tora efsûs mi kerdem zi cehl

Men budem efsûs râ mensûb-o ehl

Çon Hodâ hâhed ki perdey kes dered

Meyleş ender tâne-i pâkân bered

Birisi ağzını eğerek alayvâri Muhammed ismini söyledi, ağzı çarpıldı kaldı düzelmedi.

Tövbe ederek geldi, "Ey Muhammed, affet (beni)**! Sen,** (İlâhî) **'min ledün' ilminin lütûflarına sâhipsin.**

Ben câhillik sebebiyle seninle alay ettim,

(Ama) **alay lâyık ve ehil ben idim"** (dedi).

(İşte) **Allâh, bir kimsenin perdesini yırtmak isterse,**

Onu, temiz kişileri ta'netmeye meylettirir.

(Mesnevî-i Mânevî:1/812-815)

Dünyâ saltanatları ve idâreceleri zamanla değişime uğrar, eski pâdişahların buyrukları ve bastırdıkları paralar geçersiz hâle gelir, ama peygamberlerin buyrukları ve sikkeleri her zaman değerli ve geçerlidir.

Çünkü onların başa geçmeleri, hükümetleri, verâset ya da seçim yoluyla değil, bizzat **Allâh-u Te'âlâ**'nın izni ve tâyini iledir. Onun için bir Müslüman peygamberlerden hangisinin adını işitirse hürmet ve izzetle, tâzîm ve tekrîmde bulunur, bütün peygamberleri tasdîk ve kabûl eder, bu da îmânın şartıdır.

Ama Hıristiyanlar **Hâtemü'l-enbiyâ Hazret-i Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i, Yahûdiler de hem **Hazret-i Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i, hem de **Hazret-i Îsâ** (Aleyhisselâm)ı peygamber olarak kabûl etmez ve hürmet etmezler, hatta Yahûdilerden kendilerine gönderilen nice peygamberleri hiç çekinmeden öldürenler bile olmuştur. **Evvelkilerin ve Sonrakilerin Efendisi Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şerî'atı, bütün peygamberlere inanmayı, hürmeti ve onları sevmeyi öğretmekte ve gerektirmektedir.

خطبهٔ شاهان بگردد وآن کیا

جز کیا و خطبه های انبیا

زآن که بوش پادشاهان از هواست

بارنامهٔ انبیا از کبریاست

از درمها نام شاهان بر کنند

نام احمد تا ابد بر می زنند

نام احمد نام جملهٔ انبیاست

چونکه صد آمد نود هم پیش ماست

Hutbe-i şâhân begerded van kiyâ

Coz kiyâ vo hutbehây-i enbiyâ

Zan ki bevş-i pâdişâhân ez hevâst

Bârnâme-i enbiyâ ez Kibriyâst

Ez diremhâ nâm-i şâhân ber kenend

Nâm-i Ahmed tâ ebed ber mi zenend

Nâm-i Ahmed nâm-i cümley enbiyâst

Çonki sed âmed neved hem pîş-i mâst

(Zâhirî dünyâ) **pâdişahların**(ın) **hutbe ve saltanatı değişir** (gider, adları, sanları îtibarsız, hükümleri geçersiz kalır),

Ancak Peygamberlerin (o İlâhî) **saltanat** (ve ululuklar)**ı ve hutbeleri ise** (bâkî ve sâbittir) **değişmez.**

Çünkü pâdişahların kuvvet ve saltanatı hevâdandır,

Peygamberlerin icâzetnâme (ve izin belgeleri) **ise Kibriyâ** (Ululuk sahibi olan **Mevlâ** Te'âlâ) **tarafındandır.**

(Zamanla) **paraların üzerlerinden padişahların adlarını kazıp, kaldırırlar;**

(**Fahr-i Âlem**) **Ahmed** (Aleyhisselâm)**ın nâm-ı şerîfini ise ebedî olarak basıp,** (onun sikkesini izzetle her zaman) **kabûl ederler.**

Ahmed'in nâm-ı şerîfi, bütün Peygamberlerin nâmı demektir.

(Nitekim meselâ) **yüz elimizde olunca, doksan da bizde demektir.**

(Mesnevî-i Mânevî:1/1103-1106)

Bütün dinler ve peygamberler, **Son Peygamber Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in dîninde ve peygamberliğinde toplanmış ve birleşmiştir. Bu yüzden artık, yeryüzünde tahrîf ve tahrîb edilmiş halde bulunan nesh olmuş diğer dinlerin, kendilerini feshedip, asılları olan İslâmiyete katılmaları, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i tasdîk edip, ona bağlanmaları gerekmektedir. **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e inanan, bütün peygamberlere inanmış ve Tek olan **Allâh**'ın tek olan dînine girmiş olur.

صحت آن حس نخواهید از حبیب

صحت این حس بجویید از طبیب

Hiss-i dunyâ nerdibân-i in cihân

Hiss-i dînî nerdibân-i âsimân

Sıhhat-i in his becûyîd ez tabîb

Sıhhat-i an his behânîd ez Habîb

Dünya hissi, bu cihânın merdivenidir,

Din hissi de göklerin merdiveni.

Bu (dünya) **hiss**(in)**in sıhhatini** (âfiyet ve devâsını) **tabîbden arayın,**

O (din) **hiss**(in)**in sıhhatini** (ise) **Habîb** (olan Hazret-i **Muhammed**)**den** (isteyip) **arayın.**

(Mesnevî-i Mânevî:1/303-304)

İşte **Mevlânâ** (Kuddise Sirruhû) yaşadığı zamanda, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e tam ittibâ ile şeref ve nâm kazandığı gibi, zamanımızda da böyle büyük bir zâtın varlığı sebebiyle bahtiyar olmuş durumdayız.

Zamânımızın Mevlânâsı, Yüzyılımızın Müceddidi ve İrşâd Kaynağı, Allâh ve Rasûlüllâh Âşığı, Hakk'a Vâsıl Olmak İsteyenlerin Rehberi ve Önderi, Sünnetlerin Canlandırıcısı, Bütün övgü ve üstünlük dolu vasıfların Sâhibi, İstanbul Çavuşbaşı'nda duran, feyiz ve nurları âlemi dolduran Ârif-i Billâh Kâim biemrillâh Ğavs-i Âzam MAHMUD EFENDİ Hazretleri, bir nümûne-i imtisâl olarak, her dâim bizlere **KÂİNÂTIN EFENDİSİ, DÜNYÂ VE ÂHİRETİN SEYYİDİ HAZRET-İ MUHAMMED MUSTAFÂ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i hatırlatmaktadır.

Elhamdülillâh! ALLÂH-U TE'ÂLÂ ve TEKADDES HAZRETLERİ, Kendilerini dâimî sıhhat üzere muammer eylesin, başımızdan eksik etmesin, **Üstâdımız, Mürşidimiz, Efendimiz Hazretleri**ne zerre mikdarı bile muhâlefet etmekten bizleri muhâfâza etsin, dünyâ ve âhirette bizi ondan ayırmasın! **Âmin!**

Mevlânâ Hazretleri, **Hazret-i Rasûl-i Ekrem** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz**e ne kadar minnet borçlu olduğumuzu da şöyle anlatır:

چند بت بشکست احمد در جهان

تا که یا رب گوی گشتند امتان

گر نبودی کوشش احمد تو هم

می پرستیدی چو اجدادت صنم

این سرت وا رست از سجدهٔ صنم

تا بدانی حق او را بر امم

Çend but bişkest Ahmed der cihân

Tâ ki Ya Rab gûy geştend ümmetân

Ger nebûdî kûşiş-i Ahmed to hem

Mi perestîdî ço ecdâdet sanem

İn seret vâ rest ez secdey sanem

Tâ bedânî hakk-i u râ ber ümem

Ahmed (Aleyhisselâm), (şu) **dünyâda nice putlar kırdı,**

Tâ ki ümmetler " Yâ Rabb" desinler diye.

Ahmed (Aleyhisselâm)**ın gayreti ve çalışması olmasaydı, sen de,**

Ataların gibi (şimdi) **puta tapar** (olacak)**dın.**

(İşte) **başın, puta secde etmekten kurtuldu,**

Sen de artık Ahmet (Aleyhisselâm)**ın ümmetler üzerindeki hakkını bil** (ve ona müteşekkir ol).

(Mesnevî-i Mânevî:2/366-368)

Bütün insanlık **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e çok şey borçludur. Tevhîdi, güzel ahlâkı, doğru ticâreti, insanca ve kulca yaşamayı, dünyâ ve âhireti hep ondan öğrendik ve onun izinde doğru yola girdik. **Elhamdülillâh**!

Hakîkate ermek, Cennet ve **Cemâlullâh**'a, ebedî hürriyet ve selâmete kavuşmak isteyenin ona ümmet olmaktan başka çaresi yoktur. Dîn ancak O'nun dînidir, ancak O'na uyanın ameli kabûl olunur. **Rabb**im aldanmaktan, dünyâya ve dünyacılara meyletmekten bizi muhâfâza etsin! Âmin!

حس دنیا نردبان این جهان

حس دینی نردبان آسمان

ALİ EREN

SAMİMİ GAYRETLER GÖRMEK İSTİYORUZ...

Bir gemiyi İspanya'ya gitmek üzere İskenderun limanından yüklesek. Hem kendi yükünü hem de personele yolculuk boyunca lâzım olacak şeyleri yükleyip denize açılsak. Yolda fırtına başlasa. Batma korkusuyla yüklerden bir kısmını denize atsak. Dalga devam ettikçe biz de yükleri atmaya devam etsek. Böyle böyle, yükümüzü ata ata yolumuza devam ederek İspanya'ya varsak. Vardığımızda gemide atacak bir şey kalmamış olsa...

Ne olur? Dolu gemi boşalmış, kalkışta dolu iken varış yerinde bomboş kalmış olur...

Prof. Hayreddin Karaman'ın yapmak istediği de yoksa aynen bu mu? "İslam'da Ne Var Ne Yok?" diye diye, "İslamda şu yok bu yok" diye diye İslamın içini boşaltıp Nasrettin Hoca'nın kuşuna mı benzetmek istiyor?

Nasrettin Hoca'ya ait olduğunu da kabul etmiyorum ama ona izafe edilen bir fıkra şöyle:

Hoca leyleği eline almış, gagalarını, bacaklarını kesmiş ve *"İşte şimdi bir kuşa benzedin"* demiş.

Sayın Karaman'ın sözlerini aktarayım da bir bakın bakalım. Bakın da onun kesip kesip atarak yaptığının ve yapmak istediğinin buna benzeyip benzemediğine bir karar verelim lütfen.

Sayın Karaman, 2010 Temmuzunda **"İslam'da Ne Var Ne Yok?"** sorusuyla başlayıp Ağustosda devam ettiği seri yazılarına **"Köle Ve Cariye Yok (Olmalıydı)"** başlığı altında şöyle diyor:

"İslam'da var sanılan veya gösterilen birkaç konuya temas etmekte olduğum yazılarımda bugün kölelik meselesine geldik. Diğer konularda "yok" dediğim halde bu konuda "yok olmalıydı" dedim. Bundan maksadım şudur:

"Temel kaynağımız Kitab'a ve onun açıklaması, uygulaması mahiyetinde olan sünnete baktığımda şu sonuca varıyorum:

İslam gelince önce köle ve cariyelerin perişan durumları ıslah edilecek, sonra da İslam'ın aldığı tedbirler ve yaptığı düzenlemeler sayesinde- zaman içinde İslam toplumunda köle ve cariye kalmayacaktı.

Vakıa böyle oldu mu? Hayır. Peki kusur kimde? Dinde mi, Müslümanım diyenlerde mi? Şüphesiz zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlarda."

Sayın Karaman'la sırasıyla konuşacağız. Önce onu konuşturacağım sonra ben konuşacağım. Gördüğümüz gibi ne söylediğini toptan yazarak önce ona söz verdim, şimdi de sıra bende. Öyleyse Karaman'ın ilk cümlesinden başlayalım. Şöyle diyor:

"...Kölelik meselesine geldik. Diğer konularda "yok" dediğim halde bu konuda "yok olmalıydı" dedim."

Açıkçası, Sayın Karaman "İslamda kölelik ve câriyelik olmamalıydı" diyor.

Şimdi sıra bizde...

Bi kere, Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şerifler kölelik ve câriyelikle ilgili meselelerle dolu. Kölelik ve câriyelik meselesi, İslam fıkhı içinde de uzunca bir yer tutar.

Merak edenler için kölelik ve câriyelikle ilgili bazı sûre ve âyet numaraları verelim:

2: 177, 221 / 4: 24, 25, 36, 92 / 5: 89 / 9: 60 / 16: 71 / 24: 33 / 33: 50 / 9: 12,13 / 47: 4 / 58: 3 / 70: 30 (Mavi dizilen rakamlar sûre numaraları, diğerleri âyet numaralarıdır.)

Sayın Karaman'ın, bu kadar âyete rağmen, *"İslamda kölelik ve câriyelik olmamalıydı"* demesi, haşâ tabii ki Allah'a itiraz değildir ama bunu söylemekteki gayesi nedir?

Bu konuda birçok da hadis olmasına rağmen, *"İslamda kölelik ve câriyelik olmamalıydı"* demesi haşâ tabii ki Resûlüllah'a da itiraz değildir ama bunu söylemekteki gayesi nedir?

Kölelik ve câriyelik meselesi İslam fıkıh kitaplarında uzun uzun yer aldığı halde, Karaman'ın *"İslamda kölelik ve câriyelik olmamalıydı"* demekle gâyesi İslâm âlimlerine itiraz değilse nedir?

"İslamda kölelik ve câriyelik olmamalıydı" cümlesi, insana ilk nazarda "Bu zat Allah'a, Resûlüllah'a ve İslâm âlimlerine yol mu gösteriyor?" dedirtecek cinsten olsa da biz öyle demiyor, sadece bu soruları sorup cevabını Sayın Karaman'dan bekliyoruz.

Sayın Karaman yazısının devamını kastederek *"Ben zaten bu sorulara cevap verdim"* diyebilir. Öyleyse Karaman'ın cevap mahiyetindeki o sözlerini aktaralım. Şöyle diyor:

"Temel kaynağımız Kitab'a ve onun açıklaması, uygulaması mahiyetinde olan sünnete baktığımda şu sonuca varıyorum: İslam gelince önce köle ve cariyelerin perişan durumları ıslah edilecek, sonra da -İslam'ın aldığı tedbirler ve yaptığı düzenlemeler sayesinde- zaman içinde İslam toplumunda köle ve cariye kalmayacaktı."

Sayın Karaman'ın bu cümleleri çok su götürürse de arkada daha vahimi olduğu için bunların üzerinde fazla durmayacağız. Ancak şu kadarını söylemeden de geçmeyeceğiz.

Hatırlayalım, Karaman'ın yazısının başlığı şöyleydi: *"Köle Ve Cariye Yok (Olmalıydı)"*

Bu iddia bi kere, *"İslam gelince önce köle ve cariyelerin perişan durumları ıslah edilecek, sonra da -İslam'ın aldığı tedbirler ve yaptığı düzenlemeler sayesinde- zaman içinde İslam toplumunda köle ve cariye kalmayacaktı"* diyerek isbat edilemez.

Sıcağı sıcağına Sayın Karaman'a soralım: *"zaman içinde İslam toplumunda köle ve cariye kalmayacaktı"* diyen kim? Allah mı, Resûlü mü, İslâm âlimleri mi?

Hayır! Hiç biri!.

Peki öyleyse kim? Karaman'ın kendisi.

Haaa şu var! İslamın hedefi elbette ki insanları köleleştirmek değildir. Aksine İslamda köle ve câriye azadı teşvik ediliyor. Ama böyle bir teşvikin varlığı, köle ve câriyeliğin yasak olduğu mânâsına gelmez ki. Mantık ilminden az buçuk nasibi olan herkes zaten bunu kolaylıkla anlar.

İslamda kölelik yasaksa, bunu ortadan kaldırmanın yolu, içki, faiz ve diğer haramlar gibi tamamen yasaklamak değil midir? Peki var mı böyle bir yasak? Yok!..

Hem böyle bir yasak olsa İslam dini niçin köle azad etmeyi teşvik etsin ki? "Kölelik ve câriyelik yasaktır" der ve bitirirdi. Müslümanların ellerinde de köle olmazdı.

Ama İslam dini öyle yapmamış, köle ve câriye azadını teşvik etmiştir. Niçin? Çünkü Müslümanların ellerinde köle ve câriyeler var.

"Köle ve câriyelerinize de kendi yediklerinizden yediriniz" tavsiyesinde bulunan Sevgili Peygamberimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* İslamda köle ve câriye edinmenin yasak olduğunu söylemeyi unutmuş mu yoksa?

Bu hadis-i şerif, Müslümanların ellerinde köle ve câriyelerin bulunduğunu, bunu da Peygamberimiz'in bildiğini ve yasaklamadığını haber vermektedir...

Şimdi gelelim Sayın Karaman'ın vehâmet, felâket, fecâat ve dehşet ifade eden sözlerine.

"Zaman içinde İslam toplumunda köle ve cariye kalmayacaktı" diyen Sayın Karaman, arkasından şunları söylüyor:

"Vakıa böyle oldu mu? Hayır. Peki kusur kimde? Dinde mi, Müslümanım diyenlerde mi? Şüphesiz zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlarda."

Sonunda sözü Müslümanları suçlamaya ve Allah'a baş kaldırmaya kadar getiriyor.

Fî tarihinde Papa'yla görüşen Fethullah Gülen de buna benzer bir şey yapmış, Papa'ya elden sunduğu mektupta Müslümanları suçlayarak "İslam yanlış anlaşılan bir din olmuştur ve bunda en çok suçlanacak olan Müslümanlardır" demişti.

Türkiye'deki Dinlerarası Diyalog çalışmalarının baş mimarı olan Fethullah Gülendir. Dinlerarası Diyalogun danışmanı ise Vakıf başkanı Harun Tokak'ın ifadesine göre Hayrettin Karaman'dır.

Görüldüğü gibi Gülen ve Karaman, Müslümanları suçlamada birleşiyorlar...

Hayrettin Bey'in yukarıdaki sözüne dönelim...

Allah *(Celle celalühü)* kölelik ve cariyelik uygulamasını kaldırmak istedi de, Müslümanlar zevklerini ve menfaatlerini Allah'ın emrine tercih ederek kölelik ve cariyelik uygulamasını devam ettirdiler ha?

Peki bu "Müslümanlar" hangi müslümanlardır?

Sayın Karaman bunun cevabını ileriki cümlelerinde şöyle veriyor:

"Raşid halifeler bazı esirleri misilleme sebebiyle köleleştirmişlerdir. Ancak onlar da, daha önce mevcut köleleştirme şekillerini haram bilmiş, bunu yalnızca "devletin, Müslüman olmayan düşmanlarına karşı ilan ettiği meşru savaşta alınan esirler" ile sınırlamışlardır.

Şimdi anlaşıldı mı "zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlar"ın kimler olduğu?

Karaman'ın bu sözüne bakılırsa, *"zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlar"*ın başında dört büyük halife geliyor. Yani Hazreti Ebûbekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve Hazreti Ali Efendilerimiz. *(Radıyallâhü anhüm ecmâîn)*

Karaman bu cümleleri Seyyid Sâbık'tan naklen veriyor. Yani Seyyid Sâbık böyle söylüyor, Karaman da onun bu sözlerini delil getiriyor.

Karaman'ı, dört büyük halife hazarâtının rûhâniyetine havâle ederek devam edelim.

Karaman'ın bu iddiasını normal görürsek, bunun devamı da gelir.

"Zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlar" ve böyle yaparak ilâhî iradeye baş kaldıranlar, sadece dört büyük halife değildir. Kölelik-cariyelik kurumunu içtihadlarında, fetvalarında ve uygulamada yaşatmaya devam eden diğer sahabîler de tâbiûn büyükleri de mezhep imamları da fakihler de, hatta Emevî ve Abbâsilerden Osmanlılara gelene kadar bütün İslam devletleri yöneticileri de *"Zevklerini ve menfaatlerini ilâhî maksada tercih eden Müslümanlar"* olmuş olurlar.

Durum ve vaziyet böyleyse –ki asla böyle değildir- Hazreti Resûlüllah'ın şu hadis-i şerifi ne olacak:

"Asırların (zamanların) en hayırlısı (hayrul kurûn...) benim asrımdır. Sonra ondan sonrakiler, sonra ondan sonrakiler..."

Karaman devam ediyor:

"Seyyid Sâbık, Fıkhu's-sünne isimli kitabında bu konuyu olması gerektiği gibi şöyle özetlemiş:

"Kur'an-ı Kerim'de köleleştirmeyi serbest bırakan bir ayet yoktur, aksine mevcut köleleri azad etmeye çağrı vardır.

Dikkat ederseniz, Seyyid Sâbık "Şu âyet kölelik uygulamasını yasak ediyor" diye tek bir âyet söyleyemiyor. Ama bu acziyetine bakmadan "köleleştirmeyi serbest bırakan bir ayet yoktur" diyerek gerçekleri gizlemekten de geri durmuyor. Ne yazık ki Sayın Karaman da onun peşinden gidiyor.

Seyyid Sâbık'a ulaşamayacağımıza göre Sayın Karaman'a soralım:

Köleleştirmeyi serbest bırakan bir âyet yoksa, Hicretin 8. senesinde Evtas'tan alınan esirler hakkındaki hükmü ifade eden Nisâ sûresi 24. ayetteki "İllâ mâ meleket eymânüküm" ifadesi ne oluyor?

Fey' olarak gelen savaş esirlerinin Peygamberimiz'e helal kılındığını ifade eden Ahzâb sûresi 50. âyetteki "Ve mâ meleket yemînüke / elinin altında bulunan (kadın)ları..." ifadesi ne oluyor?

Aynı âyette geçen "Ve mâ meleket eymânühüm / ellerinin mâlik oldukları..." ifadesi ne oluyor?

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e hitaben Hicret'in 9. senesinde inmiş bulunan yine Ahzab sûresinin, 52. âyetinde yer alan "İllâ mâ meleket yemînüke / elinin malik oldukları" ifadesi ne oluyor?

Sayın Karaman, Hayber gibi son senelerde cereyan eden gazalardan, Peygamberimiz'e fey' olarak esir geldiğini yazan tarih kitaplarından bir tanesini bile okumamış olabilir mi?

Onun bildiğini umarak hatırlatalım.

İslam devlet başkanı savaş esirlerini ister öldürür, ister fidye alarak serbest bırakır, ister karşılıksız serbest bırakır, isterse de köleleştirir. Bunlardan dilediğini yapmakta serbesttir. Kur'an ve Sünnet'in mübah gördüğü bu tercihlerden herhangi birisini "İslam'da yoktur" diyerek kapatmak insanların yetkisine bırakılmış da değildir.

Bazılarının bir türlü kabul edemediği köleleştirme ve câriye meselesine gelince:

Bu kimselere önce İslam teklif edilir. İslamı kabul edip Müslüman olurlarsa ne âlâ. Allah'a kul olur ve kula kul-köle olmaktan kurtulup hür bir müslüman kardeşimiz olurlar. Ama İslamı reddedip Allah'a kul olmayı kabul etmezlerse, Allah'ın kulu olan bir Müslümana kul yani köle olurlar. Mesele bundan ibaret...

Tarihte kölelik kurumunda istismar olmuş da olabilir. Ancak bir mesele istismar ediliyor diye onu İslam dışı göstermek katiyen doğru olmaz. Yapılacaksa o yanlış uygulama tenkit edilir, o kadar.

***

Sayın Karaman, yazısında şu cümlelerle teaddüdi zevcâtı yani bir erkeğin birden fazla kadınla evlenme meselesini de ele alıyor:

"... Bu cümleden olarak bir cevazdan (izinden, serbest bırakmadan) ibaret olan çok kadınlı evlilik, genellikle kötüye kullanıldığı ve olumsuz sonuçlar doğurduğu takdirde İslâmî yönetim tarafından engellenebilir. Bu, kanunu (şerîatı) değiştirmek mânâsına gelmez. Bu, tıpkı şartlarını yerine getirememekten korkan ferdin tek kadınla evli kalmayı yeğlemesine benzer."

Kur'an'ın mübah olduğunu bildirdiği bir hususun sınırlandırılması veya yasaklanması kimsenin yetkisinde değildir ve olamaz. Teaddüd-i zevcât uygulaması yürürlükten kaldırıldığında, insanlar şu veya bu şekilde günaha düşerlerse bunun günahına yasakçılar ortak olmayacaklar mı?

Ortada yaşanan bazı sıkıntılar varsa, yapılması gereken, İslâmî bir hükmü gayri İslamî ilan etmek değil o sıkıntıları ortadan kaldırmaktır. İslam'ın çok eşlilik müsâdesini kötüye kullananlar var diye bunu genelleştirip yasakmış gibi göstermek, İslam'ın bir hükmünü yok saymak olur. Oysa bir İslamî hükmün istismar edilmesi onun İslamî olmadığına delil olmaz.

Sayın Karaman, "çok kadınlı evlilik, genellikle kötüye kullanıldığı ve olumsuz sonuçlar doğurduğu takdirde İslâmî yönetim tarafından engellenebilir" diyor.

Bir Müslüman meşru bir şekilde birden fazla kadınla evlenecek de bunu İslamî bir yönetim engelleyecek ha! Bu doğrudan doğruya Allah'ın

verdiği bir izni ve kişinin hakkını elinden almak olur. İslâmî bir yönetim İslâmî bir izni hem engellemez hem engelleyemez.

Sayın Karaman kafasını çevirip geçmişe şööyle bir baksın bakalım, tarihte kendisinin söylediğini söyleyen hiçbir İslam âlimi var mı? Yoktur ve Hayrettin Bey bu meselede de eşsizdir.

İnsanlardan bir kısmı bir İslamî hükmü kötüye kullanıyor diye, bu hükmü hakkını vererek uygulayabilecek durumda olanları bundan mahrum etmek neyle izah edilebilir?

Birden fazla kadınla evli olduğu halde, dünyada hanımları arasında adaletli davranan bir tek kişi dahi kalmamış olsa, teaddüd-i zevcât hükmü yine bâkidir. Aynen diğer bütün İslâmî meseleler gibi.

Yeryüzünde böyle bir hüküm var olduğu müddetçe, meşru bir gerekçeyle ikinci, üçüncü bir kadınla evlenip de eşlerinin her birinin haklarını layıkıyla yerine getirecek kimseler her zaman bulunur.

Kötüye kullanılacak olan sadece teaddüd-i zevcât değildir. Namaz da oruç da zekât da kötüye kullanılabilir. Namazı istismar edenler var diye İslâmî yönetimin namazı yasakladığını, zekâtı istismar eden var diye zekâtı yasakladığını, sakalı istismar edenler var diye sakalı yasakladığını düşünün. Ve bu misalleri çoğaltın da görün bakalım önünüze ne çıkmaz sokaklar ve lâbirentler çıkacak.

Neyse biz en iyisi Hayretten Bey'e kestirme bir soru soralım:

Çok evlilik istismar edilir de tek evlilik istismar edilmez mi? Birileri de kalkıp tek evliliği kötüye kullanırsa ne olacak? İslâmî yönetim tek evliliği de mi yasaklasın?

Hayrettin Bey'in önüne bazı gerçekleri sermek isteriz:

Sahabe-i kiram içinde neredeyse teaddüd-i zevcât yapmayan kimse yoktur.

Meselâ Hazreti Ali (Radıyallahü anh) Efendimiz, Hazreti Fâtıma (Radıyallahü anhâ) ile evliyken başka biriyle evlenmemiştir ama Hazreti Fâtıma'nın vefatından sonra pek çok kadınla evlenmiştir.

***

Hazreti Ömer (Radıyallâhü anh)'ın halifeliği zamanında, Yemen'de bulunan Hazreti Huzeyfe (Radıyallahü anh) orada gayrimüslim bir kadınla evlenmişti. Halife Hazretleri bunu haber alınca bir mektup yazıp derhal o kadını boşamasını istedi. Halife'nin bu isteği üzerine Hz. Huzeyfe (Radıyallahü anh), "Yoksa kitabî kadınlarla evliliğin haram olduğunu mu söylüyorsun?" diye sormuş, Hz. Ömer (Radıyallahü anh) "Hayır! Kitabî kadınlarla evliliğin haram olduğunu söylemiyorum. Fakat Müslüman kadınları bırakıp (bilmeden) zinâkâr kadınlarla evlenmenizden korkuyorum" cevabını göndermiştir. (el-Beyhakî, es-Sünenu'l-Kübrâ, VII, 172.)

Gayri müslim (Yahudi ve Hıristiyan) kadınlarla evliliğin yaygınlaşması, yeni yetişecek nesillerin Yahudi / Hristiyan kültürünün etkisini taşıması gibi bir tehlikeye de yol açabilir.

Zihinlerini teaddüd-i zevcâta takanlar, kendilerini zorlayıp biraz da Hazreti Ömer'in endişesini hissetmeye çalışsınlar. Zamanımızda gayri Müslim kadınlarla evlenenlere bu mahzuru anlatmaya çalışsınlar.

Bir de şu var:

Müslüman erkeklerin gayr-i Müslim kadınlarla evlenmelerini geçtik, zamanımızda gayr-i Müslim erkeklerle evlenen Müslüman kadınlar var. Oysa hem böyle bir evlilik câiz değil, hem de nikâh yapsalar bile yapılan nikâh, nikâh olmaz.

Nikâhlı olarak birden fazla evlilik yapanlar hakkında ileri geri fikir yürütenler, böyle gayr-i câiz evliliklere engel olmaya çalışsalar olmaz mı?

Bugün yeryüzünde fiilen bulunmayan kölelik ve câriyelik meseleleri için mesâi harcayanlar, biraz da şu anda fiilen yaşanan Müslüman kadın-gayri Müslim erkek evliliklerine mesâi harcasalar olmaz mı?

Biraz da böyle evliliklere üzülsünler, biraz da bunlara engel olmak için kafa yorsunlar da samimiyetlerini görelim...

EHLİ SÜNNET İTİKADI

KUR'ANLA SAPAN VE SAPTIRANLAR -1

KUR'ANI KENDİ GÖRÜŞÜYLE TEFSİR ETMENİN FECAATI !!!

Bu asırda inkar yayıldığı gibi yenilik arayışı, dinde reform gibi istekler de bir hayli artmış. Öyleki artık iş Kur'anı kendi mantıklarına, nefislerinin istediği şekle göre manalandırmak ve güya tefsir dersi veya tefsir kitabı yazmak heveslileri ortalığı sardı. Hatta öyle bir hadde geldi ki, kendileri bu işe soyundukları gibi gençleri de teşvik ederek **–saptılar saptırdılar–** hadisi şerifini, sanki doğrulamaya çalışıyorlar.

Yakında vâkıf olduğum üç tane yeni yetme müçtehid bozuntusu cehl-i mürekkeb kişilerin yazıları, bu işin ne hadde vardığını gözler önüne sermektedir. Şimdi onların yazılarından yaptıkları tefsirleri ve neticede düştükleri hataları gözler önüne serelim de kimin ne olduğunu veya ne yapmak istediğin, böylece ne hallere düşeceğini anlayalım.

Önce, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'den bu hususta rivayet edilen, şiddetli tehdit içeren hadisi şerifleri zikredelim:

Razi Tefsirinde 4/117 :

Sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Her kim Kur'anı kendi görüşü ile tefsir ederse, ateşten olan yerini hazırlasın."**

El- Burhan 2/164 :

Diğer bir rivayette: **"Her kim Kur'an hakkında kendi görüşü ile söylerse (fikrini derse), muhakkak küfretmiştir."**

Ravzatul Muhaddisin: No: 4955

"Her kim Kur'anı kendi görüşü ile tefsir ederse, cehennemden olan yerini hazırlasın."

كشف الأسرار -(ج ١ /ص ١١٠) أصول البزدوي -(ج ١ /ص ٨)

Keşful Esrar 1/110 ve Usul-u Pezdevi 1/8:

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Herkim Kur'anı kendi görüşü ile tefsir ederse, ateşten olan yerini hazırlasın."** Yani, re'yi ve içtihadıyla onun, Allahın muradı olduğuna hükmeder. Zira o kişi, nefsini vahiy sahibi yerine koymuş olur.

İşte bu hadisi şerifte, mutezilenin –her müçtehid isabet eder- görüşünü ibtal vardır. Zira içtihat ile sabit olan (söz), hakikaten murad edilen mana yerine kesinlikle tefsir olur ki, bu da batıldır. Yani isabetli olmayınca, batıla dönüşür.

Bu hadisi şerifleri zihnimize yerleştirdikten sonra, evvela müfessirlerin başı olan Abdullah İbni Abbas radıyellahu anhuma ve onu izleyen bütün müfessirler, tefsir yaparken kelimelerin-

lafızların hangi manaya kullandıklarını bizzat kendileri bilirdi veya Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in beyanıyla murad manayı anlarlardı.

Daha sonra gelen müfessirler de bu rivayetlere dayanarak tefsir yapmışlardır. Diğer bir takım müfessir ise ilmi dirayetlerini de kullanarak tefsi yapmışlar ve bütün ehli sünnet ulemasınca bu eserleri makbul olmuştur. Şimdi biri kalkıp bunların hılafına bir mana verirse, o mananın Allah ve Resulü katında, ulemanın huzurunda ne değeri olur? Ancak şu tehditlere düçar olur ki, Allah muhafaza eylesin.

1. Misal:

<<<Eski Diyanet İşleri Başkanı Prof. Süleyman Ateş, Kuran'da 5 değil 3 vakit namazın farz kılındığını belirterek, öğle ile ikindinin, akşam ile yatsının birleştirilmesinde bir sakınca bulunmadığını iddia etti.

Prof. Ateş, beş vakit namazın fıkıh okullarıyla (mezheblerle) birlikte gündeme geldiğini vurguladı.

Eski Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Süleyman Ateş, Kuran'da 5 değil, 3 vakit namazın farz kılındığını söyledi. İsrá Suresi'nin 78 ve 79. ayetleri ile Hûd Suresi'nin 114. ayetinde bu konunun gayet net bir biçimde ortaya konulduğunu ifade eden Prof. Ateş, fıkıh (İslam hukuku) okulları ile birlikte 3 vaktin 5 vakte dönüştürüldüğünü savundu. Prof. Ateş şöyle dedi:

Söz konusu ayetlerde 3 vakit namaz emrediliyor. Bunlar, sabah ve akşam namazlarıyla, biraz uyuduktan sonra kılınacak olan gece namazıdır. İslam dini kolaylaştırmayı emreder, güçleştirmeyi değil. **Dolayısıyla günümüzde öğle ile ikindi, akşam ile yatsı birleştirilerek üç vakit namaz kılınabilir.** İnsanların hiç namaz kılmamasındansa, 3 vakit kılması daha hayırlıdır. Biliyorum bana kızacaklar, kafaları karıştırdığımı söyleyecekler ama Kuran'daki hüküm de bu. Bunu gizleyemeyiz.

Prof. Ateş, kendisinin Diyanet İşleri Başkanlığı döneminde neden bu konuyu gündeme getirmediği sorusu üzerine, **O zaman henüz bu noktalara gelmiş değildim. Tefsir yaparken meseleyi bu netlikte görebildim. Bunu herkes biliyor ama açıklamaktan çekiniyor** dedi.'''

Cevabımız:

Evvela sözlerindeki basitliği görmek lazım. Diyanet reisi iken farkında değilmiş te sonradan tefsir yaparken meseleyi fark etmiş. Bu söze çocuklar bile güler, seni oraya din müessesesinin en yükseğine, ilmin olduğu için tayin etmişlerdi, ama sen bu makamı neye kullandın, hesabını Allahu teâlâ'ya verirsin.

Tefsir yapacaksan evvelkilere hiç mi bakmadın, onların senin yanında hiç mi değeri yok. Ayetin manasını vereceğin zaman, ilgili hadisi şerifleri ve fıkhi hükümleri gözden geçirmedin mi? Veya vereceğin manayı daha evvel hangi mezheb vermiş, niçin vermiş? Sorular gider de gider.

Şimdi dediği ayetlerin diğer tefsirlerden açıklamalarına bakalım:

İsra: 78 – 79

"Güneşin (zeval vaktinde) kayması anından, gecenin kararmasına kadar, güzelce namaz kıl, sabah namazını da. Çünkü sabah namazı şâhidlidir. Gecenin bir kısmında da uyanıp, sırf sana mahsus fazladan bir ibadet olmak üzere, onunla (Kur'ân'la) gece namazı kıl. Belki Rabbin seni bir makâm-ı Mahmûd'a gönderecektir."

<<<Elmalı tefsirinde şu açıklamalar var: Namazı devamlı kıl ve kıldır. Güneşin zevali (batıya kayması) dolayısıyla gece karanlığına kadar ki öğle, ikindi, akşam, yatsı vakitlerini içine alır.

Rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber buyurmuştur ki: **"Güneşin batıya kayacağı vakitte Cebrail geldi, bana öğle namazını kıldırdı"**

Sabah Kur'ân'ını da, yani kırâeti özellikle önemli olan sabah namazını da dosdoğru kıl. Muhakkak sabah Kur'ân'ı şahitlendirilmiştir. Ona gece melekleri de gündüz melekleri de hazır ve şahid olur ve bütün kâinat uyanır, insanın gözle görme zevki yükselir.

Hud suresi: 114

Ve namazı kıl ve kıldır, gündüzün her iki tarafında ve gecenin zülfelerinde -yani

gündüzün başlıca değişme saatlerinin ikisinde ve gecenin zülfeleri, saçakları demek olan eteklerinde, gündüze yakın olan saatlerinde.'"

Tefsiri Kebir:

"Gündüzün İki tarafında... dosdoğru namaz kıl" buyruğu ile ilgili olarak te'vil ehlinden hiçbir kimse, bu âyet-i kerîmede sözü edilen namazdan, farz olan namazların kastedildiği hususunda ihtilâf etmemiştir. Özellikle namazın zikredilmesi imandan sonraki ikinci esas olmasından dolayıdır. Musibetlerde ona sığınılmasından ötürüdür. Nitekim Peygamber (sav) herhangi bir sıkıntı ile karşılaştığında hemen namaza koşardı.

İbni Kesir:

Ali ibni ebi Talha ibni Abbas'tan rivayetle **-gündüzün iki tarafı-** sabah ve akşam namazı olduğunu söyledi. Aynı şekilde bu Hasen, Abdurrahman bin Zeyd bin Eslem'in sözüdür. Bir rivayette Hasen, Dahhak, Katade ve diğerleri sabah ve ikindi namazları olduğunu söylediler.

Mücahid derki, bu gündüzün evvelinde sabah namazıdır, sonunda ikindi namazıdır.

Nesefi Tefsiri:

Evvelki namaz sabah namazı, öğlen ve ikindi, zülef akşam ve yatsıdır.

Nisaburi Tefsiri:

Hasılı kelam salatu zülef, akşam ve yatsıdır. Tarafeyin-nehar: sabah ve ikindiye şamildir. Ebu Hanife r.a. bununla, sabah namazının fecrin iyice aydınlığında kılınmasını, ikindinin de tehirini efdal görmüştür.

Keşşaf Tefsiri:

الكشاف - (ج ٣ / ص ١٣١)

{طَرَفَيِ النهار} غدوة وعشية {وَزُلَفاً مِّنَ اليل} وساعات من الليل وهي ساعاته القريبة من آخر النهار ، من أزلفه إذا قربه وازدلف إليه ، وصلاة الغدوة : الفجر ، وصلاة العشية : الظهر والعصر، لأنّ ما بعد الزوال عشيّ . وصلاة الزلف : المغرب والعشاء

Tarafeyin-nehar: ğadve ve aşiyyedir. -Sabah erken vakit ve öğlenden sonrasıdır- Zülefen minel leyl: Geceden olan saatlerdir ki bunlar gündüzün sonuna yakın saatlerdir. Salatul ğadve: **Sabah** namazıdır. Salatul aşiyye: **Öğlen ve ikindidir**. Zira zevalden sonrasına aşiyye denir. Salatul zülef: **Akşam ve yatsıdır**. '"

Bu izahlarla zikredilen ayetlerin de beş vakit namaza işaret ettiği anlaşılmalıdır, yok eğer daha açık ifade istersen, o zaman Kur'anının diğer ayetleri ve Hadisi şerifler önümüzdedir, alimlerin bayanları mevcuttur.

Şimdi Kur'an ve Hadişi şeriflerde namazın beş vakit olduğunun diğer delillerini zikredelim de sayın prof. umuz ve benzerleri de öğrensinler, bir daha araştırma zahmetine katlanmasınlar, belki ömürleri yetmez, ahırete namazdan noksan gitmesinler:

İbni Mes'ud r.a. tan rivayetle şöyle demiştir: Müşrikler Efendimiz s.a.v. i, ikindi namazından meşgul ettiler, hatta güneş kızardı ve sarardı (battı). Bunun üzerine Resulullah s.a.v buyurdu: **Vusta namazından** -ikindi namazından- bizi meşgul ettiler, Allahu teala karınlarını ve kabirlerini ateşle doldursun. (Ahmed, İbni Mace)

Tirmizi rivayet etti: **salatu-l vusta** ikindi namazıdır; ve hasen sahih hadistir dedi.

Semurete ibni Cundüb'ten r.a. Nebi s.a.v. in şöyle buyurduğu rivayet edildi: **Vusta** namazı ikindi namazıdır. (tirmizi)

Ahmed'in rivayetinde Nebi s.a.v. şu ayeti okudu: **-Namazlara devam ediniz (kılınız) ve vusta namazını-** onu bize ikindi namazı olarak isimlendirdi.

عن أبي الضحى عن شتير بن شكل العبسي قال سمعت عليا يقول لما كان يوم الأحزاب صلينا العصر ما بين المغرب والعشاء فقال النبي صلى الله عليه وسلم شغلونا عن صلاة الوسطى صلاة العصر ملأ الله قبورهم وأجوافهم نارا أخرجه مسلم

Ebi Daha, Şetir ibni Şekel el Absi'den şöyle demiştir: Ali'nin şöyle dediğini işittim: Ahzab günü olunca biz ikindi namazını akşam ve yatsı arasında kıldık. Nebi s.a.v buyurdu: **Vusta namazından -ikindi namazından- bizi meşgul ettiler, Allah ta onların kabirlerini ve karınlarını ateşle doldursun.** (Müslim)

İbni Hatim Tefsiri: Asım, Zirr'den rivayetle; ubeyde'ye dedim, Ali'ye r.a. vusta namazından sor. Sordu, dediki: Biz onu fecir veya sabah namazı bilirdik, taki Resulullah'ın s.a.v ahzab günü şöyle dediğini işitene kadar: **Vusta namazından -ikindi namazı- bizi meşgul et-**

tiler. Allahu teala da onların kabirlerini ve karınlarını veya evlerini ateşle doldursun.

Zikrettiğimiz bahis görüldüğü gibi tefsirlerde ve hadisi şerif kitablarında bolca mevcut olup vusta namazının ikindi namazı olduğu hakkındaki rivayetlerdir. Diğer pek çok rivayetlerde akşam namazı veya sabah namazı da olduğu söylenmiş. Biz hangisi olduğundan ziyade **vusta** kelimesinin neden orta namaz olduğunu anlayalım.

Vusta evvelinde ve sonrasında çift -iki şey- olan bir sayının ismidir. Yani evvelinde sabah ve öğlen, sonrasında akşam ve yatsı olan ortadaki namaz ikindidir. Veya sabah namazı olduğunu farzedersek evvelinde akşam ve yatsı, sonrasında öğlen ve ikindi olan orta namaz sabah namazıdır demek olur.

Her halde netice olarak Kur'anda Bakara suresi ayet: 238 de geçen **-salatul vusta-** tabiri, evvelinde zikredilen -namazlar- lafzının üzerine atfedilmekle onların içinden biri olup, aynı zamanda manalarını te'kitlemekte ve orta namazının önemine dikkat çekmektedir. Zira ikindi namazını kaçıranın sanki malını ve evlatlarını yitirmiş derecede felakete uğrayan kişi olduğu, hadisi şerifte beyan edilmiştir. Bütün tefsirler **vusta** kelimesinin beş vakit olan namazların ortasına dikkat çektiğini ifade etmektedir.

Nisaburi Tefsiri:

تفسير النيسابوري - (ج ٣ / ص ٧٠)

وأوقات الصلاة الخمس مشهورة وقد يستدل عليها بقوله : { حافظوا على الصلوات والصلاة الوسطى } [البقرة : ٢٣٨] فإن الوسطى يجب أن تكون مغايرة للصلوات لئلا يلزم التكرار فهي زائدة على الثلاث ، ولو كان الواجب أربعاً لم يوجد لها وسطى فإذاً أقلها خمس وسيجيء آيات أخر دالة على الأوقات الخمس كقوله : { وأقم الصلاة طرفي النهار وزلفاً من الليل } [هود : ١١٤] { أقم الصلاة لدلوك الشمس } [الإسراء : ٧٨] وسنشرحها إن شاء الله تعالى في مواضعها .

<<<Beş vakit namazın vakitleri meşhurdur, bunun üzerine şu ayetle delil getirilmiştir: Bakara 238 **"Namazlara devam edin,** (özellikle) **orta namazına..."** Zira vustanın, evvelinde zikredilen namazlardan başka olması lazımdır ki (atıftan dolayı) tekrar lazım gelmesin. Vusta üçten fazladır, eğer vacib olan dört olsaydı, onun için vusta (orta) mevcut olmazdı. O takdirde en azı beştir. Beş vaktin üzerine delalet eden ayet hud suresi 114 ve isra suresi 78 de gelecektir, onların izahı yerinde gelecektir.'"

Müfessir böyle diyor, yani vaktiniz varsa tefsirimden, zikredilen iki ayetin de beş vakit namazın subutuna delil olduğunu zikrettiğim yere bakın. Ama bizim müfessir prof henüz tefsire yeni başlamış galiba oraya gelmesi uzun sürecek...

Rum suresi:17-18. ayetlere bakalım:

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ (١٧) وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ (١٨)

تفسير البيضاوي - (ج ٤ / ص ٤٨١)

وعن ابن عباس رضي الله تعالى عنهما : أن الآية جامعة للصلوات الخمس { تُمْسُونَ } صلاتا المغرب والعشاء ، و { تُصْبِحُونَ } صلاة الفجر ، و { عشيا } صلاة العصر ، و { تُظْهِرُونَ } صلاة الظهر .

Beyzavi Tefsirinde ibni Abbas'tan r.anhuma şu rivayet vardır: Şu ayet, beş vakit namazı cem eder. Tumsûn: akşam ve yatsı namazıdır. Tusbihûn: Sabah namazıdır. Aşiyyen: İkindi namazıdır. Tuzhirûn: Öğlen namazıdır.

الكشاف - (ج ٥ / ص ٢٤٢)

وقيل لابن عباس رضي الله عنهما : هل تجد الصلوات الخمس في القرآن؟ قال : نعم ، وتلا هذه الآية { تُمْسُونَ } صلاتا المغرب والعشاء { تُصْبِحُونَ } صلاة الفجر { وَعَشِيًّا } صلاة العصر . و { تُظْهِرُونَ } صلاة الظهر . وقوله : { وَعَشِيًّا } متصل بقوله : { حِينَ تُمْسُونَ } وقوله : { وَلَهُ الحمد فِي السماوات والأرض } اعتراض بينهما

Keşşaf tefsirinde İbni Abbas'tan r.anhuma şu rivayet vardır. İbni Abbas'a soruldu, **Kur'an'da beş vakit namazı buluyormusun?** Dedi ki evet ve şu ayeti okudu.

Tumsun: **akşam ve yatsı** namazıdır. Tusbihun: **Sabah** namazı. Aşiyyen: **İkindi** namazı. Tuzhirun: **Öğle** namazı. Aşiyyen lafzı, hıne tumsun lafzına eklidir, -göklerde ve yerde hamd ona mahsustur- kavli şerifi, aralarında itirazi cümledir.

Mutezilenin büyüklerinden olan Zemahşeri bile beş vakit namazı kabul ederken bizim eski diyanet reisi acaba hangi mezhebten, nasıl beş vakit namazı bulamamış hayret, şimdiye kadar kaç vakit kılmış acaba...

Müslimin rivayeti: Ebu Hureyre r.a., Resulullah

s.a.v in şöyle buyurduğunu rivayet etti: Beş vakit namaz ve cuma namazı, diğer cumaya kadar aralarındaki -günahlara- keffarettir; büyük günah işlemedikçe.

Hakim Nisaburi'nin Müstedrek'inden: Resulullah s.a.v veda haccında buyurdu: **Dikkat edin Allahın namaz kılan velileri ol kimselerdir ki, üzerine farz olan beş vakit namazı kılanlar, ramazan orucunu tutanlardır...**

İbni Huzeyme'nin Sahihi'nden: Süleyman ibni Bureyde, babasından rivayetle şöyle dedi:

Nebi s.a.v e bir adam geldi ve namazların vaktinden sordu. Buyurduki: Bizimle beraber kıl. Güneş zail olunca Resulullah s.a.v **öğleni** kıldı. Şöyle dedi: **İkindiyi** kıldığında güneş parlak ve yüksekte idi. **Akşamı** güneş batınca kıldı. Şafak kaybolunca **yatsıyı** kıldı. **Sabahı** gales -fecrin ilk anlarında- kıldı. Yarın –gündüz- olunca Bilal'e ezan okumasını emretti ve biraz vakti soğuttu ve **öğlenin** soğutulmasını –serinletilmesini- emretti, Bilal'e emretti ve **ikindiyi** güneş olduğundan parlak iken kıldı, emretti **akşamı** şafak kaybolmadan evvel kıldı, emretti **yatsıyı** gecenin üçtebiri geçtikten sonra kıldı, emretti **sabahı** aydınlık açıldığı zaman kıldı. Sonra buyurdu: namaz vakitlerinden soran nerdedir? Adam, benim ya Resulellah! Dedi. Buyurdu: **Namazlarınızın vakti, gördüklerinin arasındaki vakitlerdir.**

Tefsiri Kurtubi'de;

"Muhakkak namaz, fuşiyyattan ve münkerden men eder" ayetinin tefsirinde şöyle der: Murad ediyorki beş vakit namaz, aralarında olan günahları yok eder.

Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin buyurduğu gibi: **"Söyleyin bakalım! Şayet sizden birinin kapısında bir nehir olsa ve onda her gün beş kere yıkansa, kirlerinden bir şey kalırmı?** Dediler: Hayır, kirlerinden bir şey kalmaz. Buyurdu: **İşte beş vakit namazın misali bunun gibidir, Allahu teala bunlarla hataları yok eder."** (Tirmizi, Ebu Hureyre'den rivayet etti ve sahih hasen dir dedi.)

Son olarak Dürrü-l Mensur tefsirinden şu açıklamaya dikkatinizi çekeriz:

الدر المنثور -(ج ٧/ص ١٨٦)

وأخرج ابن أبي شيبة وأحمد في الزهد والحاكم وصححه عن حذيفة قال : أول ما تفقدون من دينكم الخشوع ، وآخر ما تفقدون من دينكم الصلاة . ولَتَنْقُضَنَّ عُرا الإسلام عروة عروة ، ولَيُصَلِّيَنَّ النساء وهن حيض ، ولَتَسْلُكَنَّ طريق من كان قبلكم حذو القِذة بالقذة ، وحذو النعل بالنعل ، لا تخطو طريقهم ولا تخطىء بكم حتى تبقى فرقتان من فرق كثيرة تقول إحداهما : ما بال الصلاة الخمس ، لقد ضل من كان قبلنا إنما قال الله { أقم الصلاة طرفي النهار وزلفاً من الليل } [هود : ١١٤] لا تصلوا إلا ثلاثًا وتقول الأخرى : إنما المؤمنون بالله كإيمان الملائكة لا فينا كافر ولا منافق . حق على الله أن يحشرهما مع الدجال

<<<İbni Ebi Şeybe, Ahmed, Hakim de bunu Huzayfe'den tashih etti ki, Efendimiz s.a.v şöyle buyurmuştur:

"Dininizden ilk yitireceğiniz şey huşu'dur. Dininizden en son yitireceğiniz şey namazdır. İslam ipi bölük bölük bozulacak. Kadınlar hayızlı iken namaz kılacak. Sizden evvelkilerin yoluna adım adım karış karış tabi olacaksınız. (Veya: Onların yollarında yürüyeceksiniz, buyurdu.) Yollarından ayrılmayacaksınız, hatta çok fırkalardan iki fırka kalacak. Bir fırka derki: Beş vakit namaz da ne oluyor? (Nerden çıktı?) Muhakkak bizden evvelkiler sapıttı. Ancak Allah şöyle demiştir: **"Gündüzün iki tarafında namazı kıl ve gecenin züleflerinde de..."** (Hud: 114) Ancak üç vakit namaz kılın.

Diğer fırka şöyle der: Ancak Allah'a iman edenler (in imanı), meleklerin imanı gibidir, içimizde kafir ve münafık yoktur.

O iki taifeyi de Deccal ile birlikte haşretmesi, Allahu teala üzerine haktır."'

İşte meseleye vakıf olmayanların neticesi, ehli sünnetin dışında bir yol olup artık nereye giderse kendi bilir, deyip işi Allah'a havale ediyoruz.

Konu ibadetle alakalı gibi görünse de netice itibarıyla itikadımıza dayandığından, sizleri bu konuda uyarmak istedik.

ONA LAYIK ÜMMET OLABİLMEK...

Habîbi Muhammed Mustafa'ya ümmet olma devletini bizlere bahşeden Allah-u Teala'ya sonsuz hamd-u senâlar; ümmetine çok düşkün, şefkatli ve merhametli olan Makam-ı Mahmud'un sahibi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selleme)'e hadsiz salâtü selam olsun.

"Ey insanlar, size kendi içinizden öyle bir peygamber geldi ki, sizin sıkıntıya uğramanız Ona pek ağır gelir. O size çok düşkün, mü'minlere çok şefkatli, çok merhametlidir." (Tövbe: 128) âyet-i kerimesiyle, Peygamber Efendimiz (Sallalahu Aleyhi ve Sellem)'in ümmetine ne kadar düşkün, şefkat ve merhametli olduğu açıkça ifade edilmiştir. Ümmetinin gerek dünyada, gerekse ahirette sıkıntıya düşmesi O'nu çok müteessir ve mahzun eder. Özellikle de insanların iğneden ipliğe bütün yaptıklarından hesaba çekileceği o mahşer gününde, ümmetinin hali O'nu çok düşündürmüş hatta bunun için gözyaşı dökmüştür. Nitekim Abdullâh ibn-i Mes'ûd (Radıyallahu anh) bizlere şöyle bir olay nakletmiştir:

"Bir defâsında Resûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Selem):

- Ey İbn-i Mes'ûd! Bana Kur'ân oku! buyurdu. Ben de:

- Yâ Rasûlellâh! Kur'ân Siz'e indirildiği halde onu Siz'e ben mi okuyacağım? dedim.

Bunun üzerine Allah Rasûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

- Ben Kur'ân'ı başkasından dinlemeyi severim, buyurdu.

Ben de Nisâ Sûresi'ni okumaya başladım. Ne zaman ki: **"Her ümmetten birer şâhid getirdiğimiz,** (Habibim) **Seni de onların üzerine bir şâhid olarak getirdiğimiz zaman hâlleri nice olacak!"** (Nisâ: 41) âyet-i

kerîmesine gelince, Allah Rasûlü:

- Kâfî/bu kadar yeter, buyurdular. Bunun üzerine gördüm ki, Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in gözlerinden yaşlar akıyordu."

Zira kıyamet günü bütün peygamberler, ümmetlerinin inanıp inanmadıklarına şahid olarak getirilecekler. Efendimiz de ümmeti üzerine şahid olarak getirilecek. İşte bu ayeti kerime, o dehşetli mahşer günündeki bu uhrevî manzarayı hatırlattığından dolayı Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Selem)'in rahmet ve şefkat menba-ı olan kalbi şerifleri buna dayanamamış ve mübarek gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar boşanmıştır.

Bu sebeple de, ümmetini dünya ve ahiret meşakkatlerinden kurtarıp onları cehennem azabına götürecek yanlış yollara düşmemeleri için nice çilelere, eziyet ve zorluklara katlanmıştır. Bir hadis-i şeriflerinde buyurmuştur ki: "**Benimle sizin misaliniz, ateş yakan bir adamın misali gibidir ki; hemen pervaneler, kelebekler o ateşin içine düşmeye başlarlar. O bunları kovar. Ben de ateşten korumak için sizin eteğinizden tutuyorum. Halbuki siz elimden kaçıyorsunuz.**"

O'nun ümmetine olan şefkat ve merhameti, bir annenin evladına olan düşkünlüğünden daha fazlaydı. Öyle bir rahmet ve acıma ki, insanlık tarihinde eşi ve benzerine rastlamak kesinlikle mümkün değildir. Onun engin rahmeti öylesine büyük bir okyanustur ki, namazda secde halindeyken başına deve işkembesi koyan, geçeceği yollara dikenler serpen, Kendisini taşlayıp vücudunu kan revan içinde bırakan, kısaca Kendisine düşmanlık edenlerin bile helaki için beddua etmemiş, onların da iman edip ebedî azaptan kurtulmaları için elinden geleni fazlasıyla yapmıştır. Nitekim Mevla Teala: "(Habîbim) **inanmıyorlar diye neredeyse Kendini mahvedeceksin. (**Şuara: 3) buyurarak, O'nun bu özelliğine dikkat çekmiştir.

Bütün alemlere, hatta kafirlere bile rahmet olan Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, Kendisine inanan, seven ümmetine olan şefkat ve merhametinin boyutlarını, varın siz düşünün. Allah-u Teala Habibini öyle yaratmış, Ona öyle bir özellik vermiş ki, derdi düşüncesi ümmeti olmuş. Daha doğduğunda bile ümmetini sayıklayan bir peygamber...

Ebesi Şifa hatun şöyle anlatıyor:

- Muhammed (Aleyhisselam) doğduğunda bir şeyler mırıldandığını fark ettim.

Eğilip kulak verdim: "Ümmetî, Ümmetî" diyordu.

Sadece doğduğunda değil, kabirden kalkar kalkmaz yine ümmetini soracak. İnsanlar kıyamet günü, mahşer yerine gitmek için kabirlerinden kalkacağı zaman, ilk olarak kabri yarılıp çıkacak olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) olacak. Cebrail (Aleyhisselam) refakat etmek için etrafında görevli meleklerle ve libaslarla kabrin başında beklerken, kabir yarılacak ve Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) kabrinden kalkar kalkmaz: "Ey Cibril! Ümmetim ne halde!" diyerek ilk olarak yine ümmetini soracak.

Bunun üzerine Cebrail (Aleyhisselam): "Ya Rasülellah! İlk kabirden çıkan sizsiniz. Henüz ümmetinden hiç kimse kabrinden çıkarılmadı." diye cevap verecek.

İnsan evladını bile böyle düşünemez değil mi? Öyle ya, insan birkaç gün çoluk çocuğundan uzak kalsa; "acaba ne yapıyorlar, ne haldeler?" diye merak eder. Ama Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) asırlarca kabirde olmasına rağmen, çoluk çocuğunu, hanımlarını sormuyor da veya "önce can, sonra canan" kabilinden; "madem henüz kimse kabirden kalkmadı, öyleyse Beni hemen cennete götürün de, izdiham olmadan, ortalık karışmadan cennetteki köşküme yerleşeyim." diye bir istekte bulunmuyor da, ilk evvela ümmetini soruyor. O'nun canı da, cananı da ümmeti...

Bir ayeti kerimede Allah-u Teala, Habibine şöyle buyuruyor:

"Gecenin bir kısmında sadece sana mahsus bir nafile namaz kılmak üzere uykudan kalk, belki böylece Rabbinin seni bir Makam-ı Mahmuda (şefaat makamına) **göndermesi** (kesin olarak) **umulur."** (İsra; 79)

Bu ayeti kerimede, Mevla Teala sanki Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e bir teklifte bulunuyor. Yani Habîbim eğer Sen her gece kalkıp teheccüd namazı kılarsan, o takdirde Seni o yüce şefaat makamı olan "Makamı Mahmud"a gönderirim ve ümmetine şefaat edersin.

Tabi şefkat Peygamberi olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'de, ötelerden gelen bu teklifi kabul edip tercihini ümmetinden yana kullanmış, mahşerin o dehşetli gününde herkesin, hatta Ulul-Azim peygamberlerin dahi "Nefsi, Nefsi" dediği yani "bu gün kendimi kurtarabilirsem ne mutlu bana" diyerek kendinden başkasını düşünemediği o mahşer gününde, zayıf ümmetlerinin afv ve mağfireti için, onlara şefaat edebilmek için ömrü boyunca her gece namaz kılmıştır.

Şöyle bir düşünecek olursak, Fetih süresinde buyurulduğu üzere Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in geçmiş ve gelecek tüm günahları affolunmasına rağmen, cennete girmesi garantiyken, bizim için uykularını terk edip her gece sabahlara kadar namaz kıldı. Bunu Ondan başka kim yapabilir? Sen olsan ben olsam yapar mıyız acaba? Yani geçmiş ve gelecek günahlarımız peşinen af edilmiş olacak, cennete girmemiz de garanti olacak, hal böyleyken başkası için uykumuzu terk edip gece sabahlara kadar namaz kılacağız öyle mi? İnanın bunu hiç kime yapmaz. Belki içinizden bazıları; "ben olsam yapardım. Ümmet için uykumu feda ederdim" diyor olabilir. O zaman o kardeşlerimize şöyle soralım.

- Şu anda cennete girmeniz garanti mi?

- Buna kimsenin bir garantisi yok.

- Peki, her gece kalkıp hiç aksatmadan teheccüd namazı kılıyor musun?

- Nerdee... Değil teheccüde kalkmak, sabah namazına zor kalkıyorum.

- Peki, Cennete gitmesi garanti olmadığı halde, kendisi için bile kalkıp teheccüd

kılmayan, hatta sabah namazını bile vaktinde zor kılan bir kimse, başkası için uykusunu terk edip teheccüd kılar mı?..

Veya şöyle soralım. Şu anda bazı İslam ülkelerinde karışıklıklar var, ayrıca başta Filistin olmak üzere bazı ülkelerde Müslüman kardeşlerimizin emniyetleri yok, huzurları kalmamış ve işgal altındalar. Peki onların selamet ve saadeti, emniyet ve huzuru için kaç defa geceleri kalkıp Hacet namazları kılarak, göz yaşlarıyla Allaha yalvarıp dualar ettik?.. Korkarım çoğumuz buna cevap bile veremeyecek. İşte Peygamber Efendimiz bu ümmet için uykularını terk etti ve her gece sabahlara kadar namaz kılıp dua etti. Namaz kılmaktan ayakları şişti. Maalesef bizim de uyumaktan gözlerimiz şişiyor.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şerifte şöyle buyurdu:

"Her peygamberin müstecab (kabul olan) **bir duası vardır. Her peygamber o duayı yapmak hususunda acele etti. Ben ise bu duamı Kıyamet gününde, ümmetime şefaat olarak kullanmak üzere sakladım. Ona inşaallah, ümmetimden şirk koşmadan ölenler nâil olacaktır."**

Aslında peygamberlerin her duası kabuldür. Hadisi şerifte geçen "her peygamberin kabul olan bir duası vardır" buyurulması, o anda kabulüyle alakalıdır. Yani peygamberlerin bir dua hakları vardır ki, Allah'tan ne istese o anda gerçekleşir.

Tüm Peygamberler işte bu dua haklarını kullandılar. Musa (Aleyhisselam) denize dayanınca, Firavun'da ordusuyla arkadan yaklaşınca bu hakkını kullandı ve deniz yarıldı. Böylece Musa (Aleyhisselam) ve kavmi denizden geçip kurtulurken Firavun ve kavmi sulara ğarkolup boğuldu. Nuh (Aleyhisselam)'ın bu duasıyla

büyük bir tufan oldu ve yeryüzü sularla kaplandı. Böylece Kendisini yalanlayan, taşlayan, bin bir türlü eziyetlere maruz bırakan ümmeti de bu tufanda boğulup helak oldu. İbrahim (Aleyhisselam)'a, Nemrut'un ateşi bu duayla gülistan oldu. Yunus (Aleyhisselam) bu dua hakkını kullanarak balığın karnından kurtuldu. İsa (Aleyhisselam)'ı öldürmek için on iki bin Yahudi evi sarınca, O'da bu dua hakkını kullandı ve göklere yükseltilerek onların mekrinden kurtuldu.

Bütün peygamberler çok sıkıntıya düştükleri anda, bir şekilde bu dua haklarını kullandılar. Sadece Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu dua hakkını kullanmadı ve ahirete sakladı. Halbuki O'da ne sıkıntılar çekmiş, ne çilelere maruz kalmıştı. Mesela Taif dönüşünde ne kadar köprü altı serserisi, kendini bilmez adam varsa hepsini topladılar da, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i Taif'in dışına kadar taşlattılar. Atılan taşlar sebebiyle o mübarek ayakları kan revan içinde kaldı. Taif çıkışında bir bostana sığındığı esnada Cebrail (Aleyhisselam) yanında bir melekle gelip dedi ki:

- Ya Rasülellah! Yanımdaki melek dağlarla müvekkel olan melektir. Rabbim onu

Senin emrine verdi. Bunun üzerine o melek:

- Ya Rasülellah! Emret, şu iki dağı birbirine yapıştırayım da Taif halkını bu iki dağ

arasında ezeyim! deyince, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) o yaralı haliyle buyurdu ki:

- Ben rahmet peygamberiyim, lanet peygamberi değil! Bunlar bilmedikleri için böyle davrandılar. Belki bunların sulbünden Allah'ın dinini kabul eden imanlı nesiller gelir, diyerek Taif halkının helâkine razı olmadı ve bu dua hakkını kullanmayıp melekleri geri gönderdi.

Bedir'de, Hendek'te, Tebük'te ne kadar daralıp sıkıntılar yaşamış olmalarına rağmen yine bu dua hakkına dokunmadı. Hele Uhud Savaşında... Okçuların yerlerini terk etmesini fırsat bilen düşman ordusu, İslam ordusunu arkadan sardı, baskın yediler ve müthiş bir bozgun yaşandı. Hz. Hamza ve Musab. b. Umeyr (Radıyallahü anhüma) gibi sahabenin ileri gelenleri şehid oldular. O can pazarında Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mübarek dişi şehid oldu. Miğferinin çengeli mübarek yanağına battı. Hatta "Muhammed öldü" diye şayialar yayıldı. Öyle ki, neredeyse İslam yeryüzünden silinecekti. İşte o hengamede, o dehşetli günde bile Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu dua hakkını kullanmadı da, çok daha dehşet verici mahşer günü için biz günahkar ümmetlerine sakladı.

Bir hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

"Ben Kıyamet günü âdemoğlunun efendisiyim! Acaba bunun neden olduğunu biliyor musunuz? (Açıklayayım:) Allah o gün, öncekileri ve sonrakileri tek bir düzlükte toplar. Bakan onlara bakar, çağıran onları işitir. Güneş onlara yaklaşır. Gam ve sıkıntı, insanların tahammül edemeyecekleri ve tâkat getiremeyecekleri dereceye ulaşır. (Güneş insanların tepesine bir mızrak boyu inmiş. Herkes günahı miktarı tere gömülmüş. Bin bir ayak üzerine beklemekten insanlar usanmış, bıkmış. Bir an önce hesabın başlamasını istiyorlar) Öyle ki insanlar:

- Bizi bu halden kurtaracak şefaat edecek kimse yok mu? diye birbirlerine sormaya

başlarlar ve:

- Babanız Âdem var! derler ve Ona gelirler:

- Ey Âdem! Sen insanların babasısın. Allah seni Kendi eliyle yarattı, Kendi ruhundan

sana üfledi. Melekleri sana secde ettirdi. Seni cennete yerleştirdi. (Allah katında itibarın, makamın var.) Rabbin nezdinde bizim için şefaatte bulunmaz mısın? Bizim şu halimizi, başımıza şu geleni görmüyor musun? derler. Âdem (Aleyhisselâm) da:

- Bugün Rabbim çok gazaplı ve öfkelidir,

daha önce bu kadar öfkelenmedi. Bundan sonra da böylesine gazaplanmayacak. (Benim şefaate yüzüm yok. Çünkü, cennette iken, Allah, beni o ağaca yaklaşmaktan men etmişti de, ben bu yasağa âsi oldum. İşlediğim bu hata sebebiyle de cennetten çıkarıldım. Bugün günahlarım affedilirse bu bana yeter). Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin, Nûh (Aleyhisselam)'a gidin! diyecek.

İnsanlar Nûh (Aleyhisselam)'a gelecekler:

- Ey Nuh! Sen yeryüzü ahalisine gönderilen resullerin ilkisin. Allah seni çok şükreden bir kul (abden şekûrâ) diye isimlendirdi. İçinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun? Başımıza gelenleri görmüyor musun? Rabbin nezdinde bizim için şefaatte bulunmaz mısın? diyecekler. Nuh (Aleyhisselâm) da şöyle diyecek:

- Bugün Rabbim çok gazaplı. Daha önce hiç bu kadar gazaplanmadı, bundan sonra da böylesine öfkelenmeyecek! Benim bir dua hakkım vardı. Ben onu kavmimin aleyhine (beddua olarak) yaptım. Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin. İbrahim (Aleyhisselam)'a gidin! diyecek.

İnsanlar İbrahim (Aleyhisselam)'a gelecekler, O da onlara aynı şekilde cevap verecek ve insanları Hz. Musa'ya gönderecek. İnsanlar, Musa (Aleyhisselam)'a gelecekler O da aynı şekilde cevap verip Hz. İsa'ya gönderecek. Ve nihayet İsa (Aleyhisselam) insanları Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e gönderecek.

O vakit herkes korkuyor. Çünkü Allah-u Teala çok gazaplı. Daha önce hiç bu kadar gazaplı olmamış. Zira iyilerin hepsi orada toplanmış ama kötülerin de hepsi orada... Hâbil'de orada, Onu katleden Kabil'de... İbrahim (Aleyhisselam)'da orada, Onu ateşe atan Nemrut'ta... Zekeriyya (Aleyhisselam) orada ama Onu acımadan testereyle ortadan biçen caniler de... Rahmet Peygamberi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'de orada ama Ona düşman olup canına kasteden Ebu Cehiller de orada...

Hiçbir Peygamberin Mevla Teala ile görüşüp şefaat dilemeyi göze alamadığı bir gün.

İşte böyle bir günde Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ortaya çıkacak ve şefaat için aracı olacak.

Efendimiz şöyle devam ediyor:

"Bunun üzerine Ben Arş'ın altına gideceğim. Rabbim için secdeye kapanacağım. Derken Allah-u Teala, Benden önce hiç kimseye açmadığı medh-u senâları benim için açacak (Ben onlarla Rabbime medh-u senâlarda bulunacağım)" Böylece Peygamber Efendimiz'in, hiçbir varlığa nasip olmayan Allah katındaki fazilet ve şerefi bütün insanlığa gösterilecek ve Efendimiz'in şefaatinden bütün insanlık istifade ederek, mahşer yerinde dehşet içinde beklemenin ıstırabından kurtulacaklar ve hüküm verilmeye başlanacak.

Efendimiz, ümmetinden bir kısmının cehenneme gideceğini duyunca, mahşer meydanında secdeye kapanıp "Ümmetim! Ümmetim!" diye inleyerek gözyaşları inci taneleri gibi akacak.

- Ey Muhammed başını kaldır ve iste! (İstediğin) Sana verilecek! Şefaat talep et!

Şefaatin yerine getirilecek! deninceye kadar da Efendimiz başını yerden kaldırmayacak ve:

- Ey Rabbim ümmetim! Ey Rabbim ümmetim! diye, ümmetinin affı için niyazda bulunacak.

Ümmetine böylesine düşkün olan, tek derdi düşüncesi bizim gibi aciz ümmetleri olan Peygamber Efendimize, layık birer ümmet olmak için elimizden geleni gayreti göstermeli, üzerimize düşen vazifelerimizi bi-hakkın yerine getirmeliyiz.

Rabbim bu nimetin kadr-u kıymetini bilenlerden eylesin. Bizleri Efendimize layık birer ümmet eyleyip, Onun nurlu yolundan ayırmasın. Cümlemizi şefaatine mazhar eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

ADEM ŞENER

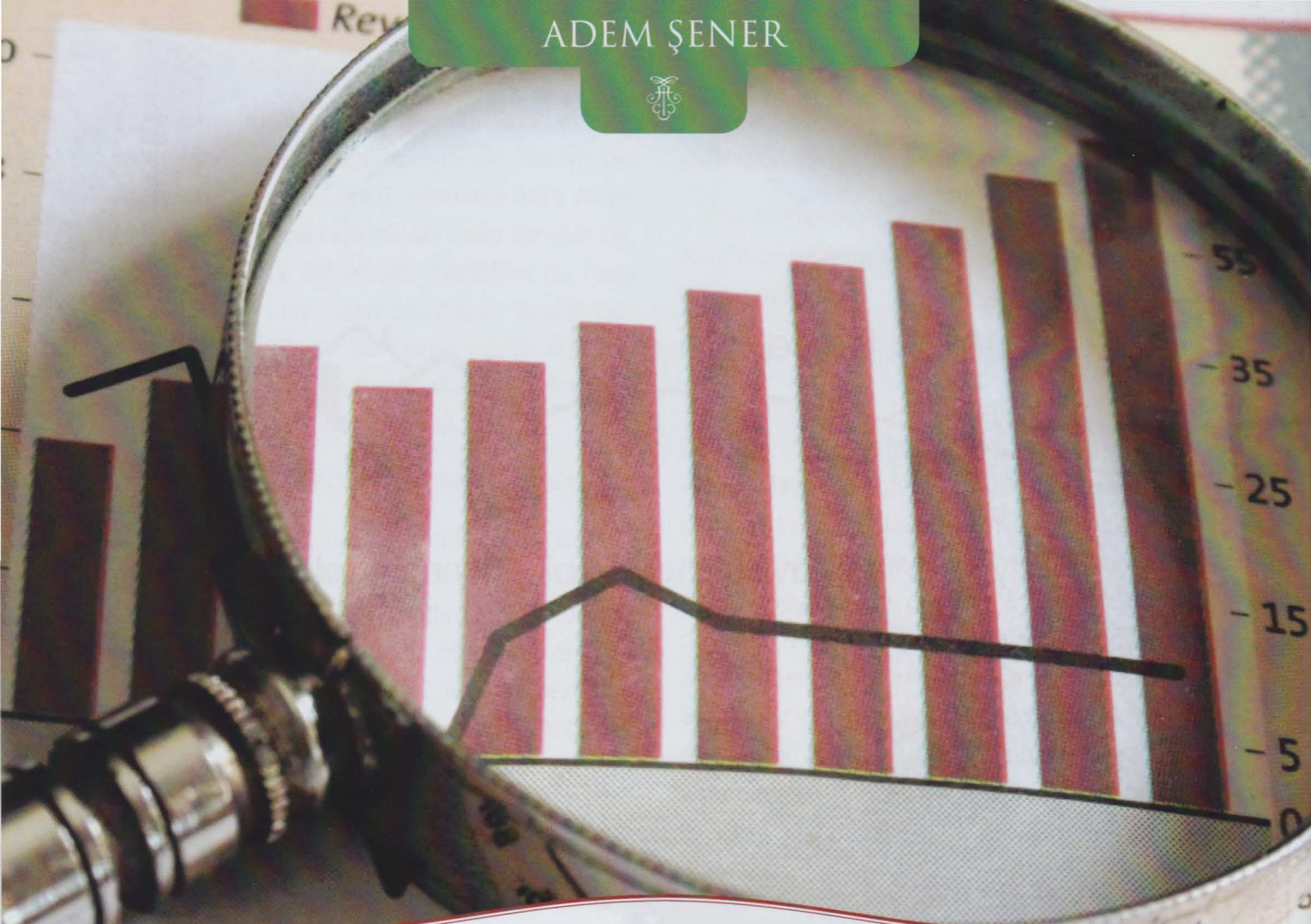

TİCARET ÂDÂBI (1)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda ticaretin İslam'daki yeri ve ticaretle uğraşan kardeşlerimizin ticaretlerinde dikkat etmeleri gereken hususları zikredeceğiz inşallah.

TİCARETİN İSLAM'DAKİ YERİ

Yüce dinimiz İslam, insanın hem maddi hem de manevi yönüne itina gösterip, ikisi arasında sağlam bir denge kurmaktadır. İnsanın manevi yönü için gıda mesabesinde olan ibadetleri emrettiği gibi maddi yönü için temel teşkil eden ticaret, sanat, tarım vb. şeyleri de emretmektedir.

Allah-ü Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de ticaret ve alışveriş hakkında şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda (rüşvet, vs. gibi) **batıl yollarla yemeyiniz. Ancak kendi rızanızla yaptığınız ticaretle yemeniz helaldir."**[1]

"Allah alışverişi helal, faizi ise haram kılmıştır."[2]

"Ey iman edenler! Cuma günü namaza çağrıldığınız zaman hemen Allah'ı anmaya (namaza) **koşunuz ve alışverişi bırakınız. Eğer bilirseniz bu, sizin için daha hayırlıdır. Namaz kılındıktan sonra yeryüzüne dağılın ve Allah'ın lütfünden** (nasibinizi) **arayın. Allah'ı çok zikredin ki kurtuluşa eresiniz."**[3]

Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bizzat kendisi ticaret yapmıştır. O, insanlarla çeşitli ticari muameleler yaparken peygamber olmuş ve onları ticaretlerinde serbest bırak-

1 Nisa Suresi: 29
2 Bakara Suresi: 275
3 Cuma Suresi: 9

mıştır. Ancak ticaret hayatında faiz, karaborsacılık, yalan, aldatma ve hile gibi haksız kazanca yol açabilen şeyleri yasaklamış, hak sahibinin hakkını alacağı, haksızlık yapmak isteyenin de dışlandığı ekonomik bir sistem kurmuştur.

Bununla beraber Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) birçok hadis-i şerifinde ticarete teşvik etmiştir ki bunlardan birkaçı şunlardır:

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'e: *"En üstün kazanç hangisidir"* diye sorulunca: **"Kişinin eliyle kazandığı ve yanlış karıştırılmadan doğru olarak yapılan alışveriştir"**[4] buyurdu.

Yine Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): **"Dürüst ve güvenilir tüccar; peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle beraberdir"**[5] buyurmaktadır.

Görüldüğü üzere ticaret, geçim kaynağı olduğu kadar ibadet olarak da Müslüman'ın hayatına girmektedir. Kişi, yaptığı ticareti haram ve helallere riayet ederek beş vakit namazını kaçırmadan yaparsa, yaptığı ticaret ibadet olur. Fakat namaz kılmadan, haram ve helale dikkat etmeden yapılan iş ve ticaret kesinlikle ibadet sayılmaz.

MÜSLÜMAN TÜCCARIN DİKKAT ETMESİ GEREKEN HUSUSLAR

Ticaret İslam'a uygun olarak yapıldığında ibadet sayıldığından, Allah rızası ve insanlara hizmet göz önünde bulundurulmalıdır:

Ticaret insan hayatının vazgeçilmez bir parçasıdır. Çiftçi ürününü, sanatkâr da eserini satmaya mecburdur. Aynı şekilde her insan evine yiyecek, içecek ve giyecek gibi şeyleri almak ve zaruri ihtiyaçlarını karşılamak üzere alışveriş yapmak zorundadır. İşte bütün bu ihtiyaçların giderilmesinde tüccar büyük bir hizmeti yerine getirmektedir. Bunun için Hazreti Peygamber (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem), güvenilir tüccarın kıyamet günü şehitler ve sıddıklarla beraber olacağını ifade etmiştir.

Tüccar, imkânı arttıkça Allahû Teâlâ'nın emri olan namaz, zekât ve diğer ibadetler hususunda daha gayretli olmalıdır:

Nitekim kazancı ve imkânı arttıkça ibadetlerine daha ciddi sarılanlara Allah-ü Teâlâ yardım edeceğini va'd ediyor ve buyuruyor ki:

"(Allah'ın yardımına) **o kimseler** (mazhar olacaktır) **ki; kendilerine yeryüzünde güç ve imkân verecek olsak, namazı hakkıyla kılar, zekâtı verirler, iyiliği emredip kötülükten nehyederler."**[6]

Allah-ü Teâlâ'nın yardımına mazhar olabilmek için maddi imkân arttıkça namaz ve zekât hususunda gevşeklik değil, o nimetleri veren Allahü Teâlâ'ya şükür için daha ciddi olmak gerekir.

Tüccar, haline şükretmelidir:

Şükür, nimetin artmasına sebeptir. Nitekim Allah-û Teâlâ İbrahim suresinde: **"Yüceliğim hakkı için! Şükrederseniz elbette size** (nimetimi) **artırırım. Eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir"**[7] buyuruyor. Ayet-i kerimeden anlaşıldığı üzere haline şükreden kimsenin nimeti artar. Fakat verilen nimetlere şükretmemek, devamlı yakınmak, dünyada nimetlerin azalmasına, ahirette de cezaya sebep olacaktır. Allah-ü Teâlâ şükredilen (zekât ve sadakası verilen) malın artacağını buyuruyorsa bunda hiç şüphe yoktur. **"Muhakkak Allahü Teâlâ sözünden dönmez."**[8] İşlerinde bozukluk olan kimseler kendilerini sorgulamalıdırlar.

Zekâtlarını veriyorlar mı?

Namahrem meselelerine dikkat ediyorlar mı?

Faizli muamelelerde bulunuyorlar mı?

Kazancında bereket göremeyen tüccar bu meselelerdeki sıkıntılarını gidermelidirler.

Tüccar, doğru olanı söylemeli ve yalandan son derece sakınmalıdır:

Satacağı şeyin kalitesi düşük olduğu halde kalitesi yüksektir demek veya satışa arzedilen mal yerliyken onu ithal diye takdim etmek,

4 Müsned Ahmed bin Hanbel: 17265
5 Tirmizi: 1209
6 Hac Suresi: 41
7 İbrahim Suresi: 7
8 Ali-İmran Suresi: 9

yalan ve gerçek dışı beyanlarla malın gerçek mahiyetini saklamak ağır suç ve büyük günahlardandır. Allah Resulü (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bu gibi yalan beyanlarla malını satan tüccarın fasık ve facir olarak haşrolunacağını bildirmiştir.

Tüccar, faiz ve diğer haram muamelelerden son derece uzak durmalıdır:

Allah-ü Teâlâ faizli muamelede bulunan kimselerin şeytan çarpmış gibi mahşer meydanına geleceklerini, mallarının bereketsiz olup sonunun iflas olacağını, helal ve zekâtı verilen malların da artacağını Bakara Suresi'nde şöyle haber veriyor: "**Faiz yiyenler** (kabirlerinden)**, ancak şeytanın dokunup çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların, alışveriş de faiz gibidir, demeleri sebebiyledir. Hâlbuki Allah, alışverişi helâl, faizi ise haram kılmıştır. Bundan böyle, kime Rabbinden bir öğüt gelir de yaptığından vazgeçerse, geçmişte olan kendisinindir ve işi de Allah'a kalmıştır. Kim de yeniden** (faizciliğe) **dönerse, işte onlar cehennemliktir, onlar orada ebedi olarak kalacaklardır."**[9]

"**Allah, faiz** (karışan malın bereketin)**i yok edip sadaka** (ve zekâtı verilen mal)**ları artırmaktadır.**[10]

Tüccar, yapamayacağı işin sözünü vermemelidir:

Allah-ü Teâlâ yapılamayacak iş ve benzeri şeyleri söylemenin nefreti gerektirdiğini Saff Suresi'nde bizlere şöyle haber veriyor: **"Ey iman edenler! Niçin yapamayacağınız şeyleri söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemek, Allah'ın en çok nefret ettiği şeylerdendir".**[11] Müslüman tüccar, yapamayacağı işin sözünü vererek itibarını kaybetmemelidir.

Tüccar, işçisini kendisine mahkûm bir köle gibi değil, kardeşi olarak görmelidir:

Başkasına ait iş veya hizmeti bilirli bir ücret karşılığında yapmayı üstlenen kişiye "işçi" adı verildiği gibi, bir işin sahipliğini ve sermaye gücünü elinde tutan, bir ücret karşılığında başkalarını çalıştıran ve onların çalışma düzenini belirleyen kişiye de "işveren" denilmektedir. İşveren ve işçi ayrımının birer sınıf olarak ortaya çıkışı, iktisadî faaliyetlerin büyük çapta yapılmaya başlandığı dönemlere has bir durum olup, batıya ait bir hadisedir.

Çalışma hayatında emeğin kiraya verilmesi ve kiralanması açısından işçi ve işveren tabirleri İslam toplumunda da vardır; fakat bu ayrım işçi sınıfı, müdür ve patron kavramlarının çağrıştırdığı uygulamalardan tamamen farklıdır.

Müslümanların sosyal hayatında sınıflar arası bir ayrışma, çatışma ve mücadele söz konusu olamaz. Çünkü İslam toplumu, din kardeşliği esasına, herkesin güttüğünden sorumlu bir çoban olduğu kuralına, zerre kadar iyilik ve kötülüğün mutlaka ahirette karşılık bulacağı inancına bağlı bir ahlak üzerine inşa edilmiştir. Bu sebeple Müslümanlar için işçi tabiri, ferdî bir kavramdır. Zira bu âdil düzende insanlar daimî surette işçi veya işveren olarak kalmayabilirler. Dün emekçi iken bugün mülk sahibi olabilirler. Emekçi, işini bağlılıkla ve tüm kabiliyetlerini harcayarak yapmalı, işveren ise işçiye hizmetinin karşılığını zamanında ve tam olarak ödemelidir. İslam'a göre; işveren işçiye zulüm yapsa dahi, işçi ona zulümle mukabelede bulunmamalıdır. Aynı mesele aksi durum için de söz konusudur. Zira başkasının kendisine yaptığı zulüm, insanlara karşı zulüm işleme yetkisi vermez. Zira Allah (Celle Celâlühü) buyuruyor:

"Ey iman edenler! Haktan yana olup var gücünüzle ve bütün işlerinizde adaleti gerçekleştirin ve adalet numunesi şahitler olun! Bir topluluğa karşı içinizde beslediğiniz kin ve öfke, sizi adaletsizliğe sürüklemesin. Âdil davranın, takvaya en uygun hareket budur. Allah'a karşı gelmekten sakının! Çünkü Allah yaptığınız her şeyden haberdardır."[12]

Bu ayet-i kerime karşısında, ister işçi olsun ister işveren, her Müslüman tir tir titremelidir. İslam, Müslümanlara kazandırdığı bu bakış açısıyla meseleye manevî bir yön vererek, sermaye ile emek arasında kopmaz bir bağ kurmaktadır. Dolayısıyla Müslüman tüccar, işçisini kardeşi olarak görmeli ve hakkını gözetmelidir.

9 Bakara Suresi: 275
10 Bakara Suresi: 276
11 Saff Suresi: 2,3
12 Mâide Suresi: 5,8

Nitekim Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem); **"Onlar sizin işçileriniz ve kardeşlerinizdir. Allah onları sizin himayenize vermiştir. Kimin himayesinde bir kardeşi varsa ona kendi yediğinden yedirsin, giydiğinden giydirsin. Onlara üstesinden gelemeyecekleri şeyleri yüklemeyiniz. Şayet yükleyecek olursanız kendilerine yardım ediniz"**[13] buyurarak Müslüman tüccarın nasıl hareket etmesi gerektiğini izah etmiştir.

Tüccar, malını hesaplayıp, zekâtını eksiksiz olarak vermelidir:

Zekât, bereket ve artma manalarına gelir. Zekâtını veren kimse malını temizlemiş ve manevi sigorta altına almış olur. Allah-ü Teâlâ birçok ayet-i kerimede zekâtı namazla beraber zikrederek, zekâtın namaz kadar önemli bir ibadet olduğuna işaret etmiştir. Namaz her Müslüman'a farz olan bedeni bir ibadet olduğu gibi, zekâtta nisap miktarı[14] mala sahip olan her Müslüman'a farz olan mali bir ibadettir. Zekât, servetin azalmasına değil bilakis çoğalmasına vesiledir. Yüce Allah (Celle Celâlühü) Bakara Suresi'nde: **"Allah yolunda mallarını harcayanların örneği, yedi başak bitiren bir dane gibidir ki, her başakta yüz dane vardır. Allah dilediğine kat kat fazlasını verir. Allah'ın lütfu geniş olandır"** buyuruyor.

Müminler bir daneyi bile küçük görmeyip telef etmemeli ve Allah yolunda zekât verme hususunda çekimser davranmamalıdır. Eğer bu daneyi eken "Elimde bir danecik var, toprağa atarsam bu da gidecek" diye düşünürse ne kazanır? Hiçbir şey kazanamaz. Dolayısıyla Müslüman Allah (Celle Celâlühü)'nün va'dine inanarak zekât ve infak hususunda geri durmamalıdır.

Ayrıca zekât, kulların kulluk görevindeki sadakatlerine delâlet eder. Bizler elimizdeki malların emanetçisiyiz. Bizdeki malların asıl sahibi Hazreti Allah'tır. Emanetçi, mal sahibinin istekleri doğrultusunda hareket etmek zorunda olduğu gibi, elimizdeki malların emanetçisi olan bizlerde mallarımızın asıl sahibi olan Hazreti Allah'ın istekleri doğrultusunda hareket ederek zekât vermek zorundayız. Allahü Teâlâ Münafikun Suresi'nde: **"Sizden birinize ölüm gelip çatmadan önce, size rızık olarak verdiğimiz mallardan Allah yolunda harcayın!"**[15] buyurarak kendisinin bizlere ikram etmiş olduğu mallardan zekât ve sadaka olarak vermemizi emretmiştir.

Tüccar, ticarethanesinde namahrem (yabancı) bir kadınla baş başa kalmamalıdır.

Müslüman bir erkeğin namahrem (yabancı) bir kadınla aynı mekânda hangi sebeple olursa olsun yalnız kalması haramdır. Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şerifte; **"Hiçbir erkek, yanında mahremi bulunmayan bir kadınla kesinlikle baş başa kalmasın!"**[16], başka bir hadis-i şerifinde de **"Hiçbir erkek, yabancı bir kadınla baş başa kalmasın! Eğer kalırlarsa üçüncüleri şeytan olur"**[17] buyurmuştur.

Bu hadis-i şerifler erkeğin yabancı bir kadınla, ticarethane veya herhangi bir ortamda yalnız kalmasını kesin bir ifadeyle yasaklamıştır. Bu hadis-i şeriflere rağmen "Benim kalbim temiz, onunla biz kardeş gibiyiz, o benim kızım mesabesinde" gibi söz ve bahaneler sadece şeytanın vesvesesidir ve bu yasağı kaldırmaz. Günah işlememe garantisi olan Hazreti Yusuf (Aleyhisselam) bile; **"Ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü nefis elbette kötülüğü emredicidir"**[18] buyuruyorsa, şu bozuk zamanda yaşayan zayıf Müslümanların nefislerini temize çıkartmaları ne kadar inandırıcıdır. Müslüman'a yakışan, nefsinin isteklerini bir kenara bırakıp, Hazreti Peygamber (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'i dinlemesi ve kadınlarla baş başa kalmaktan son derece sakınmasıdır. Kadın çalıştıran tüccarın elamanı ile yalnız kaldıkları her an, haram içerisinde olduklarını unutmamalıdırlar.

Devam Edecek

13 Buhari: 30
14 Nisap miktarı mal: 81 gram altın veya bu değerde para ve ticaret eşyasıdır.
15 Münafikun Suresi: 10
16 Buhari: 1341
17 Müsned: 14651
18 Yusuf Suresi: 53

ALİ ULVİ UZUNLAR

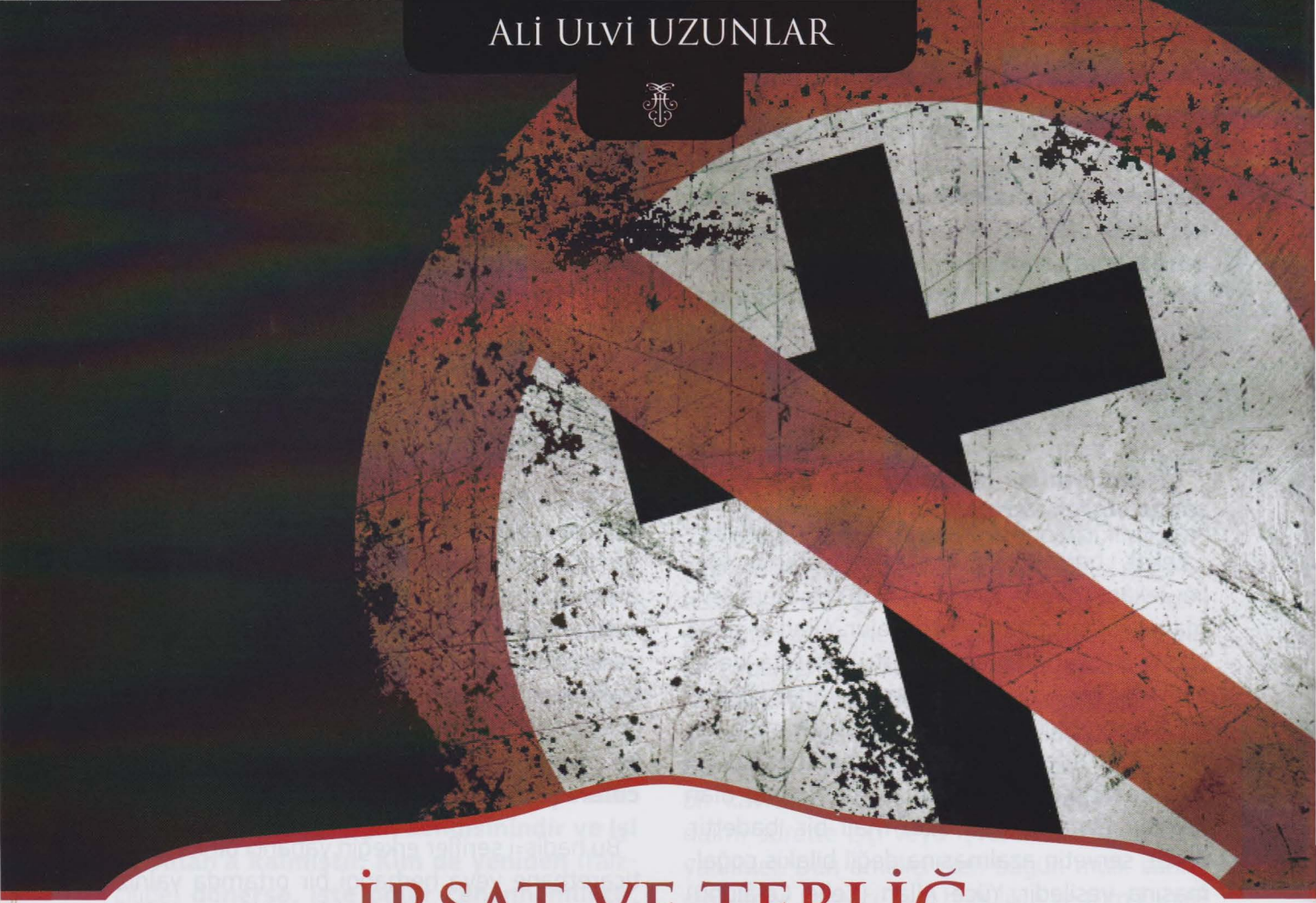

İRŞAT VE TEBLİĞ

EMR-İ BİL-MARUF VE NEHY-U ANİL MÜNKER (1)

Muhterem okuyucularım Allah'ın selamı üzerinize olsun. Mü'minlerin üzerine ciddi manada sorumluluk olarak yansıyan önemli bir konu üzerinde birkaç yazı dizisi ile değinmeye çalışacağız. Öncelikle ifadelerin mana itibariyle muhteviyatını fikren ihata ederek meselelere başlayalım.

Emr-i Bi'l-Ma'ruf

İyiliği emretme ve kötülükten sakındırma, yapılış keyfiyeti itibariyle dönem ve şartlara göre değişkenlik arzetse de, her mü'minin, bütün hayatı boyunca ifa etmesi gereken bir vazifedir. Yani, bir zaman gelir, mü'minin eli ve dili ile ma'rufu emredip, münkeri nehyetmesine mânî oldukları gibi, kalbiyle iyiliğe taraftar olup, kötülüğe tavır alması da engellenirse, işte o zaman terkedilebilir ki, bu da Kıyamet'in artık kopmak üzere olduğunun işaretidir.

Allah (Celle celalühü) **irşad ve tebliğde bulunmayı emreder:**

Her şeyden önce, bizi yoktan yaratıp hadsiz nimetlerle perverde eden Yüce Rabbimiz, irşad ve tebliğ vazifesini devamlı canlı tutup yaşatmamızı emretmektedir.

"Sizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten men'eden bir cemaat olsun!" (Âl-i Imran, 3/104)

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz; iyiliği emreder, kötülükten menedersiniz ve Allah'a inanırsınız" (Âl-i Imran, 3/110).

"Sizi seçkin ve şerefli bir ümmet kıldık ki, bütün insanlar üzerinde adalet örneği ve Hakk şahitleri olasınız."(Bakara, 2/143)

"Ey iman edenler! size can yakıcı azabtan kurtaracak bir ticaret göstereyim mi? Allah ve Rasulüne inanır, mallarınız ve canlarınızla da Allah yolunda cihad eder-

siniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır" (Saff, 6/10-11).

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah öyle bir cemaat getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; mü'minlere karşı mütevazı, kâfirlere karşı ise çetindirler. Allah yolunda mücâhede ederler. Ve kınayanların kınamalarından da çekinmezler". (Mâide, 5/54)

Din'e hizmetten daha büyük vazife yoktur:

Yeryüzünde irşad, tebliğ, cihad ve Din'e hizmetten daha büyük bir vazife yoktur; olmuş olsaydı, Allah seçip gönderdiği peygamberlerine o vazifeyi yüklerdi. İrşad, güneş gibi doğup insanlığı aydınlatma, Allah'ı tanıtma ve insanları saflaştırıp özlerine erdirme manâ ve hususiyetiyle nebîler için en yüce paye ve Allah indinde en nezih bir meslek ve vazifedir ve Hz. Adem (Alehisselam)'dan beri bu davete icabetle aynı vazifeye sahip çıkan herkes, bu noktada nebîlere iştirak etmiş ve onlarla aynı sofrada oturmuş olur. Her iş, kendi çapı, ehemmiyeti ve ağırlığı nispetinde seviye sahibi insanlara gördürülür; işte, İ'lâ-yı Kelimetullah, kendi üstünde bir vazife olmadığı içindir ki, öncelikle nebîlerle temsil edilmiştir.

Niçin Hizmet Etmeliyiz?

1- Her şeyden önce, biz kuluz ve kulluğun hakkını yerine getirmek için de hizmet etmek mecbûriyetindeyiz.

2- Emr-i bi'l-ma'rûf, nehy-i ani'l-münker, günümüzde her zamankinden daha çok zimmetimize terettüp eden bir farz-ı ayndır.

3- Bize kadar kusursuz gelen bu dini, bizden sonrakilere aynı şekilde kusursuz, ârızasız ve noksansız intikal ettirmek sorumluluğu altındayız.

4- Bu yol, başta Allah Rasûlü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) olmak üzere, bütün selef-i sâlihînin yoludur ve bu yolda yürümek bizim için bir vecîbedir.

5- Mazhar olduğumuz nimetlere nimetin cinsinden şükürle mukabelede bulunmak da, hizmet etmeyi gerektirmektedir. Evet hizmet adına, bin bir türlü imkânlar içinde yüzüyoruz. Bu da'vânın, bizden önce geçen çilekeş temsilcileri, bizim sahip olduğumuz imkân ve fırsatlara sahip olsalardı, çok uzun zamanda yaptıklarımızı kısa zamana sığdırabilirlerdi...

Vazifeyi terkedenler, zelil ve helak olmuşlardır:

Allah, bu vazifeyi terkedip, sefahet ve dalâlete saplanan milletleri zelîl ve helâk etmiştir; İlâhî bir kanundur bu.(Hûd, 25/102) İşte Bizans, Pompei ve işte Yunan ve Endülüs..! Sahih-i Müslim'de yer alan bir hadislerinde Efendimiz, **"Bir kimse hayatında din-iman adına hiç bir gayret göstermeden ve mücahede de bulunmadan ölürse bir nifak şaibesi altında ölmüş gibidir"** buyurur. Şu veya bu şekilde maddi, mânevî, yahut dünyevî bir zarar endişesiyle bu Nebî vazifesini terkedenler, sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ağzına girmiş sayılırlar.

İrşad ve tebliğ, farzlar ötesi farz mesabesindedir:

Bu vazife her ne kadar müeyyidat'tan sayılmışsa da, günümüzde kazandığı farzlar ötesi farz keyfiyetiyle, her mü'mine terettüp etmektedir. Bu vazife yapılmadığı takdirde, işlemeyen çok şeylerle beraber şahsî farzlar da terke uğrar. Bu mübarek vazife, farz-ı kifaye olduğu dönemlerde bile, herkesin müsabaka yaparcasına uğrunda koştuğu bir farz-ı kifaye idi.

Dine hizmet, belli şahıs ve zümrelerin inhisarına bırakılamaz:

Bu vazife, belli şahıs veya zümrelerin inhisarına bırakılamaz. Nasıl olsa sahip çıkanlar var deyip, bu vazifeyi üzerinden atmaya çalışan bir mü'minin kalbinin, îman ve Kur'ân adına atıp atmadığından şüphe edilir...

Gâye, Allah (Celle celalühü)**'nün rızasını kazanmaktır:**

En birinci hedef ve gayemiz, başka hiç bir şey

değil, sadece ve sadece Allah ve Rasulü'nün anlatılması, sevdirilmesi ve davranışımızda Allah'ın rızası ve hoşnutluğunun aranmasıdır. Buna ihlâs ve samimiyet de diyebiliriz. Allah rızası gözetilmeden yapılan irşad ve tebliğ, ruhsuz ceset gibidir. İç derinliğimiz, murakabemiz ve Rabbimizle kavî bir münasebetimiz yoksa, zaten müessir de olamayız. Evet, Allah rızası istikametinde "Rabbimi ve Nebîsini anlatıp, sevdiremeyeceksem, benim için toprağın altı üstünden daha iyidir."

Bu vazifede temel şart, dertli ve sancılı olmaktır:

Evet, dertliler dertlisi Peygamberimiz ve O'nun Sahabisi gibi çile ve ızdırap çekmiyor; bir iş, bir ticaret, bir makam adına katlandığımız sıkıntılar kadar olsun o uğurda bir sıkıntıya katlanmıyor, katlanamıyor ve "kime, nerde, nasıl Rabbimi anlatabilirim" düşüncesiyle sancı çekmiyor, hafakanlara girmiyor; yerinde evimizin yolunu şaşıracak kadar o işin mecnunu olamıyorsak, bu takdirde zaten müessir olmamız imkânsızdır.

Bu vazifenin bir diğer esası, hal ve kâl vahdeti, yani söz ve amel birliğidir:

Söylediğimizi yaşayacak, yaşadığımızı söyleyeceğiz. Her şeyden önce, Cenâb-ı Hakk'ın emirlerini nefsimizde en yüksek seviyede temsile çalışmamız şarttır. Evet, hayatımızda ışıl ışıl Kur'ân parlamalı ve anlatacaklarımız da, yaşadıklarımıza tercüman olmalıdır. Nuranî olmalıyız; olmalıyız ki, başkasını da aydınlatabilelim. Sadece ilim yapmak, fişlemek veya kitaplardan aktarma yaparak yeni kitaplar meydana getirmek değil; kitaplarda yazılanları hareketlerimize aktarma ve yaşamakla ilim yapıp, kitap yazmalıyız. Başkalarının menkıbe ve destanlarını anlatmak yerine, kendimiz gökler ötesi alemlerde menkıbe ve destanlara mevzû olmalıyız. Yoksa, Mirac'da müşahede edildiği üzere, dudaklar ateşten makaslarla doğranır, bedenler bir kütük gibi cehenneme yuvarlanır ve yığınların maskarası oluruz...

Şu ayet-i kerime iyi incelenmelidir:

"(İnsanları) **Allah'a çağıran, iyi iş yapan ve "Ben müslümanlardanım" diyenden kimin sözü daha güzeldir?**

İyilikle kötülük bir olmaz, Sen (kötülüğü) **en güzel bir şekilde önle/sav. O zaman seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki candan bir dost olur. Buna** (bu güzel davranışa) **ancak sabredenler kavuşturulur; buna ancak** (hayırdan) **büyük nasibi olan kimse kavuşturulur. Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işiten, bilendir."**[1]

Bu ayetleri incelediğimizde göreceğiz ki Allah (Celle celalühü) en güzel sözlü olarak üç sınıf insan sıralamıştır:

a. (İnsanları) **Allah'a çağıran.**

b. İyi iş (Salih amel) **yapan**

c. "Ben müslümanlardanım" diyen

Aslında bu üç husus birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Çünkü insanları Allah'a ve onun yoluna çağıran kişinin iyi işler yapıp, güzel konuşması ve de Müslümanlardan olması gerekir. Tersinden ele aldığımız zaman; bir insan ben müslümanım der de iyi iş yapmazsa, onun bu sözüne kim itibar eder?!!! Müslüman olduğunu iddia ettiği halde davranışları ve işleri bozuk ve yamuk olan kişinin, insanları Allah'a ve O'nun yoluna çağırmaya ne hakkı olabilir ki?!!!

Bir de şuna dikkat etmek gerekir: Bugün "beden dili" denilen tavır ve duruş ifadesi (lisân-ı hâl) sözlü anlatımdan çok daha önemli ve etkilidir. Atalarımız "Lisân-ı hâl, lisân-ı kâlden evlâdır" demişlerdir. Ayette de insanın, bir yandan sözlü olarak Müslümanlığını ifade edip insanları Allah (Celle celalühü)'nün yoluna davet ederken, diğer yandan bunu yaşantısıyla ispatlaması istenmektedir. Aksi halde insan "**Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir**

1 Fussilet 41/33-36

nefretle karşılanır."[2] ayetlerinin muhatabı olur.

İnsanları Allah'a çağıran kişinin en başta dikkat etmesi gereken konulardan biri güzel, hikmetli ve yerinde söz söylemektir. Söz ve davranışlarının tutarsız, saçma ve çelişkili olmaması gerekir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm din davetçilerine tebliğ emrini verirken bunun metodunu da yine bizzat kendisi belirlemiştir:

"(Resûlüm!) **Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et! Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri de çok iyi bilir."**[3]

Hakk'a davet açısından insanlar üç sınıfa ayrılabilir. Bu ayet-i kerimede üç sınıfa yapılacak davet şeklinin bir özeti sayılmalıdır:

1. Aklı selim sahibi ve eşyanın hakikatini öğrenen araştırıcı alimlere kesin delil anlamına gelen "hikmet" ile davet yapılır.

2. Halkın çoğunluğunu teşkil eden ve henüz sağlam fıtratını koruyan orta sınıf insana güzel öğütle davet yapılır.

3. Mücadeleci, inatçı ve düşman kimseleri davet ederken de mücadele yolunun en güzeli uygulanmalıdır. Zira unutmamak gerekir ki, Allah Hz. Musa'ya, Firavun'a bile yumuşak sözle davette bulunmasını emretmiştir. Nitekim bir ayette Allah, Hz. Musa ve Hz. Harun'a, Firavun'a gitmelerini ve ona yumuşak söz söylemelerini emreder. Allah bunun nedenini de Kuran'da şöyle bildirmiştir:

"İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, iyiden iyiye azdı. Ona yumuşak söz söyleyin. Umulur ki o, öğüt alıp-düşünür (aklını başına alır) **veya içi titrer-korkar."**[4]

Ayette de bildirildiği gibi, Allah böyle üstün bir tavra karşılık, müminlerin düşmanlarını "sıcak bir dost"a çevirir. Bu Allah'ın sırlarından biridir. Çünkü tüm insanlar Yüce Allah'ın kontrolündedir ve kimi isterse onun kalbine sevgi sıcaklığını ilham eder.

Bu ayetlerde müminlerin, davet yapacağı kimselere ve düşmanlarına karşı nasıl bir tutum içinde olmaları gerektiği bildirilmiştir. Bunlar elbette ki sabır, güç, alçak gönüllülük ve akıl gerektiren davranışlardır

En yüksek ideal, bütün gönüllere Allah (Celle celalühü)**'nün ve Rasûlü** (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)**'in ismini ulaştırmaktır:**

Bu vazifeyi yapmaktaki en büyük ideal, arzdan fezalara, Allah'ın ve O'nun Nebi'sinin mübarek isminin ulaşmadığı bir gönül bırakmamaktır: **"Böylece sizi seçkin ve şerefli bir ümmet kıldık ki, bütün insanlar üzerinde adalet örneği ve Hakkın şahitleri olasınız"** (Bakara, 2/143) âyetinde de belirtildiği gibi yeryüzünün hâkimi, hakemi, muvazene ve denge unsuru, beynelmilel mes'elelerde nihaî mercî, mazlumların mağdurların hâmisi ve İslam dünyasının ma'küs kaderini değiştirme sorumluluğunu yüklenmiş düşünce topluluğu olabilecek insanlar, ikinci defa dünyayı ihyâ edip, semaya merdiven dayayacak ve göklerin burç ve kehkeşanlarında da Allah'ın yüce adını anlatmağa çalışacaklardır.

Muhterem okuyucularım inşallah önümüzdeki yazımızda "irşad ve tebliğ bu dönemde nasıl olmalıdır? İlmin bu noktada fonksiyonu nedir?" gibi soruların cevaplarıyla konumuza devam edeceğiz.

Ayrıca Kocatepe Kur'an Kursu 2010 yılı mezunu hafızlarımızla 05 Nisan -20 Nisan arasında umre programında olacağız. Sizleri de dualarımızda zikredeceğiz, sizler de bizleri duadan unutmayınız.

Selam ve dua ile..

Devam Edecek

2 Saff 61/2-3. aynı mahiyetteki bir başka ayet için bkz. Bakara 2/44.
3 en-Nahl 16/125
4 Tâ hâ 20/43-44

HÂCE YAKUB-U ÇERHÎ
(KUDDİSE SÜRRUHU)

Hâce Yakûb-u Çerhî Hazretleri, Gazneye bağlı Çerh köyünde doğmuştur. Doğduğu yere nisbetle Kendisine Çerhî denilmiştir. İsmi Yakûb'dur. Babasının ismi Osman, dedesinin ismi ise Mahmûd'dur.

Yakûb-u Çerhî Hazretleri orta boylu, beyaz tenli, güzel yüzlü bir zat idi. Sakalı şerifleri beyaz olup seyrekçeydi. O mübarek nurlu alnında bir ben vardı. Zahirî ve bâtınî ilimlere vakıf olup maddî, manevi, rumuz ve işaretler sahibiydi.

Değişik memleketlere ilim tahsili için giden Yakub-u Çerhî Hazretleri, tasavvuf yoluna ilk olarak Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin eliyle intisap etmişti, ancak seyri sülûkünü tamamlaması ise Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin damadı ve halifesi olan Alauddin Attâr Hazretleri'nin vasıtasıyla olmuştur.

İlim öğrenmek için önce Herat şehrine gidip ilk tahsilini orada yaptı. Daha sonra da yüksek ilimleri tahsil etmek için Mısır'a gitti. Orada devrin en büyük alimlerinden şer'î ve aklî ilimleri okudu. O asrın en büyük alimlerinden olan Şeyh Şihabuddin Şirvânî'den ve diğer alimlerden ilim tahsil edip, Dîni ilimler sahasında fetva verecek seviyeye geldi. Yine o yıllarda devrin büyük sûfilerinden olan Sühreverdiyye'nin Zeyniyye kolu kurucusu Zeynüddin Hafî Hazretleri ile de arkadaşlık etti.

Ubeydullah Ahrar Hazretleri şöyle anlatıyor:

"Şeyh Yakub-u Çerhî ve Şeyh Zeynüddin Hâfî, Mısır'da beraberlermiş ve iki kardeş gibiymişler. O zamanın büyük âlimlerinden Mevlânâ Şihabüddin Şirvânî'den birlikte ders okumuşlar. Aralarında meşrep ve intisap birliği de varmış. Bir gün Yakub-u Çerhî bu fakire şöyle sordular:

- Duydum ki Şeyh Zeynüddin Hâfî, vakı'aların çözümü ve rüya tabiriyle meşgulmüş.

Bu işe çok önem verip üzerinde duruyormuş. Müridlerinin rüyalarını tevil ettiğinde bu umumiyetle doğru çıkarmış. Sen Horasan'da çok bulun-

dun, bu tâbirlere güvenildiği doğru mudur? Ben de cevaben:

- Evet, doğrudur! dedim.

Bunun üzerine kendisinden geçti. O anda eliyle bir tarak gibi sakalı şerifini kavradı ve bir

saat kadar öylece kaldı. Onun yolu buydu, zaman zaman böyle kendinden geçerdi. Yine öyle oldu başı göğsüne düştü, sakalından birkaç beyaz tel parmaklarında kaldı. Kendine geldiğinde şu beyti okudu:

Güneştir sevdiğim güneşten söylerim her dem,

Geceye esir değilim uykudan sözler edemem.

Yakub-u Çerhî Hazretleri şöyle anlatır:

"İlim tahsil ederken, Herat'ta kaldığım müddetçe yemeklerimi Hoca Abdullah Ensarî Hazretlerinin dergâhında yerdim. Zira onun vakıf şartlarında genişlik vardı. Herat şehrindeki vakıfların üç tanesinden başkasında, yiyeceklerin helal olması konusunda emin olunacak şartlar mevcut değildi. Emin olan üç vakıftan biri Hoca Abdullah Ensârî, öbürü Hankâh-ı Melik, diğeri de Gıyasiye medresesi vakıflarıydı. Mâveraünnehir büyükleri işte bu sebepten dolayı müridlerini, vakıflarının çoğu uygunsuz olan ve helâl lokmanın az bulunduğu Herat'a göndermezlerdi. Şayet manevi yolun sâlikleri şüpheli veya haram yiyecek olurlarsa, manen ilerlemek yerine geriye, kötü tabiatına dönmüş olurlardı ki, o zaman maksat hasıl olmazdı.

Yakub-u Çerhi Hazretleri, Herat ve Mısır medreselerinde okuyup Şer'i ilimlerde derinleşerek, rusuh sahibi olduktan sonra Buhârâ'ya gitti. Orada da bazı âlimlerden ilim tahsil edip icâzet aldı. İlim tahsilini kamil bir şekilde tamamlayınca vatanına dönmeye karar verdi. Fakat bu arada, evvelden beri muhabbet beslediği, gönlünde çok büyük bir yeri olan Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin sohbetlerine katılmayı ve Kendisini ziyaret edip duasını almayı arzu etti. Bu olayı Yakub-u Çerhî Hazretleri şöyle anlatır:

"Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin hizmetine girmeden evvel de kendilerine karşı büyük bir muhabbetim vardı. Buhara'nın âlimlerinden ilim tahsil edip icâzet aldıktan sonra memleketime dönmek üzereydim. O sıralarda içimde Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin yanına gitmek arzusu hasıl oldu. Sanki manevi bir bağ beni, ona doğru çekti. Bende Hâce Hazretlerinin ziyaretine gidip huzuruna çıktım. Kendisine; "beni hatırdan çıkarmayınız. Dualarınız ve himmetleriniz her daim üzerimde olsun" diye tazarruda bulundum.

- Tam gideceğin zamanda mı bana geliyorsun? buyurdu.

- Öyle oldu. Gönlüm iştiyakınızla dolu, dedim.

- Bu arzu ve iştiyak ne sebepten geliyor?

- Siz herkesin makbulü ve hürmetine mazhar olan büyük bir zatsınız.

- Bu sebep kâfi değil, daha makbul bir şey bulman lazım. Zira halkın beni kabulü

şeytânî de olabilir.

- Sahih bir hadis-i şerifte; **"Allah-ü Teâlâ bir kulunu severse, onun sevgisini**

kullarının kalplerine düşürür. İnsanlar onu severler." buyrulmuştur.

Ben böyle söyleyince tebessüm ettiler ve şöyle buyurdular:

- Biz Azîzân topluluğuyuz!

Bu sözü duyunca irkildim ve kendimden geçer gibi oldum. Çünkü Şah-ı Nakşibend Hazretlerini bu ziyaretimden bir ay kadar önce bir rüya görmüştüm. Rüyamda bana "Azîzân'ın müridi ol!" demişlerdi. Şah-ı Nakşibend Hazretleri "Biz Azizan topluluğuyuz." buyurunca o rüyayı hatırladım ve Ona karşı muhabbetim ziyadeleşti, kalbî olarak tamamen kendilerine bağlandım. Ben tekrar:

- Efendim bana himmet buyurunuz, hatırınızdan çıkarmayınız, diye yalvardım.

Buyurdu ki:

- Bir gün Azîzân'dan (Ali Ramiteni Hazretleri'nden) böyle bir istekte bulunmuşlar.

O da; 'bir şeyin hatırda kalması için bir vasıtaya ihtiyaç olduğunu' söylemiş ve hatırlamaya vesile olacak bir şey istemişler.

Bunu söyledikten sonra, bana mübarek takkesini hediye ettiler ve dediler ki:

- Senin yanında bana verecek bir şeyin yok! Bari şu takkeyi al da, ona her göz ve el

atışında bizi hatırla ve yanında bul!

Bundan sonra ayrıca şöyle bir tenbihte bulu-

nup:

- Bu yolculukta Mevlânâ Tâceddîn Deştgûlegî'yi bulmaya gayret et. Çünkü o,

Allahü Teâlânın velîlerindendir, buyurdu.

Yola çıktıktan sonra içime Belh şehri üzerinden memleketime dönme arzusu düştü. Fakat Belh nerede, (Mevlânâ Tâceddîn Deştgûlegî'nin bulunduğu belde olan) Deştgûlek nerede? Aralarındaki mesafe çok uzaktı.

Sonra Belh'e doğru yola çıktım. Ama bu yolculukta öyle hadiseler cereyan etti, öyle vesîleler oldu ki, birden kendimi Deştgûlek yakınlarında bir yerde buldum. İşte o zaman Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin kıymetli tenbihleri hatırıma geldi. İşâretlerinden dolayı şaşırıp hayran kaldım. Böylece Deştgûlek yolunu tutup, doğru Mevlânâ Tâceddîn Deştgûlegî'nin ziyaretine gittim. Onunla görüşüp sohbetine katıldım. Bu arada Şah-ı Nakşibend Hazretlerine olan bağlılığım ve muhabbetim o kadar ziyadeleşti ki, hemen geriye Buhara'ya dönüp Ona tamamıyla teslim olmak iştiyakı beni sardı. Orada Allah delisi, meczub bir zat vardı. Onu yolun kenarında otururken gördüm. Ona:

- Ben gidiyorum! deyince, nereye gittiğimi bile sormadan bana:

- Hiç durma, çabuk git! diye cevap verdi.

Ve oturduğu yerde toprak üzerine bir takım çizgiler çizdi. Kendi kendime "Bu çizgileri

sayayım, eğer tek çıkarsa, bunu içimdeki niyetin doğruluğuna işâret kabul edeyim. Şüphesiz Allah tektir ve teki sever." diye düşündüm. O çizgileri şöyle bir saydım, hakikaten tek çıktı. Bunun üzerine Şah-ı Nakşibend Hazretlerine gitmeye kesin olarak karar verip yola çıktım.

Nihâyet Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin o yüce huzûrlarına kavuştum. Kendisine halimi arzettim. Bana "Vukûf-u Adedî" zikrini telkin etti ve:

- Elinden geldiği kadar zikirde tek sayıya riâyet et, buyurdu.

Böylece yolda karşılaştığım o meczubun yer üzerine çizdiği ve benimde huccet olarak kabul ettiğim çizgilerin, tek oluşuna işâret buyurdu.

Yakup Çerhî Hazretleri bir keresinde şöyle anlattı:

"Allah-ü Teâlâ'nın lütfu inayetiyle bu yola girmek arzusu ve isteği bende ciddi manada ortaya çıkınca, Şah-ı Nakşibend Hazretlerine ziyaretlerimi sıklaştırdım. Onun da bana karşı olan kerem ve iltifatları artıyor, bu da beni çok memnun ediyordu. Çeşitli vakıalar ve gaybî işaretler neticesinde, anladım ki mürşidim gerçekten kâmil ve mükemmeldir, evliyanın en büyüklerindendir.

Bir gün istihare niyetiyle Kur'an-ı kerimi açıp bir ayeti işaret tutmak istedim. Açtığımda tevafuken En'am süresinin doksanıncı ayeti kerimesi çıktı. Mevla Tela şöyle buyuruyordu: "**Onlar Allah'ın hidayetine eriştirdiği kimselerdir, sen de onların gittiği yoldan yürü**..." Kur'anı Kerimden tefe'ülüme gelen bu cevap, Onun hakkındaki hüsnü zannımı ve bağlılığımı daha da ziyadeleştirdi.

O sıralarda ben Fetihâbâd şehrinde oturuyordum. Bir gün o civarda medfun bulunan Şeyh Seyfeddin Baherzî'nin kabrini ziyaret etmek istemiştim. Bâtınımda öyle bir manevi hava esti, öyle fırtınalar koptu ki oralarda duramadım ve derhal Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin huzuruna kavuşmak için Kasr-ı Arifan'a doğru yola çıktım. Oraya vardığımda Hace Hazretlerini yola çıkmış beni beklerken buldum.

Beni buyur etti, ihsanda bulundu. Namaz vakti gelmişti. Namaz kılındıktan sonra bu fakirle sohbet ettiler. Heybetleri beni öyle sarmıştı ki, konuşmaya ve Ona cevap vermeğe mecalim kalmamıştı. Şöyle buyurdu:

- Gelen Hadisi şeriflere göre ilim iki kısımdır. Biri kalp ilmidir ki, bu ilim en faydalı olanıdır. Bu ilmi Resuller ve Nebiler talim eder. Diğeri ise lisan ilmidir. Bu ilim de Allah'ın insanoğluna hüccetidir. Ben sana Allah'tan bâtın ilmi nasip etmesini dilerim. Böyle dedikten sonra devam ettiler:

- Sadakat ehliyle düşüp kalk ve onlarla halleş! Yalnız bunlarla düşüp kalkman ve halleşmen sıdk ile olsun. Çünkü Onlar 'Cevâsîsü'l-Kulûp'tür. Kalb casuslarıdır. Kalbinize girerler ve himmetinize göz atarlar. Şimdi senin durumuna gelince, Biz kendi kararımızla kimseyi kabul edemeyiz. Böyle memuruz. Bir istihare edelim bakalım bize ne işaret buyurulur. Eğer seni kabul ederlerse, biz de kabul ederiz.

Ben ömrümde o geceki kadar zor ve çetin geçen bir gece geçirmedim. Sabaha kadar heyecan ve endişeden eridim bittim. Acaba benim için kabul kapısı açılacak mıydı? Saadet kapısının açılması-

nı umarken, bu kapının yüzüme kapanmasından korktum ve sabaha değin ıstırap içinde kıvrandım durdum. Sabah namazını Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin ardında kıldım. Namaz bitince bana şöyle buyurdular:

- Sana müjdeler olsun ki kabul işareti geldi. Biz insanları az kabul ederiz, kabul

ettiğimizde de geç kabul ederiz. Ta ki gelenlerin nasıl geldiği ve zamanının gelmiş olduğu belli olsun.

Bundan sonra Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, silsilelerini Abdülhâlik Gucdüvânî Hazretlerine kadar gösterdi ve bana "Vukûf-u Adedî" zikrini telkin etti, sonra buyurdular ki:

-Bu, Ledün ilminin başıdır. Hızır (Aleyhisselam)'ın, Abdülhâlik Gucdevânî Hazretlerine

talim ettiği budur.

Yakub-u Çerhî hazretleri şöyle devam etti:

"Bundan sonra nice zaman Şahı Nakşibend Hazretlerinin hizmetinde ve sohbetlerinde

bulundum. İcâzet verdiği güne kadar yanlarından ayrılmadım. Yanlarından ayrılıp yola çıkacağım zaman:

- Sana tarîkat edebi ve hakîkat sırrı olarak bizden ne erişmişse, Allah-ü Teâlâ'nın kullarına

götürüp ulaştır. Bu senin saadete kavuşmana sebep olur, buyurdu. Ayrıca seçkin müridi ve halîfesi olan Alauddîn Attar Hazretlerinin sohbetlerine katılmamı emretti.

Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin vefâtından sonra, ben uzun müddet Bedahşan'da kaldım. Alâuddîn Attâr ise Çigâniyân'da bulunuyordu. Bana bir mektup gönderip Nakşibend Hazretlerinin emrini hatırlattılar. Bunun üzerine hemen Alâuddîn Attâr Hazretlerinin yanına gittim, vefâtına kadar da yanlarından hiç ayrılmadım. Vefâtlarından sonra üç gün daha orada kalıp sonra memleketime döndüm."

Yakûb-u Çerhî hazretleri, önce Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin, sonra da onun halîfesi olan Alâuddîn-i Attâr'ın sohbetlerinde yetişip kemâle geldi ve ondan sonra manevi emaneti devralıp, insanlara doğru yolu gösterdi.

Nefahat'ta şöyle geçmektedir:

Yakub-u Çerhî Hazretlerinin irşadına layık olan Hace Nasıreddin Ubeydullah şöyle anlatmıştır: "Heratta bulunurken beni, Hace Yakub-u Çerhî'yi görmek arzusu sardı. Yola çıktım. Ve gayet sıkıntılı ve meşakkatli bir yolculuktan sonra huzurlarına kavuşup, sohbetleriyle müşerref oldum. Fakat bana bir başka siyaset simasıyla göründü. Sert konuşma yüzüyle ortaya çıktı. Bana öyle sert söz söyledi ki, neredeyse içim Ondan kopacaktı. Bunun üzerine beni bir ümitsizlik sardı. Çok mahzun olup kederlendim. Ama her şeye rağmen yine Onun meclisine gitmeden duramadım. Bu sefer bana son derece sevimli bir sıfatla göründü. Çok lütuflarda bulunup ilgi gösterdi.

Hace Ubeydullah bir seferinde de şöyle buyurmuştur:

"Yakub-u Çerhî Hazretleri, bu fakirin gözünde bir büyüğün sıfatında ortaya çıktı. Benim müridlik ve sevgi bağım tamamen o büyüğe idi, o zat dünyadan göçeli çok olmuştu. Sonra o sıfattan soyundu. Tasavvuruma göre o suret benim hayatıma girmiş ve halim olmuştu. Hazreti Hacenin bazı yol arkadaşlarından işittiğime göre bu manayı onlarda müşahade etmişler. Yani önce o sıfatla ortaya çıkmış, sonrada o sıfattan soyunmuş, bu durumu onlarda görmüş ve yaşamışlar. Bu fakirin inancı oydu ki, bu değişik suretlere girip çıkmak Onun Kendi isteğiyle oluyordu, bunu isteyerek yapıyordu.

Yakub Çerhi Hazretleri, halife ve müridlerini genellikle istidatlılardan seçer ve Onları Nakşî âdâbıyla yetiştirirdi. Bir keresinde manevi emaneti teslim edeceği halifesi Ubeydullah Ahrar'ı işaret ederek:

- Talib, mürşidine Ubeydullah gibi gelmeli, meşalesi hazır, yağı ve fitili tamam, iş

bir kibrit çakıp ateşi tutuşturmakta, buyurmuştu.

Zahir ve batın ilimlerinde rusuh sahibi olan Yakub-u Çerhi Hazretleri, pek çok halife yetiştirdi ve pek çok kimsenin Hak yola girmesine vesile oldu. Şeyhinin vefatından sonra yerleştiği Hisar köylerinden Helganu'da Hicri 851 (1447) yılında vefat etti. Kabri şerifi oradadır.

Yakûb-u Çerhî Hazretlerinin, Fâtiha, Tebâreke ve Amme cüzlerinin tefsîriyle, Risale-i Ünsiyye ve Risale-i Neyname adlı eserleri vardır.

Devam edecek

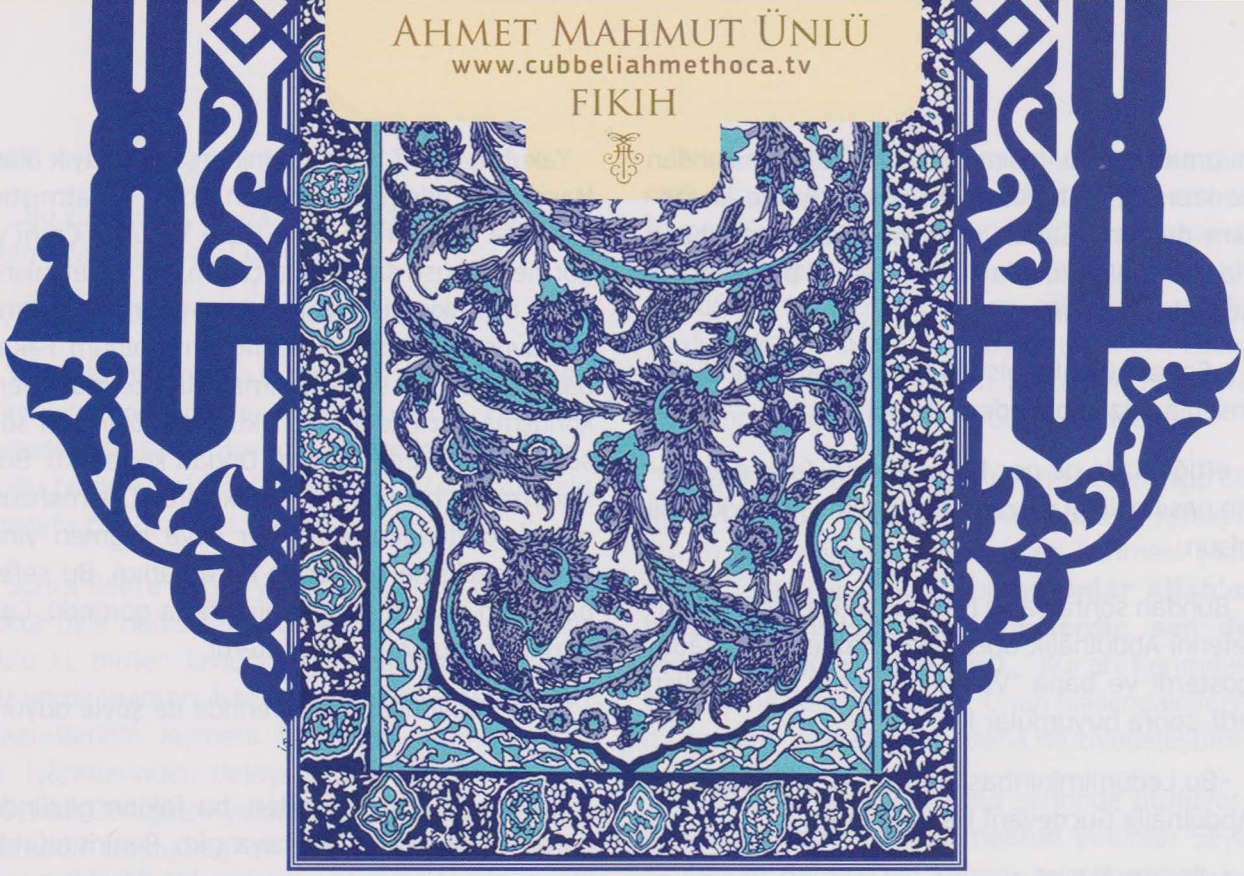

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: Iskat nasıl yapılır? Babam iki sene önce vefat etti, o zaman ıskatını ödeyemedik, şimdi ödesek olur mu?

CEVAP: Iskat düşmek, düşürmek demektir. Iskât-ı salât; ölmüş bir insanın üzerinden, kazâya kalmış farz namazlarıyla vitir namazları borçlarını düşürmek ve affettirmek ümidiyle yapılan bir tasadduk muamelesidir. Iskât-ı savm ise; ölünün üzerindeki oruç borçlarını düşürmek mânasındadır. Bu ıskat meselesini çoğu hocalar inkâr eder ama vardır. Ben Efendi Hazretlerinden de bu meseleyi duymuşumdur. Ulema Kitap ve Sünnete dayanarak ıskatın hükmünü bildirmişlerdir. Haşiye-i Tahtavi, Halebi, Dürrü'l-Muhtar, Mülteka, Vikaye gibi kitaplarda ölü için ıskat ve devir yapmak gerektiği bildirilmektedir.

"Iskat nasıl yapılır" meselesine gelince; ölünün arkasından yaşı hesap edilir, ortalama bir buluğa erme çağı baz alınır. Bu da on iki yaşıdır. Kaç sene yaşadı? Diyelim yetmiş iki sene yaşadı. Bundan, buluğ çağından önceki on iki seneyi düşersek, kalır altmış sene. (Bu kişinin altmış senelik mükellefiyeti çerçevesinde, kılamadığı namazlar, tutamadığı oruçlar v.b. buraya bir takım şeyler de dâhil edilir.) Ölen kimsenin hiç oruç tutmadığını farzederek hesaplayacak olursak; senede 30 gün oruç var, bunu 60 seneyle çarparsak eder 1800 gün. Her gün için bir fidye vermek gerekir. Bir fidye miktarı 7,5 lira diyelim, o zaman ne olur? 7,5 lirayı 1800 günle çarpmak gerekir.

Namazın ıskatında ise; verilmesi gereken fidye miktarı, bir günlük namaz vitirle beraber 6 vakit üzerinden hesap edilir. Ölenin kaç günlük namaz borcu varsa 6 ile çarpılır ve kılmadığı namaz vakitleri bulunur. Bununla da fidye miktarı olan 7,5 lira çarpılınca tasadduk edilmesi gereken miktar bulunur. Tabi bu hesap neticesinde çok büyük rakamlar çıkıyor. Bu paraları vermeye kimse baş edemeyeceği için mecburen devir usulüne başvurulur.

Devrin yapılışı şöyledir: Önce ıskat için ayrılan paranın, ölünün ne miktar borçlarına kâfi geldiği tesbit edilir. Sonra ölünün bütün borçlarının ıskâtı için daha kaç tane o miktarda para fidye olarak verilmesi gerektiği hesaplanır. Bundan sonra da, ıskât için ayrılan para bir fakire

tasadduk edilir. Parayı alan fakir "aldım kabul ettim" der, sonra da gönül rızasıyla, ıskatı yapan şahsa "sana bağışladım" deyip geri verir. (Zira herkes mülkünü dilediğine hediye ve hibe edebilir.) Hibe yoluyla geri alınan para, tekrar o şahsa veya bir başka şahsa tasadduk edilir. Parayı alan şahıs yine o parayı alıp kabul ederek tekrar hibe yoluyla geri verir. Bu muamele, o meblağ ile ölünün borçlarının tamamını ıskât edecek miktara ulaşıncaya kadar devam eder. Sonunda bu para o devir işlemi yapılan fakirlere dağıtılır. Yani bu parayı ölü yakınları alıp da cebine koymazlar.

Bu ıskat muamelesi, artık borçlarını kaza etmeye imkânı kalmamış bir müslümanın uhrevî mesuliyetini azaltmak gibi, çok hayırlı bir maksada yöneliktir. Nitekim İmam-ı Azam efendimiz. "Bundan ölüye hayır ve fayda umulur." buyuruyor. Efendi Hazretlerinden böyle duydum... Allah'ımız fazlu kerem ve cömertlik sahibidir...

Yalnız ne gariptir ki, vefat eden bir adam, Tahtakale gibi yerlerde kaç tane dükkân miras olarak bıraktığı halde, oğulları da Müslüman çocukları olmalarına rağmen, maalesef çok az bir miktarı bile babalarının devir ve ıskatına vermediklerine şahit oldum. Onun için insanlar bunu da hesaba katarak, (eğer mirasçıları olan çoluk çocuğu, vefatından sonra bu parayı vermeyecek gibiyseler) kendi paralarını ölmeden önce bir yerlere ayırsalar çok daha iyi olur. Hatta Allah yolunda güvendikleri kardeşlere vermeleri daha güvenli olur.

Bu ıskatın derin muamelesi vardır. Haktır, biz bunu kabul ediyoruz. Çoğu hocalar bunu kabul etmez ama İmam-ı Azam efendimizin "hayır umulur" buyurduğu bir meselede biz ümitsiz olamayız.

Soruyu soran kardeşimiz, "babam iki sene önce vefat etti. Iskatını o zaman ödeyemedik şimdi ödesek olur mu?" demiş, elbette olur. Kaç sene önce ölse de mühim değil. Ama ilk gecesi yapılsa daha bir hafifleme olur ama iki sene olduysa da hiç fark etmez yapılabilir.

SORU: Namazda Fatihadan sonra, sırasıyla okuduğumuz süreler bitti ama namaz bitmedi. O zaman tekrar geri dönüp Kuran-ı kerim'in başından süre okunur mu?

CEVAP: Şimdi o şöyle olur. Teravih namazı kılıyorsun. Diyelim birinci rekatta Felak Süresi'ni okudun. İkinci rekatta da Nâs Süresi'ni okudun ve Kur'an-ı kerimin son süresine dayandın. Bir dahaki namaza kalkınca zaten o müstakil bir namaz oluyor, o zaman Fîl Süresinden de başlansa, Bakara süresinin başından "Elif Lâm Mîm'den de başlansa olur.

Fakat namazın birinci rekatında Nâs Süresini okur da, ikinci rekata kalkınca geri dönüp Fîl Süresini okur veya Kur'an-ı kerim'in başından "Elif Lâm Mîm'e geçerse, o zaman mekruh olur. Bu uygun bir şey değildir. Uygun olan, namazda zamm-ı surelerin Kur'an-ı kerimdeki sıraya göre okunmasıdır.

Bir de kısa süreleri okurken, okuduğumuz sureden sonraki sureyi atlayıp ondan sonrakini okumamız da mekruh olur. Yani birinci rekatta Fîl Süresini okudun, ikinci rekatta ise Kureyş Süresini atlayıp Ma'ûn Süresini okursan olmaz. Bir sure değil, en az iki sure atlayarak okumak lazımdır. Veya hiç atlamadan sırasıyla okunmalıdır.

SORU: Çok kaza namazı borcum var. Namazın sünnetlerini kılarken aynı zamanda kazaya da niyet etmek doğru mu?

CEVAP: Namazın sünnetlerini kılarken hem sünnete, hem de kazaya niyet edilemez. Çünkü kaza namazı farzdır, sünnet ise nafiledir. Nafileyle farz niyeti bir namazda cem' olmaz. İki niyet cem' olduğu zaman, ne farza niyet edilmiş olur ne de nafileye. Kıldığın hepten boşa gider. Çünkü namaz ya farzdır ya nafiledir, niyet birleşmez.

Ama nafile namazlarda niyetler birleşebilir. Yani diyelim ki adam abdest aldı ve camiye girdi. Şimdi hem abdest şükür namazı, hem de camiye girince tahiyyatül mescid sünneti tereddüb etti. Bu durumda abdest şükür için iki rekât, tahiyyetül mescid için ayrıca iki rekât

namaz kılmak şart değildir, sadece iki rekât kılsa bu hem abdest şükür, hem tahiyyetül mescid yerine geçer. İkisi de nafile namazdır çünkü. Fakat farzlarda bu olmaz, her farz müstakildir. Hem öğlene, hem ikindiye niyet edilmediği gibi, sünnetle farz da tek niyetle olmaz. Çünkü biri nafiledir borç değildir, diğeri kazadır borçtur.

Bu mesele şuna benzer; adam zekat veriyor hem de sadakaya niyet ediyor. Bu olur mu? Zekat zaten senin borcundur, farzdır. Zekatı vermekle farzı zimmetinden düşürüyorsun, bu arada birde sadakaya niyet etmek abestir. Gerçi bu durumda, abeste olsa yine de zekatını vermiş olursun. Fakat namaz öyle değildir. İki niyet olduğunda ikisi de boşa gider.

Onun için kazaları ayrı kılmalı, sünnetleri ayrı kılmalıdır. Ama "benim hiç vaktim yok, sünnet kılınca kaza borcum kalıyor ve zaman bulup kaza da kılamıyorum" derse o zaman sünnetleri kılmayıp kazaları kılacak ama hem sünnete, hem kazaya niyet etmeyecek. Sadece kaza namazına niyet ederek kılacak. Ama vakti olan sünneti de kılsın, onun sevabını kaçırmasın.

Şafî mezhebinde olanlar, kaza borcu varsa onları bitirmeden ne nafile, ne de sünnet namaz kılamazlar. Caiz değildir. Onun için onlar sırf kaza kılarak mutlaka ilk evvela kazalarını bitirmeleri gerekiyor. Zannediyorum bu sebepten dolayı "Şafîler sünnetleri kılmıyorlar" diye yanlış bir kanaat var. Şafîler sünnet kılmaz olurlar mı, tabi ki kılarlar. Ama kaza borcu olana da diyor ki; "önce borcunu öde de ahirette sorumlu olma. Zira ahirette sünnetten değil, kazadan mesul olacaksın." Dolayısıyla niyet meselesinde Şafîler, caiz olmadığı için zaten hiç sünnet kılamayacağından, onlar kazaya niyet ederler.

Hanefi mezhebinde olanlara ise sünnet kılma izni veriliyor. Bundan dolayı Efendi Hazretleri derdi ki; "on iki rekât kuşluk kılacağına iki rekât kılarsın, geri kalan kazanı kılarsın. Teheccüd namazını iki rekât kılarsın, sonra kaza namazı kılarsın."

Hanefi mezhebinde, namazların önündeki ve sonundaki sünnet namazlar kılınır. Geri kalan nafilelerden de sevabı alınacak kadar bir miktar kılınır. Bundan boş kalan vakitleri ise hep kazalara harcamak lazımdır. Fakat "ben sünnetleri kılarsam o zaman kazalarım hep kalacak. Çünkü çok yoğunum yoksa kazaları hiç kılamam" diyorsa, yani sünnetlerden sebep kaza kılmayı bırakıyorsa, ona sünnet kılmak caiz olsa da, o zaman borcunu ödemesi için kaza kılması gerekir. Ama yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, sünnete ayrı niyet edilir, kazaya ayrı niyet edilir. Tek niyet yapılır. Nafileyle farz bir niyette birleşmez.

SORU: Nafile namaz kılarken kaç rekatta selam vermek gerekir.

CEVAP: Gece kılınan namazlarda ikişer rekatta bir selam vermek sünnettir. Gündüz kılınan namazlarda ise, mesela kuşluk namazında dört rekatta selam vermek sünnettir, fazilettir. Velakin teravih namazında sekiz rekata kadar müsaade edilmiş, ondan sonrası mekruh görülmüştür. Ama yine de gece namazlarında iki rekat, iki rekat kılınmalıdır, efdal olan budur. Hadi bilemedin dört rekatta selam verilebilir ama bunu aşmamak lazımdır.

SORU: Tefsirli Mealde de geçtiği üzere, insan yaratılmadan önce meleklerin buna bir itirazı var. Hikmet öğrenmek için bile olsa bu itiraz günah olmaz mı? Halbuki melekler günahsız varlıklar değil mi?

CEVAP: Soruyu soran kardeşimiz, meleklerin hikmet öğrenmek için itirazda bulunmalarından bahsediyor ki, bu soruda çelişki var. Çünkü bir şeyin hikmetini öğrenmek için sorulan soru itiraz sayılmaz. Efendi Hazretlerimizin de, bizim de heyette bulunduğumuz "Tefsirli Meal"de, bu mesele anlatılırken, meleklerin sorusu için "itiraz" denilmiyor. Biz orada parantez içerisinde (itiraz kastıyla değil de, hikmetini öğrenmek için) diye özellikle kayıt koymuşuz.

Bu mesele Bakara süresi 30. ayeti kerimeden itibaren anlatılıyor. Âdem (Alehisselam) yaratılacağı zaman Allah-u Teala meleklerle istişare etmek üzere (Rabbimiz bundan münezzeh ama hikmeti böyle) **"Rabbin meleklere: "Muhakkak Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım." buyurmuştu da, onlar** (itiraz kastıyla değil de, hikmetini öğrenmek için)

"Orada bozgunculuk yapacak ve kanlar dökecek bir kimseyi mi yaracaksın? Oysa biz daima Sana hamdinle tesbihte bulunmaktayız ve sürekli Seni takdis etmekteyiz." demişlerdi."

Meleklerin bu şekilde sormalarının sebebi; yeryüzüne insanlardan önce cinler yerleştirilmişti, iki bin sene kadar. Yani insandan önce onlar vardı dünyada. Tabi Cinler burada rahat durmadılar, fitne çıkarttılar, birbirleriyle harp ettiler. Cinler dünyayı ifsad edince melek orduları gelerek bunları sürdüler. Dolayısıyla meleklerin evvelden gelen böyle bir deneyimleri var. Şimdi Mevla Teala insanı yaratacağını beyan edince, meleklerin aklına hemen yeryüzünü ifsad eden cinler geldi ve bu sebeple insanın da bozgunculuk çıkarıp, kan dökeceğini düşündüler. Nitekim öyle de olmuyor mu? İnsanlar birbirini kırıyor, cinayetler, savaşlar eksik olmuyor.

İşte Mevla Teala **"Yeryüzünde bir halife yaratacağım."** buyurunca, melekler itiraz için değil de, hikmetini öğrenmek için: "insanı hangi hikmete mebni yaratacaksın." diye soruyorlar. Mevla da buyuruyor ki: "Siz benim halifeliğime elverişli değilsiniz çünkü sizde nefis yok, cihat yok, mücadele yok, sizde ilim yok." İlim yok derken nasıl yok? **"O** (Allah-u Teala**) isimleri tümüyle Adem** (Aleyhiselam)**'a öğretmişti.** (Bakara süresi: 31)

Mesela atı gösterdi, onun ismini, neye yaradığını öğretti. Kepçeye, çanağa varıncaya kadar her şeyin, bütün mahlukatın isimlerini, onların ne işe yaradıklarını Adem (Aleyhiselam)'a bir anda öğretti. Onu adeta programladı. Sonra meleklere sordu. "Bunun adı nedir, ne işe yarar?" diye. Tabi melekler bilemediler. Bunun üzerine Mevla Teala'da buyurdu ki: "İşte hikmeti bu! Ben ona çok ilim yükleyeceğim ve Onu halife yapacağım."

Yani burada meleklerin Mevla Teala'ya itiraz etmeleri gibi bir şey söz konusu değil. Melekler günahsızdır, masumdur. Melekler Allaha itiraz etmezler. İtiraz etmek, isyan etmek demektir ki, Mevla Teala bir ayeti kerimede:

"Onlar söz(leriy)**le asla Onun önüne geçemezler. Zaten onlar sadece Onun emriyle iş yaparlar."** (Enbiya Süresi: 27) buyuruyor. Bir başka ayeti kerimede ise:

"Onlar, kendilerine emretmiş olduğu şeyler hususunda Allah'a isyan etmezler ve emrolundukları şeyi yaparlar." (Tahrim Sürsi: 6) buyuruyor. Ayeti kerimede de beyan edildiği üzere melekler isyan etmez, itiraz etmez. İtiraz ne demektir? Bir şey yap diyorsun ama o yapmıyorum diyor. Melekte böyle bir şey kesinlikle olmaz. Nitekim Mevla Teala "**Adem** (Aleyhisselam)**'a secde edin!"** buyurunca bütün melekler secde ettiler. Ancak İblis müstesna, o secde etmedi. Zaten o da melek taifesinden değildir. Kehf süresinin 50. ayetinde buyurulduğu üzere: **"O cinlerdendi.."** İşte itiraz etmek budur. Ama hikmeti öğrenmek itiraz değildir. Orada Mevla Teala meleklerle istişare ediyor. Onlarda "bunun hikmeti acaba nedir?" diye soruyorlar, itiraz etmiyorlar.

SORU: Bazen anne babamın sözünü dinlediğimde eşim ve çocuklarımla kötü oluyorum ne yapmam lazım?

CEVAP: Ne yapacak? Tabi ki anne babasını dinleyecek. Çünkü Allah'ın hakkından sonra ana baba hakkı gelir. Allah-u Teala Kur'an-ı kerim'de: **"Önce Bana şükret, sonra ana babana teşekkür et"** (Lokman: 14) diye emir buyuruyor. Diğer taraftan hadisi şerifte de "anasını, babasının kendisinden uzaklaştırıp, çoluk çocuğunu yaklaştıranlar" zemmediliyor. Onun için orta bir yol bulunması lazım. Bu gibi meselelerde çok siyasi davranmak, orta bir yol bulup ona göre hareket etmek lazım. Böylece hem ana baba hakkına riayet edip, hem de çoluk çocuğunu mağdur etmeyecek bir orta yola riayet etmek gerekiyor.

Ama öyle bir durum söz konusu ki, ille de birinden birinin üzülmesi kaçınılmaz hale geldi mi, anne babanın gönlü yapılarak onların üzülmemesi öne alınır. Tabi anne babanın istekleri de şayet meşru istekler ise...

Yok eğer anne babanın istekleri; "namazını terk et veya kızının başını aç" gibi meşru istekler değilse o başka. Adamın anası kalkıp; "sen bu kızı kapatıyorsun, sana hakkımı helal etmiyorum." diyorsa ki böyle anneler de var. Veya; "Kur'an kursuna gönderirsen, Kur'an eğitimi aldırırsan hakkımı helal etmem." gibi yasaklamalar getirip, annelik, babalık hakkını kullanarak baskı yapıyorsa, böyle durumlarda İslamiyetin emirleri, ana babanın hatırı için terk edilemez. Veya İslamın yasak ettiği şeyler, onlar istiyor diye yapılamaz. Yani Allah'a isyan olunan yerde velev ki ana-baba da olsa, kula itaat yoktur.

Ama anne-baba; "beni şuraya götür, ben filan yerdeyim beni oradan getir." derse, onların bu gibi meşru isteklerini yerine getirmek lazımdır. Böyle durumlarda kim üzülecek hesabı yapıldığı zaman, ana babanın üzülmemesi ve onların gönüllerinin yapılması tercih edilir.

SORU: Salavât-ı Kübra isimli bir risaleniz var. Bu salavat-ı okumanın faziletinden bahseder misiniz?

CEVAP: Onu okumanın fazileti risalenin başında yazıyor. Ayrıca bu risalede "Kün Feyekün Duası", Meşiet Duası", Rızık Duası" var.

Tabi "Salavât-ı Kübra" farklı bir şeydir, bu bir tek salâvattır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Medine mescidinde otururken Cebrail (Aleyhisselam) geliyor. Allah (Celle celalühü)'nün selamının getiriyor. Ve diyor ki: "Sana öyle bir hediye getirdim ki, Senden önce kimseye hediye edilmedi, Senden sonra da kimseye edilmeyecek." İşte bu hediye Salâvatı Kübra'dır. Bunları okuyandan Allah yetmiş bin belayı kaldırır. Kıyamet gününün şiddetlerinden onu kurtarır. Ömründe üç kere de olsa okusa bile, Allah ona 104 kitabı okuyanların sevabını verir.

Allah-u Teala, seksen bin kanadı olan bir melek halk etmiştir. İşte o meleğe Allah-u Teâlâ yetmiş bin tane baş yaratmıştır. Her başında yetmiş bin tane ağız, her ağzında ise yetmiş bin lisan halketmiştir. O melek her lisanıyla da hamdler tesbihler icra etmektedir.

O melek tesbihine devam ediyor, secdeye kapanıyor Mevla Teala ona tecelli ederek: "Başını kaldır! Seni bu salâvatı kübrayı okuyanlar için görevlendirdim. Sen onu bütün afetlerden musibetlerden koruyacaksın" diye emir buyuruyor.

Cebrail (Aleyhisselam) işte bu hediyeyi Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e getiriyor.

Bu Salavat-ı Kübra benim 29. Risalemdir. Arifan yayınlarından baskısı yapılmış olan kıymetli bir eserdir. Bu kitaplarda kıymetli hazineler misali çok ilimler vardır. Rabbim cümlemize okumak istifade etmek nasip eylesin.

SORU: Mürşid değiştirmek caiz midir?

CEVAP: Keyfi olarak mürşid değiştirmek olmaz. Çünkü bu durum onun azap edilmesine sebep olur. Galiba Abdulvâhid bin Zeyd Hazretleri olacak, evliyaullahtan birinin beyanıyla diyor ki: "Allah'a ulaştıracak bir mürşid tanıyan, bulan sonra o yola giren, daha sonra ise bu yoldan sebepsiz yere dönen kimseye Allah-u Teala öyle bir azap eder ki, alemlerden kimseye öyle azab etmemiştir."

Bir mürşid Ehli Sünnet üzereyse onun yoluna giren onu değiştiremez. Ama diyelim ilk baştan birinin tavsiyesi üzerine bir mürşide bağlandı veya kendisi bir mürşide tabi oldu fakat bu konuda yeterli ilmi ve bilgisi yoktu. Daha sonra araştırmalar neticesinde baktı ve gördü ki, mürşid diye bağlandığı, peşinden gittiği şahıs Ehli Sünnet itikadında değil. Veya İslam'ın yasaklarına titizlikle riayet etmiyor, haramlar işliyor, bazı şeriatsızlıklar yapıyor. Yani gerek i'tikâdî bakımdan, gerekse amelî bakımdan eksik ve bozuk tarafları mevcut. İşte böyle bir durumda, o mürşidlik iddiasında bulunan şahsı değişir. Çünkü şeyhlik, mürşidlik iddia eden kimsenin durumu, herhangi bir hocanın durumuna benzemez.

Mesela bir hocanın amel konusunda ne kadar eksiği ve yanlışı da olsa, eğer i'tikadında bir yanlışlık, bir problem yoksa, o hocanın konuşmaları ayet-i kerime ve hadis-i şeriflere göreyse bu alimin ilminden istifade edilir.

Ama mürşid böyle değildir. Çünkü ona teslim olup, kendisine rabıta yapıldığı için şeyh olan kimsede, amel de aranır. Yani şeyhlik iddiasında bulunan kimse namaz kılmayan, oruç tutmayan, haram işleyen ve bu gibi yanlış işleri olan biriyse, onu değiştirir ve hak olan bir mürşid bulur.

Fakat az önce de ifade ettiğimiz gibi hiç bir sebep yokken, keyfi olarak mürşidini değiştirirse, mesela mürşidi onu imtihan etti veya ondan bir şey yapmasını istedi de, o da buna icabet edip yapmadıysa, sonra kalkıp mürşid değiştirirse bu takdirde azaba uğrar.

SORU: Eşimin hidayete ermesi, doğru yola dönmesi için ne yapabilirim?

CEVAP: Öncelikle eşine dua edecek. Mümkünse ona sohbet-vaaz dinletecek İnternetten veya CD'den bir şekilde onun hakikatleri duyması için gayret edecek. Vaaz, sohbet dinleyip hidayet bulan binlerce, on binlerce kişiye şahidiz. Onun için onu sohbet dinlemeye bir şekilde ikna etmeye çalışacak.

Oldu ki bi-iznillah tesir etti, o zaman ne ala. Aksi halde dua etmeye devam edecek.

Bunun için bazı dualar, salavatlar vardır. Mesela Salâten Tüncîna okur, Selâmün Kavlen okur, Kırk bir Yasin-i Şerif okur, 313 Fatiha süresi okur, 313 tane Ayete'l-Kürsi okur. Tabi bunlar bir kerede okunuyor, aralarında dünya kelamı konuşulmuyor. Farklı farklı zamanlarda bunları okur ve dua ederse, Allah-u Teala'nın, bu kardeşimizin duasını kabul edeceği umulur.

SORU: Zikir dersimi yaparken uykum geliyor, böyle bir engel çıkıyor ne yapmam gerekiyor?

CEVAP: Zikir halindeyken gelen geçkinlik haline, uyku dememek lazım. Gerçi insan zikir yapacağı zaman, şeytan, sevap kazanmasın diye bazen uyku hali getirir. Ama Allah-u Teala da şeytanın inadına: "Kulum Beni zikrederken uyursa, Ben de onunla meleklere iftihar ederim. Bakın Beni zikrediyor." buyurur.

Tabi bu, "benim zaten uykum var, bari zikre oturayım" diye değil de, adam normal istirahatını yapmış zikir yapmak için kenara çekilmiş oturuyor, zikirle meşgul olurken o anda uykusu geliyor. İşte bu kimse uykuda kaldığı müddetçe zikirdedir. Hatta tarikat dersi, zikir dersi yapanlar hakkında ne buyuruluyor; elinde tesbih varken geçkinlik hali gelip dalsa, o daldığı vakitte tesbihi de elinden düşse, ona nafile bir ders sevabı yazılır. Şayet iki kere tesbihi elinden düşecek olsa, nafile iki ders sevabı yazılır. Yani burada Mevla Teala şeytana pay bırakmamak için, kulların da ümidini kesmemek için o uykulara zikir sevabı veriyor.

Hatta Efendi Babamız Ali Haydar Efendi: "Buna uyku demeyin geçkinlik hali deyin." buyurmuştur.

Zikir yapıldığı zaman sekinet iner. Sekinet de insana bir yatışma ve rahatlık yapar. Nabız rahatlar, kalp atışı sakinleşir. Nitekim **"Kalpler ancak Allah'ın zikriyle mutmain olur, yatışır."** (Râd: 28) buyurulmuştur. Dolayısıyla bunun da getirdiği bir geçkinlik hali olur.

Yani insan bu haldeyken manevi zikirdedir, sevabı aynıdır. Onun için soruyu soran kardeşimiz bundan sebep hiç evhamlanıp üzülmesin.

DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFİLE NAMAZLAR

CEMÂZİYELEVVEL AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının ilk gecesi (3 nisan pazarı 4 nisan pazartesiye bağlayan gece) iki rekat namaz kılınır.

Birinci rekatta Fâtiha'dan sonra Cuma Sûresi, ikinci rekatta Müzzemmil Sûresi okunur.

Cemâziyelevvel ayının ilk günü (4 nisan pazartesi günü) dört rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha'dan sonra yedi kere Nasr Sûresi (İzâ Câe Nasrullâhi) okunur.

Cemâziyelevvel ayının üçüncü gecesi (5 nisan salıyı 6 nisan çarşambaya bağlayan gece) halk arasında meşhur değilse de ekserî meşâyıha göre Kadir Gecesi kabul edilir.

O gecenin on selâmla kılınacak yirmi rekatla ihyâ edilmesi gerekir ki her rekatta Fâtiha'dan sonra on kere Kadr Sûresi okunur. Namaz bitince de sabaha kadar:

«يَا عَظِيمُ تَعَظَّمْتَ بِالْعَظَمَةِ، وَالْعَظَمَةُ فِي عَظَمَتِكَ، يَا عَظِيمُ.»

"Ey büyük olan **Allâh**! Azametinle dâimâ her şeyden büyük oldun. Bütün azametler sadece Senin azametinde toplanmıştır. Yâ **Azîm**!" tesbihine devam eder. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53-54)*

Cemâziyelevvel ayının yirmi birinci gecesi (23 nisan cumartesiyi 24 nisan pazara bağlayan gece) ekserî evliyâullâha mânevî mîrac nasip olduğu için o gecenin ihyâsı îcab eder.

Cemâziyelevvel ayının yirmi yedinci gecesi (29 nisan cumayı 30 nisan cumartesiye bağlayan gece) iki selamla sekiz rekat kılınır.

Her rekatta Fâtiha'dan sonra Vedduha Sûresi bir kere okunur.

Sonra ay bitene kadar: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» "Sübbûhun Kuddûsün" tesbihine devam edilerek o ay ihyâ edilir ki, bu amellerin yüceliğinden bu ayın azameti de anlaşılmış olur. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)*

HAFTA GECELERİNİN NÂFİLE NAMAZLARI

İmâm-ı Gazâlî *(Rahimehullâh)*ın beyânı vechile; her gecenin ve her günün müstakil bir namazı vardır.

PAZAR GECESİ
(Cumartesiyi Pazara Bağlayan Gece) NAMAZI

Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Her kim pazar gecesi yirmi rekat namaz kılıp her rekatta Fâtiha'dan sonra İhlâs Sûresi'ni elli defa, Felak ve Nas sûrelerini bir defa okur, (namazdan sonra da) **yüz defa Allâh-u Te'âlâ'dan bağışlanma talep eder** (istiğfar eder)**, sonra yüz defa da:**

«رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ.»

diyerek kendisi ve anne-babası için istiğfar eder, Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e yüz defa salevât getirir, daha sonra:**

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ.»

'Allâh'ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur' diyerek **Allâh-u Te'âlâ**'ya yönelir, ardından da:

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ آدَمَ صَفْوَةُ اللّٰهِ وَفِطْرَتُهُ وَإِبْرَاهِيمَ خَلِيلُ اللّٰهِ
وَمُوسٰى كَلِيمُ اللّٰهِ وَعِيسٰى رُوحُ اللّٰهِ وَمُحَمَّدًا حَبِيبُ اللّٰهِ.»

'Ben şâhitlik ederim ki, muhakkak Allâh-u Te'âlâ'dan başka ilah yoktur, elbette Âdem *(Aleyhisselâm)* **Allâh-u Te'âlâ'nın seçtiği ve yarattığı kuludur, İbrâhîm** *(Aleyhisselâm)* **Allâh-u Te'âlâ'nın dostudur.**

Mûsâ *(Aleyhisselâm)* **Allâh-u Te'âlâ'nın kendisiyle konuştuğu bir zattır, Îsâ** *(Aleyhisselâm)* **Allâh-u Te'âlâ'dan gelen bir ruhtur ve Muhammed** *(Aleyhisselâm)* **Allâh-u Te'âlâ'nın sevgilisidir' derse, kendisi için Allâh-u Te'âlâ'ya evlât nisbet edenler ile bu sapıklıktan kaçanlar adedince sevap yazılır.**

Kıyamet gününde Allâh-u Te'âlâ bu kulunu azâb-ı ilâhîsinden emin olan kullarla birlikte diriltir. Bu kulunu peygamberlerle birlikte cennete girdirmesi (kendi lütfuyla) **Allâh-u Te'âlâ üzerine hak olur."** *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/581-582; Zebîdî, el-İthâf:3/378)*

PAZAR GÜNÜ NAMAZI

Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Pazar gününde dört rekat namaz kılıp her rekatta Fâtiha'dan sonra Amene'r-Rasûlu'yü bir kere okuyan kimseye Allâh-u Te'âlâ, Hristiyan erkek ve

kadınlar adedince hasene yazar ve ona bir peygamber sevabı verir.

Ayrıca ona bir hac, bir de umre sevabı yazar.

Kıldığı her bir rekattan dolayı (defterine) **bin namaz kaydeder, Allâh-u Te'âlâ bu namazda okuduğu her harfe karşılık ona cennette hâlis miskten yapılmış şirin bir şehir ihsân eder."** *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/576; Zebîdî, el-İthâf:3/372)*

Ali ibni Ebî Tâlib *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Pazar gününde çok namaz kılmak sûretiyle Allâh-u Te'âlâ'yı tevhid edin (birliğine şâhitlik edin)**.**

Çünkü Allâh-u Subhânehû her türlü eksiklikten münezzeh olan ve ortağı bulunmayan bir Zattır.

Her kim pazar günü, öğlenden sonra; farzın ve sünnetin ardından dört rekat kılar, birinci rekatta Fâtiha ile Secde sûresini, ikincisinde Fâtiha ile Mülk sûresini okur ve sonra teşehhüde oturup selâm verir.

Daha sonra kalkıp iki rekat daha kılar ki, her rekatta Fâtiha ile Cum'a sûresini okur da namazdan sonra Allâh-u Te'âlâ'dan hâcetini dilerse onun isteğini yerine getirmek Allâh-u Te'âlâ üzerine bir hak olur." *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/576-577; Zebîdî, el-İthâf:3/373)*

PAZARTESİ GECESİ
(Pazarı Pazartesiye Bağlayan Gece) NAMAZI

Enes *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Her kim pazartesi gecesi dört rekat kılar.

Birinci rekatta Fâtiha'dan sonra on kere İhlas Sûresi, ikinci rekatta Fâtiha'dan sonra yirmi kere İhlas Sûresi, üçüncü rekatta Fâtiha'dan sonra otuz kere İhlas Sûresi ve dördüncü rekatta Fâtiha'dan sonra kırk kere İhlas Sûresi okur.

Namaz bitince selam verir ve yetmiş beş kere İhlas Sûresi okur, daha sonra :

«رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ.»

diyerek kendisi ve anne babası için Allâh-u Te'âlâ'dan yetmiş beş defa af diler, ardından yetmiş beş defa da Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevat getirir de sonra Allâh-u Te'âlâ'dan dileğini isterse o kişinin isteğini vermesi Allâh-u Te'âlâ üzerine** (bir lûtf-u ilâhî olarak) **hak olur."**

Bu namaza hâcet namazı da denir. *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/576-577; Zebîdî, el-İthâf:3/379)*

PAZARTESİ GÜNÜ NAMAZI

Câbir *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Pazartesi günü güneş yükselince** (güneşin doğmasından en az kırk beş dakika geçtikten sonra) **iki rekat namaz kılıp her rekatta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, birer kere de İhlâs ve Felak-Nas sûrelerini okuyan bir kimse, selâm verdiğinde de on defa istiğfar edip, on defa da Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevât-ı şerîfe getirirse, Allâh-u Te'âlâ onun bütün günahlarını affeder."**

Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Her kim pazartesi günü on iki rekat namaz kılıp her rekatta Fâtiha ve Âyete'l-Kürsî'yi bir defa okur, bitirince de İhlâs Sûresi'ni on iki kere okursa kıyâmet günü kendisine: 'Felan oğlu felan nerededir? Kalksın ve Allâh-u Te'âlâ'dan kendisine mahsus olan sevâbı alsın!' diye nidâ edilir.**

Kendisine verilen ilk mükâfat bin hulle olacaktır. Sonra başına bir taç konularak kendisine: 'Haydi cennete gir!' denilir. Cennete girdiğinde kendisini yüz bin melek karşılar, bu meleklerin her birisinin yanında birer hediye vardır, böylece onlar parıl parıl parlayan nurdan yapılmış bin köşkünü gezinceye kadar ona eşlik ederler." *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/577-578; Zebîdî, el-İthâf:3/374)*

SALI GECESİ
(Pazartesiyi Salıya Bağlayan Gece) NAMAZI

Her kim salı gecesi iki rekat namaz kılar, her rekatta bir Fâtiha ile on beşer kere İhlâs ve Felak-Nas sûrelerini okur, selâm verdikten sonra da on beş defa Âyete'l-Kürsî'yi okuyup ardından on beş defa da istiğfar ederse büyük bir sevap ve ecre nâil olur.

Ömer *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Kim salı gecesi iki rekat namaz kılıp her rekatta Fâtiha'yı birer kere, Kadir Sûresi'ni de yedişer defa okursa, Allâh-u Te'âlâ onun boynunu ateşten âzâd eder. Bu namaz kıyâmet gününde bu kişiyi cennete götürecek bir delil ve rehber olur."** *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/583; Zebîdî, el-İthâf:3/380)*

SALI GÜNÜ NAMAZI

Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Her kim salı günü, günün ortasında** (başka bir rivâyette güneş yükselince yani güneş doğduktan en az kırk beş dakika geçtikten sonra kaba kuşluk vaktinde) **on rekat namaz kılar da her rekatında Fâtiha ve Âyete'l-Kürsî'yi birer defa, İhlâs-ı Şerîf'i de üçer defa okursa, o günden îtibâren yetmiş güne kadar defterine hiçbir hata yazılmaz. Eğer bu yetmiş gün içinde ölürse şehid olarak ölür, yetmiş senelik günahları** (olsa dahi) **bağışlanır."** *(İmâm-ı Ğazâlî, el-İhyâ, 1/579; Zebîdî, el-İthâf:3/375)*

YAZILMASI TALEB EDİLEN BİR DUA

(HAZRETİ HASAN'A RÜYADA ÖĞRETİLEN HÂCET DUÂSI)

Mu'âviye *(Radıyallâhu Anh)* her sene **Hazreti Hasen** *(Radıyallâhu Anh)*a yüz bin dirhem gönderirdi. Bir sene göndereceği miktarı göndermeyince **Hazreti Hasen** *(Radıyallâhu Anh)* için maddî bir sıkıntı hâsıl oldu.

Daha sonrasını kendisi şöyle anlatmıştır:

"**Mu'âviye** *(Radıyallâhu Anh)*a durumumu hatırlatmak için bir mektup yazmayı düşündüm, ama vazgeçtim. Rüyamda dedem **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i gördüm.

O bana: **'Ey Hasen! Nasılsın?'** buyurunca, ben: 'İyiyim dedeciğim, ama malım gecikti' diye şikâyette bulundum.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana: **'Bu sıkıntın için kendin gibi bir beşere mi haber verecektin?!'** buyurunca, ben: 'Evet yâ **Rasûlellâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*! Ya nasıl yapaydım?' diye sordum.

O zaman **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana şu duayı okumamı emretti:

«اَللّٰهُمَّ اقْذِفْ فِي قَلْبِي رَجَاءَكَ وَاقْطَعْ رَجَائِي عَمَّنْ سِوَاكَ حَتّٰى لَا أَرْجُو أَحَدًا غَيْرَكَ، اَللّٰهُمَّ وَمَا ضَعُفَتْ عَنْهُ قُوَّتِي وَقَصُرَ عَنْهُ عَمَلِي وَلَمْ تَنْتَهِ إِلَيْهِ رَغْبَتِي وَلَمْ تَبْلُغْهُ مَسْأَلَتِي وَلَمْ يَجْرِ عَلٰى لِسَانِي مِمَّا أَعْطَيْتَ أَحَدًا مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْأٰخِرِينَ مِنَ الْيَقِينِ فَخُصَّنِي بِهِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

'Ey **Allâh**! Kalbime senden ümitli olma hissini at, senden gayri her şeyden umudumu kes ki, senin dışında kimseden bir şey beklemeyeyim.

Ey **Allâh**! Öncekilerden ve sonrakilerden her kime yakinden (şüphesiz îmandan) neler verdiysen de benim ona gücüm ulaşmıyorsa, amelim eksik kalıyorsa, isteğim kavuşmuyorsa, duam yetişmiyorsa, öyle bir şey istemek dilime gelmiyorsa, sen o kuvvetli îmân ile beni seçkin kıl. Ey acıyanların en merhametlisi (kabul et)!'

Ben de bunu bir hafta ısrarla okudum. Tam o sırada **Mu'âviye** *(Radıyallâhu Anh)* bana bir milyon beş yüz bin dirhem (mûtad miktarın on beş katı büyük bir meblağ) gönderdi. Ben de: 'Kendisini zikredeni unutmayan ve kendisine duâ edeni boş çevirmeyen **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamdolsun' dedim.

Sonra tekrar **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i rüyamda gördüm, bana: **'Ya Hasen! Nasılsın?'** buyurdu. Ben de: 'Hayırlar içindeyim' deyince, bana şu sözüyle karşılık buyurdu: 'İşte yaratıktan istemeyip yaratandan isteyenin hâli böyle böyledir' diye cevap buyurdu." *(Echûrî, Meşâriku'l-envâr, Mümin eş-Şeblencî, Nûru'l-ebsâr fî menâkıbı âli beyti'l-Muhtâr, sh:288)*

BİR KEDER VE HÜZÜN İSABET ETTİĞİNDE OKUNACAK DUALAR

Ebû Mûsâ el-Eş'arî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet olunduğuna göre; **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "Her kime bir keder ve hüzün isabet eder de:

«اَللّٰهُمَّ أَنَا عَبْدُكَ ابْنُ عَبْدِكَ ابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ، عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوِ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي وَنُورَ صَدْرِي وَجِلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي.»

'Ey Allâh! Ben Senin kulunum, Senin kölenin ve câriyenin (anne babamın) **çocuğuyum, alnım** (alın saçım, hayatım) **Senin elindedir, hükmün bende geçerlidir, takdirin bende adaletin ta kendisidir.**

Kendisiyle Zâtı'na isim verdiğin veya kitabında indirdiğin veya mahlûkātından (yaratıklarından) **birine öğrettiğin veya indindeki gayb** (mânevî yanındaki gizli) **ilminde, kendisiyle istîsâr ettiğin** (özel olarak kendine seçtiğin) **bütün isimlerin hürmetine Senden, Kuran-ı Kerîm'i kalbimin rebî'i** (ilk baharı)**, gönlümün nûru, hüznümün cilâsı, derdimin zehâbı** (üzüntümün açılmasına ve derdimin gitmesine sebep) **kılmanı isterim'** derse, muhakkak **Allâh-u Te'âlâ** onun derdini ve üzüntüsünü giderir ve onun (üzüntüsünün) yerine kendisine genişlik verir."

Bir rivayete göre dinleyenlerden biri: "Yâ **Rasûlellâh**! Gerçekten bu kelimelerden mahrum olan zarara uğramıştır" deyince, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Evet bunları söyleyin ve öğretin.**

Her kim bunlarda bulunan bereketi arayarak bu kelimeleri söylerse Allâh-u Te'âlâ onun üzüntüsünü giderir ve kendisine uzun süreli sevinç bahşeder" buyurmuştur. *(Ahmed ibni Hanbel, no:3712, 6/246; İbni Hibbân, es-Sahîh, no:972, 3/253; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:4, sh:109-110; İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:338, 2/145)*

BİR TEHLİKEYE MÂRUZ KALANIN OKUYACAĞI DUA

Ali *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır: "Bir kere **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana:

'Yâ Ali! Sana bazı kelimeler öğreteyim mi ki, bir tehlikeye düştüğün zaman onları söylersin' buyurunca, ben: '**Allâh** beni sana fedâ etsin, buyur öğret' dedim. O zaman **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Bir vartaya** (helâka) **düştüğün zaman:**

«بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

'Rahman ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle (yardım istiyorum)**. O çok yüce ve pek büyük Allâh'ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur' de. Şüphesiz Allâh-u Te'âlâ dilediği türlü türlü belâları bu kelimeler sebebiyle senden çevirir'** buyurdu." *(Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'âvizât:5, sh:110; İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:335, 2/139)*

BİR KAVİMDEN KORKANIN OKUYACAĞI DUA

Ebu Mûsâ el-Eş'arî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayete göre **Nebî** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bir kavmin şerrinden endişelendiği zaman:

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

"Ey Allâh! Şüphesiz biz Seni(n üstün engelleme gücünü) **onların göğüslerine yerleştiriyoruz ve şerlerinden Sana sığınıyoruz"** derdi. *(Ebû Dâvûd, Vitr:30, no:1539, 1/564; Nesâî, Siyer:39, no:8631, 5/188; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'âvizât:6, sh:110)* Âlimler hasmı olan kişilerin namazlarının sonunda selam vermeden önce bu duâyı okumalarını tavsiye etmişlerdir. Ayrıca düşman sahibi olan kişilerin bu duayı Bedir ehli adedince (313 kere) okumaları çok tesirli bulunmuştur.

YÖNETİCİLERDEN KORKANIN OKUYACAĞI DUA

İbni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Bir sultandan veya başkasından endişelendiğin zaman:**

«لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللهِ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ، عَزَّ جَارُكَ، وَجَلَّ ثَنَاؤُكَ، وَلَا إِلٰهَ غَيْرُكَ.»

'Halîm (aceleci olmayan) **ve Hakîm** (her işi yerinde) **olan Allâh'dan başka hiçbir ilah yoktur. Yedi kat göklerin Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi olan Allâh'ı** (bütün noksan sıfatlardan) **tesbih** (tenzih) **ederim. Senden başka hiçbir ilah yoktur. Güvencen çok güçlüdür. Övgün çok büyüktür' de"** buyurmuştur. *(Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'âvizât:7, sh:110; İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:344, 2/156)*

DÜŞMANINA BAKANIN OKUYACAĞI DUA

Enes *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır: "**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile bir ğazâda bulunuyorduk, düşmanla karşılaşınca kendisini:

«يَا مَالِكَ يَوْمِ الدِّينِ، إِيَّاكَ أَعْبُدُ وَإِيَّاكَ أَسْتَعِينُ.»

'Ey ceza gününün mâliki! Ancak Sana tapar ve ancak Senden yardım isterim' buyururken işittim. Sonra düşmanların ortada hiçbir sebep yokken yıkıldığını gördüm. Demek ki önlerinden ve arkalarından melekler onlara darbe indiriyordu." *(Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'âvizât:8, sh:110; İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:333, 2/135)*

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON ALTINCI İSM-İ ŞERÎF «اَلْقَهَّارُ» İSM-İ CELÎLİ

Mâu'l-Ayneyn, **İmâm-ı Şebrâvî** ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْقَهَّارُ» ism-i şerîfinin kökü olan "Kahr" kelimesi lugatta: "Ğâlip gelmek" mânâsına geldiği gibi, "Bir şeyi korumak için onu tabîatından döndürmek" mânâsına da gelir. «اَلْقَهَّارُ» ism-i şerîfi ise bu lafzın mübalağa sığası olup, "Ğalebe çalma, ezip geçme ve hakkından gelme" gibi mânâları kendisinde daha çok bulundurmaktadır.

Bu ism-i şerîfin sahibi olan **Allâh-u Te'âlâ** her işin zâhiri ve bâtını üzerine yani her şeyin tüm yönlerine tamamen ğâlip gelen zir Zat'tır ki, **Allâh-u Te'âlâ**: **"Kullarının fevkinde** (eşsiz bir güç, gâlibiyet ve tasarrufa sahip olup, her istediğine ulaşan ve diğerlerinin muradına ermesine mani olacak şekilde muktedir ve) **Kâhir** (olan) **ancak O'dur!"** *(En'âm Sûresi:18'den)* kavl-i şerîfiyle bu mânâya işaret buyurmuştur.

Kahhâr olan Zât, Kendi gücünün yanında bütün mahlukātın hiçbir gücü olmayan ve kuvvetini izhâr ettiğinde (açığa çıkardığında) bütün varlıkların gücünü yok eden yâhut etkisiz hâle getiren bir Zat'tır.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** azamet ve kuvvetiyle tecellî edeceği âhiret günü hakkında şöyle buyurmuştur: **"**(Kimsenin cevap veremeyeceği o günde Allâh-u Te'âlâ:) **'Bugün mülk kime âittir?'** (diye soracak, sonra yine Kendisi:)

'O Vâhid ve Kahhâr olan (hiçbir ortağı olmayan ve her şeye zorla da olsa istediğini yaptırma gücüne sahip bulunan) **Allâh'a âittir!'** (buyuracaktır.)**"**

Allâh-u Te'âlâ bu hitab ile mahlukātına sesleneceği zaman dünyadayken zulmedenler acaba ne halde olacaklar?! Kim ne cevap verebilecek acaba?! O günde ruhlar ve cesetler birbirine karışacak, akraba ilişkileri kesilip herkes susup kalacak, o gün ancak hakîki diri olan ve asla yok olmayan **Allâh-u Te'âlâ** bâkî kalacaktır.

Bu ism-i şerîfin mânâsını beyan sadedinde şunlar da ifade edilmiştir; Kahhâr olan Zât öyle yüce bir Zat'tır ki, düşmanlarından olan zâlimlerin belini kıracak ve onları alçak ve zelil bir durumda kahredecektir.

O öyle bir zattır ki hakîki mânâda O'ndan başka mevcud olan hiçbir varlık yoktur, kahrı ve kudreti altında herkes boyun eğmiştir, O'nun batşı (şiddetli yakalayışı) karşısında herkes âciz kalmıştır.

Kulun bu ism-i şeriften nasîbi ise dâimâ kötülüğü emreden nefsini kahretmesi, kendisine ğazap (öfke) ve şehvetle alâkalı istekler veren kuvvetlerini güçsüz bırakması ve şeytanın bedendeki yollarını oruca devam ederek tıkamasıdır. Zaten nefsânî isteklerini kahreden biri şeytanı da kahretmiş olur. *(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:47-48; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:23-25; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:322-323; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:504)*

«اَلْقَهَّارُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîfin hâssası dünya sevgisini ve **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasını büyük görmeyi kalpten çıkarması, ayrıca kişiyi nefsinin alâkalarından kurtarmasıdır.

2) Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi çokça zikretmeye devam eden kişiye düşmanlarına karşı yardım eder.

3) Bu ism-i şerîfin zikrine devam etmek nefsin kötü arzularını yenmek için faydalıdır.

4) Her kimin bir hâceti olur da bu ism-i şerîfi «يَا قَهَّارُ» şeklinde yüz kere zikredip, ardından ellerini kaldırarak isteğini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz ederse, muradı hâsıl olur (isteği meydana gelir).

5) Her kim kuşluk namazından sonra secdeye varıp, secdedeyken yedi kere «يَا قَهَّارُ» zikrine devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** kendisini zengin eder.

6) Bir zâlimi helâk etmek için gece yarısında ve güneş doğarken:

«يَا قَهَّارُ يَا ذَا الْبَطْشِ.»

"Ey zâlimlerin hakkından gelen! Ey kuvvetli yakalayış sahibi!" zikri yüz kere okunur, ardından da:

«خُذْ لِي حَقِّي مِمَّنْ ظَلَمَنِي.»

"Benim hakkımı bana zulmeden şu kişiden al" duâsı söylenirse o zâlim helâk olur.

7) Bu ism-i şerîfin, düşmanları kahretmek ve zâlimleri zelîl kılmak husûsunda büyük tesiri vardır. Ümmet-i Muhammed'e zarar veren birini ıslah etmek veya ıslâhı mukadder değilse helâk etmek murâd olunduğu zaman tam bir temizlik ve kesin bir îtikad ile gece yarısından sonra tenhâ bir mahalde, kıbleye karşı dönülüp, diz üstü oturularak:

«اَللّٰهُمَّ يَا قَهَّارُ.»

zikri üç yüz altı kere okunduktan sonra: "Ey Yüce Allâh'ım! Eğer bu kişi zulmünden dönüp ıslah olacaksa onu böyle olmaya muvaffak eyle. Yok eğer zulmünde ısrar ederse onu 'Kahhâr' ism-i şerîfinle kahreyle" denilirse, o zâlim biiznillâh helâk olur.

8) Bu ism-i şerîf iki yüzü olan bir kılıç gibidir. Hakkında beddua edilen kimse gerçekten zâlim biri değilse, bu şekilde beddua etmekle o kişiye zulm edilmiş olacağı için bu bedduânın kötü tesiri okuyana döner. Tamâmiyle hak etmeyen hakkında bu bedduâyı etmemek gerekir.

9) Düşmanları ve kahra müstehak olan zâlimleri kahretmek için geride geçen şartlar dâiresinde bu ism-i şerîfin «يَا قَهَّارُ» şeklinde 1.250.736 kere okunması kaderin okları kadar tesirlidir. *(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:25-26; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:323; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:48; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:24; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:504; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/69-70)*

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

ON ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF

«يَا زَكِيُّ الطَّاهِرُ مِنْ كُلِّ أُفَةٍ بِقُدْسِهِ، يَا زَكِيُّ.»

"Ey her türlü noksanlıktan tertemiz ve arınmış olan! Ey Zekî!"

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZI HAVÂSSI

1) Her kim insanlar arasında fısk-ı fücûr, yalan ve kötü bir ahlak ile meşhur olsa ama hakîkatte kendisi böyle olmasa 3 miskal (takrîben 14 gr.) yâhut (beş-yedi gibi) tek sayıya riâyetle daha fazla ağırlıkta olan bir kurşun levha alıp üzerine bu ism-i şerîfi demirden bir çivi veya iğneyle çizerek yazsın, ardından da «فُلَانَ ابْنِ فُلَانَةَ» ibaresinin olduğu yerde önce kendisinin sonra babasının ismini yazarak:

«عَقَدْتُ أَلْسِنَةَ الْخَلْقِ وَالْبَشَرِ عَنْ فُلَانَ ابْنِ فُلَانَةَ.»

"Felan oğlu felan(ın aleyhine konuşmaların)dan mahlûkātın ve insanların dillerini bağladım" duasını yazsın.

Bu kurşun levhayı ud ve anber ile tütsüleyip başının ön tarafında taşısın.

İşte o zaman bütün malûkātın dilleri kendisi hakkında kötü söz konuşmaktan bağlanır ve o kişiyi ancak hayırla yâd ederler.

Bu defalarca tecrübe edilmiş ve **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamdolsun ki sahih bulunmuştur. Niyetin senin merkebindir (her zaman iyi niyet üzere ol ki, murâdın hâsıl olsun).

2) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse işleri kolaylaşır ve kendisini gören herkes **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ondan çekinir ve kendisine saygı gösterir.

3) Her kim halvet-i kebîre (büyük halvet) ile yedi gün halvete girer de bu ism-i şerîfi her gün yedi bin kere okursa, yedinci gününde halvete girdiği mekânın kıble tarafındaki duvar yarılarak içinden (mânevî) bir şahıs çıkar.

Ardından o kişiyle anlaşma yapar sonra ona üzerinde kudret kalemiyle bu ism-i şerîfin yazılı olduğu yumurta gibi bir şey (mühür) verir.

Artık o mührü hayızlıların, cünüplerin, fâsık ve fâcir kimselerin gözlerinden koruması gerekir. Ardından o kişiye isteğinin hâsıl olması için o mührün üzerinde yazan isimleri öğretir ve: "Bir sıkıntın olursa bu isimleri yedi kere oku, biz hemen geliriz" der.

Fakat o zat bunun hâsıl olması için cemaatle namaz kılmaya devam etmek, abdestsiz oturmamak ve asla haram yememek gibi riâyet edilmesi gereken bazı şartlar öne sürer. Eğer kişi bunları yerine getirmeye muvaffak olursa o mânevi şahıs kendisi için bir hizmetçi olur, eğer bu şartlara riâyet etmezse zararına çalışır.

Not: Halvet büyük ve küçük olmak üzere iki çeşittir.

Büyük halvet; kişinin toprağa bitişik olan alt kat gibi alçak bir mekânda, kendisiyle yer arasında ancak hasır gibi bir şey bulunarak oturması, sürekli oruç tutması ve sadece kuru üzümle arpa ekmeği yiyerek iftar etmesiyle olur.

En azından hayvânî gıdalardan ve onlardan üretilen süt, peynir ve kaymak gibi tüm ürünlerden uzak durur.

4) Her kim bu ism-i şerîfi halvete girmeden, oruç tutmadan ve riyâzat yapmadan (mûtad yaşantısına devam ettiği halde) günde yedi bin kere olmak üzere kırk gün boyunca okursa, insanların isteklerini yerine getiren, ruhlar âleminden yedi ruh ona hizmetçi kılınır.

Artık onlar o kişinin isteklerini yerine getirmeye çalışırlar.

5) Bu ism-i şerîf sırf kemâlî isimlerdendir.

Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** dîni ve ırzı (nâmus, haysiyet ve şerefi) husûsunda onu tamamlar (noksanlıklardan muhafaza buyurur).

Eğer günah işleyen biriyse **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfin bereketiyle yaptığı işleri ona çirkin gösterir ve tevbe nasîp eder.

6) Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi **Hûd** *(Aleyhisselâm)*a indirmiştir.

Bu ism-i şerîfin bereketiyle **Allâh-u Te'âlâ** kendisini ve ona îman edenleri şiddetli açlık, kuraklık, pahalılık ve vebâdan korumuştur.

Çünkü **Allâh-u Te'âlâ Hûd** *(Aleyhisselâm)*ı kavmine gönderdiği zaman hepsi onu inkâr etmişler. **Allâh-u Te'âlâ** da onlara elli sene boyunca yağmur yağdırmamış, bu sebeple onlar vahşi hayvanları ve kuşları yiyecek hâle gelmişlerdir.

Bu sırada **Hûd** *(Aleyhisselâm)* ve beraberindeki müminler ise hâlis ve temiz buğday (ekmeği) yemekteydiler.

Zira **Allâh-u Te'âlâ** ona hem kendisinin hem de beraberindekilerin azığını alıp bir dağa çıkmasını emretmişti.

Kendisi orada açık bir pencere buluyor ve içinden dilediği kadar buğday (ekmeği) alıyordu. Sonra kendisi, âilesi ve müminler ondan yiyorlardı ki, işte bunların hepsi bu ism-i şerîfin bereketiyle hâsıl oluyordu.

7) Bu ism-i şerîfi zikretmek (ve faydasını görmek) ismi Habîb olanlara çok uygun düşer. Kendisinden başka **Rabb** olmayan **Allâh-u Te'âlâ** muvaffak kılmanın velîsidir. Kişinin niyeti ise amelinden hayırlıdır.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112; Ayasofya, no:3358, verak:144; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:5-6; Beyazıd Devlet, no:1256, verak:23-24; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:224-228; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:21-22)

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

ÂYETE'L-KÜRSÎ HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) Şu iyi bilinmelidir ki, **Allâh-u Te'âlâ** Âyete'l-Kürsî'yi inzal buyurduğunda, bu sûre-i şerîfenin kadrini yüceltmek için yetmiş bin melek de berâberinde semâdan inmiştir.

2) Haberde vârid olduğuna göre **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*:

"Kur'ân-ı Kerîm'deki en büyük âyet Âyete'l-Kürsî'dir. Her kim her (farz) **namazın peşinde bunu okursa cennete girmekten onu ancak ölüm men eder** (ölür ölmez cennete girer)**" buyurmuştur.**

3) Her kim uyumadan önce bu sûreyi okursa o gece kendisine şeytan yaklaşamaz.

Nitekim ***"Buhârî"***de **Ebû Hureyre** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte kendisi şöyle anlatmaktadır:

"Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* beni ramazan zekatını korumaya vekil tâyin etti. (Bir gece) bana bir gelen geldi ve zekat hurmasından avuçlamaya başladı.

Ben onu yakaladım ve: '**Allâh-u Te'âlâ**'ya yemin ederim ki, seni muhakkak **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e götüreceğim' dedim.

O da: 'Ben muhtâcım, üzerimde de bana muhtaç bir âile (nafakası) var, benim bu aldığım şeye şiddetli bir ihtiyacım var' dedi.

Bunun üzerine ben de onun yolunu boşalttım (onu salıverdim). Sabaha girdiğimde **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Yâ Ebâ Hureyre! Dün gece esirin ne yaptı?'** buyurdu.

Ben de: 'Yâ **Resûlellâh**! Şiddetli ihtiyaçtan ve âilesinin çokluğundan şikâyet etti. Ben de ona acıdım ve yolunu boşalttım (salıverdim)' dedim.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Fakat o muhakkak sana yalan söylemiştir ve yakında yine gelecektir'** buyurdu.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: 'Yakında yine gelecek' buyurduğu için, onun geleceğini bildim de onu gözetledim. O yine geldi ve hurmadan avuçlamaya başladı. Onu yakaladım ve: 'Seni elbette **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e götüreceğim' dedim.

O: 'Beni bırak! Çünkü ben muhtâcım ve üzerimde büyük bir âile (yükü) vardır, bir daha dönmem' dedi. Ben de ona acıdım ve yolunu açtım.

Sabaha eriştiğimde **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana: **'Yâ Ebâ Hureyre! Esirin ne yaptı?'** buyurdu.

Ben de: 'Yâ **Rasûlellâh**! Şiddetli bir ihtiyaçtan ve âilesinin çokluğundan şikâyet etti de ona acıdım ve yolunu açtım (salıverdim)' dedim.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Fakat o muhakkak sana yalan söylemiştir, yakında gelecektir'** buyurdu.

Onu üçüncü defa gözetledim. Geldi ve hurmadan avuçlamaya başladı, onu yine yakaladım ve: 'Bu defa seni muhakkak **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e götüreceğim.

Artık bu üç defânın sonudur. Sen: 'Bir daha dönmem' dersin, sonra yine dönersin' dedim.

O: 'Beni bırak da sana bir takım kelimeler öğreteyim ki, **Allâh-u Te'âlâ** sana o kelimelerle fayda ihsan eder' dedi.

Ben: 'Bu kelimeler nedir?' dedim, o da: 'Yatağına girdiğinde Kürsî âyetini yani:

﴿اَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ﴾

âyet-i kerîmesini bitirinceye kadar oku. Muhakkak senin üzerinde **Allâh-u Te'âlâ** tarafından bir koruyucu bulunmaya devam eder ve sana sabaha kadar hiçbir şeytan yaklaşamaz' dedi.

Ben de onun yolunu açıp salıverdim. Sabaha girince **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana: **'Dün gece esirin ne yaptı?'** buyurdu.

Ben de: 'Yâ **Rasûlellâh**! Bu esir bana bir takım kelimeler öğreteceğini, bunlar sebebiyle **Allâh-u Te'âlâ**'nın bana hayır ihsan edeceğini söyledi. Ben de yolunu açıp salıverdim' dedim.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Bu kelimeler nedir?'** buyurdu.

Ben de: 'Bana 'Yatağıma girdiğimde Kürsî ayetini oku' dediğini ve 'Sabaha girinceye kadar senin üzerinde **Allâh-u Te'âlâ**'dan bir koruyucu bulunmakta devam eder, asla ayrılmaz ve sana şeytan da yaklaşamaz' dediğini anlattım.

Sahabiler hayır(ilim) öğrenmeye pek hırslı idiler.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'Dikkat! Bu esir çok yalancı olduğu halde sana doğru söylemiştir. Yâ Ebâ Hureyre! Üç geceden beri sana hitap edip konuşan kimdir bilir misin?'** buyurdu.

(Ben): 'Hayır' dedi(m). **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **'İşte o,** (insan sûretinde) **bir şeytandır'** buyurdu." *(Buhârî, Vekâlet:10, no:2187, 2/812)*

3) İmâm-ı Ğazâlî *(Rahimehullâh)* **İbni Kuteybe** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyetle şöyle anlatmıştır: "Ka'b oğullarından yaşlı birisi bana şöyle anlattı:

'Hurma satmak için Basra'ya gitmiştim ama kalacak bir yer bulamayınca örümceklerin, üzerine ağlarını ördüğü bir ev gördüm.

Evin halini sorunca çok eski olduğunu söylediler. Sahibinden evi kiralamak isteyince:

'Kendini bu evden koru, çünkü onda bir ifrit var. Gelen herkesi helak ediyor' diye cevap verdi.

Ben de: 'Sen boşver! Evde kalmama izin ver, **Allâh-u Te'âlâ** bana o ifrite karşı yardım eder' dedim.

O da dikkatli olmamı söyleyip gitti. Ben o eve yerleştim. Gece olunca gözleri ateş parçası gibi simsiyah birisi eve girdi.

Ben onu görünce Âyete'l-Kürsî'yi okumaya başladım. Ne zaman ben bir kelime okusam o da aynısını söylüyordu.

﴿وَلَا يَؤُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

'O ikisini (Arş ve Kürsü'yü) **korumak Kendisine hiç de ağır gelmez.** (Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) **Aliyy de;**

(Zât'ına nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklük sahibi olan) **Azîm de ancak O'dur!'** *(Bakara Sûresi:255'den)* âyet-i kerîmesini okuyunca ise sustu, bir şey söylemedi. Ben de defalarca bu âyet-i kerîmeyi okudum.

Bunun üzerine o karanlık kayboldu. Evin başka bir tarafına gidip orada uyudum, sabah olunca uyandım ve gece onu gördüğüm yere bakınca yerde kül ve ateş parçaları gördüm.

Ardından bir ses işittim: 'Elbette ki büyük bir ifriti helak ettin, yaktın' diyordu. Ben: 'Neyle yaktım?' diye sorunca, o konuşan:

﴿وَلَا يَؤُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

âyet-i kerîmesiyle diye cevap verdi."

4) Âyete'l-Kürsî yüz yetmiş harftir. Kelimeleri ise elli kelimedir. Fasılları yedi ya da on yedi tanedir.

Her kim Âyete'l-Kürsî'yi gündüzün evvelinde okursa akşama kadar, akşamın evvelinde okursa sabaha kadar şeytana ve (zorba) hükümdarlara karşı **Allâh-u Te'âlâ**'nın korumasında olur.

5) Her kim Âyete'l-Kürsî'yi geceleyin seslerden uzak bir ortamda kıbleye karşı yöneldiği halde harfleri adedince (yüz yetmiş kere) okuyup, ardından isteğini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz ederse elbette o murâdı hâsıl olur.

Her kim de rasuller adedince yani üç yüz on üç kere okur -ki bu rakam Bedir ehlinin ve **Tâlut**'un askerlerinin de sayısıdır - sonra da **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile tevssül ederek dünya veya âhiret işlerinden olan her hangi bir işini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz ederse biiznillâh murâdı eline geçer. *(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:8-9)*